

От най-продаваната авторка на бестселъри

Розамунде

ПИЛХЕР

Утринна
създава

РОЗАМУНДЕ ПИЛХЕР ИГРИТЕ НА СЪДБАТА

Превод: Жана Тотева

chitanka.info

Всяко семейство има своите тайни, но семейството на Флора Уоринг е първенец в това отношение. Двайсет и две годишната привлекателна брюнетка случайно открива, че има идентична близначка. Разглезената бохемка Роуз е отгледана от майката, докато Флора е скромна и свита, като бащата. Когато Флора се съгласява да придружи годеника на Роуз — Антъни, преструвайки се на сестра си, за да излъжат болната му баба, тя не подозира, че бързо ще се влюби в пищната, зелена природа на Шотландия и в семейството на Антъни.

Но също така Флора ще трябва да чуе и шокиращи тайни от тийнейджърските години на Роуз, разбила не едно и две семейства, а предателството, което с Антъни са извършили, е на път да разбие сърцето ѝ. И точно тогава... Флора открива истинската любов!

ПЪРВА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

Той стоеше до прозореца с гръб към нея между завесите, които тя бе избрала преди четирийсет години. Яркочервените им рози бяха избледнели до розово от слънцето, а подплатата им бе толкова излиняла, че вече не можеше да ги даде на химическо чистене, защото се боеше, че съвсем ще се разпаднат. Но тя ги обичаше, защото с тях се чувстваше като със стар приятел. От години дъщеря ѝ Изабел се опитваше да я убеди да купи нови, но Тапи все казваше: „Те ще ме изпратят в последния ми път“, без особено да се замисля над думите си. „Те ще ме изпратят в последния ми път.“

А сега изглеждаше, че май наистина ще направят точно това. Тя беше на седемдесет и седем години, прекарани в цветущо здраве, но след като бе прекарила с работа в градината, пипна настинка, която премина в пневмония. Не помнеше почти нищо от болестта — знаеше само, че когато излезе от някакъв тесен тъмен тунел, в който се чувстваше ужасно неприятно, докторът я навестяваше по три пъти и че до постелята ѝ седеше сестра, назначена да се грижи за нея. Името на сестрата, вдовица от Форт Уилям, бе Маклиод. Тя беше висока и слаба, с лице като на благонадежден кон и носеше морскосини униформи с колосан нагръдник на престилката си, от който бездруго плоските ѝ гърди изглеждаха като плоча, а обувките ѝ сякаш щяха да изкарат вечно. Но независимо от непривлекателната ѝ външност тя беше много мила.

И така смъртта вече не беше толкова далечна и немислима възможност, а хладен и непосредствен факт.

Това ни най-малко не я плашеше, но се зададе някак не навреме. Мислите ѝ се плъзгаха, както винаги през последните дни, назад, в миналото, и тя виждаше себе си като млада съпруга, само на двадесет години, когато за пръв път осъзна, че е бременна. Беше ядосана и разочарована, защото през декември щеше да бъде обла и огромна като „Албърт Хол“ и нямаше да може да отиде на коледните танци, а

свекърва ѝ я бе успокоила с няколко резки думи: „Децата никога не идват навреме“. Вероятно същото се отнасяше и до смъртта. Просто трябва да го приемеш, когато дойде.

Сутринта беше ярка, но сега слънцето бе изчезнало и студена бяла светлина изпълваше прозореца зад гърба на доктора.

— Ще вали ли? — попита Тапи.

— Прилича повече на морска мъгла — каза ѝ той. — Островите не се виждат. Ейг изчезна преди около половин час.

Тя го погледна — голям мъж, солиден като скала и много успокояващ, облечен в доста поизносения си костюм от туид, застанал там с ръце в джобовете, като че ли нямаше никаква спешна работа. Той беше добър лекар, също както и баща му, макар в началото да ѝ се струваше малко обезпокоително да бъде обгрижвана от някого, когото познаваш от малко, твърдоглаво момченце в къси панталонки, с колене вечно покрити с драскотини и с пясък в косата.

Сега, докато стоеше там, на светлината, тя забеляза с тревога, че тази коса е започнала да посивява на слепоочията.

— Побеляваш — каза му тя строго, сякаш той нямаше право да си позволява подобни волности.

Той се обърна, усмихна се унило, докосвайки с ръка главата си.

— Знам. Бръснарят ми го изтъкна онзи ден.

— На колко години си?

— Трийсет и шест.

— Та ти си още момче. Не би трябвало да побеляваш.

— Може би съм се амортизирал от грижите по теб!

Под самото от туид той носеше плетен пуловер. Беше се разнищил на врата и имаше дупчица отпред, която трябваше да се закърпи. Сърцето ѝ се сви. Нямаше кой да се грижи за него, нямаше си никой, който да го обича. И той изобщо не би трябвало да бъде тук, заровен в Западна Шотландия, занимавайки се с ежедневните болести на обществото на ловците на херинга и шепа разпръснати наоколо дребни арендатори. Трябваше да бъде в Лондон или Единбург, със солидна клиника, с бентли до тротоара и табелка с титлата му на вратата. Трябваше да преподава или да прави изследвания — да пише статии и да участва в създаването на медицинската наука.

Беше изключително добър студент, невероятно амбициозен и ентусиазиран, и всички знаеха, че пред него има бляскава кариера. Но

срещна онова глупаво момиче в Лондон. Тапи едва си спомняше името ѝ — Даяна. Доведе я в Тарбоул и никой не можеше да я понася, но всички възражения на баща му само бетонираха решението му да се ожени за нея. (Това му беше в характера. Хю винаги се бе отличавал с магарешкия си инат, който препятствията само усиляха. Баща му би трябвало да го знае, но... той се държа съвсем неправилно и обърка всичко, мислеше си Тапи, и ако старият доктор Кайл беше жив сега, тя щеше да му го каже, без много да се церемони.)

Накрая неудачният брак приключи с трагедия и когато всичко свърши, той събра парчетата от разбития си живот и се върна у дома, в Тарбоул, за да поеме пациентите на баща си.

И ето че сега живееше сам, като всеки унил, застаряващ ерген. Работеше много и Тапи знаеше, че полага по-малко грижи за себе си, отколкото за пациентите си, и че много често вечерята му се състои от чаша уиски и парче пай от местния пъб.

— Защо Джеси Маккензи не ти е закърпила пуловера?

— Не знам. Може би защото съм забравил да я помоля.

— Трябва да се ожениш отново.

Той се върна до леглото ѝ, но явно искаше да избяга от темата. Изведнъж една малка кожена топчица в края на постелята на Тапи се превърна в застаряващ йоркширски териер, който се надигна от юргана като кобра и заръмжа яростно, разкривайки разядените си и пожълтели от времето зъби.

— Съки! — скара ѝ се Тапи, но докторът остана невъзмутим.

— Нямаше да е Съки, ако не заплашваше да ми разкъса гърлото всеки път, щом се доближа до теб — невъзмутимо каза докторът. Той протегна приятелска ръка и ръмженето прерасна в страховито кресчендо. Наведе се да си вземе чантата! — Трябва да вървя.

— Кого ще навестиш сега?

— Госпожа Купър. А после Анна Стодарт.

— Анна? Какво ѝ е на Анна?

— Нищо ѝ няма. Всъщност, всичко е наред с Анна. Ще наруша малко професионалната тайна, но тя ще има бебе.

— Анна? След толкова години? — възкликна радостно Тапи.

— Знаех си, че тази новина ще ти повдигне настроението. Но не казвай на никого. Тя иска да го запази в тайна, поне засега.

— Няма да кажа и думица! Как е тя?

— Добре засега. Дори не ѝ прилошава сутрин.

— Ще ѝ стискам палци! Ах, тя трябва да износи това дете. Нали ще се грижиш добре за нея? Какъв глупав въпрос, разбира се, че ще се грижиш! Ах, толкова се радвам!

— Е, хайде. Има ли още нещо, което да искаш?

Тя го погледна, погледна и дупчицата на пуловера му и мислите ѝ се зареяха, съвсем естествено, от бебета към сватби и неизбежно към нейния внук Антъни.

— Ще ти кажа какво искам. Искам Антъни да доведе Роуз да ме види.

— ... Има ли някаква причина да не го направи?

Краткото му колебание беше толкова незабележимо, че Тапи реши, че си го е въобразила. Тя му отправи остър поглед, но той не ѝ отговори, свел очи надолу, зает със закопчаването на чантата си.

— Сгодиха се преди месец — продължи тя. — И аз искам да я видя отново. Минаха пет години, откакто тя и майка ѝ бяха отседнали в Крайбрежната къща, и знаеш ли, аз почти не помня как изглежда.

— Мислех, че тя е в Америка.

— О, беше там. Замина, след като се сгодиха. Но Антъни ме увери, че вече се е върнала. Каза ми, че ще я доведе в Шотландия, но засега това са само думи. А аз искам да разбера кога смятат да се женят и къде. Има толкова много неща за обсъждане и за уреждане и всеки път, когато се обаждам на Антъни, той просто си седи в Единбург и се опитва да ме баламосва. Никак не обичам да бъда баламосвана. Намирам го за много дразнещо.

Докторът се усмихна.

— Ще говоря с Изабел за това — обеща ѝ той.

— Накарай я да ти налее чашка шери.

— Казах ти, че трябва да посети госпожа Купър. — Госпожа Купър беше началничка на пощата на Тарбоул и стриктна въздържателка. — Тя и така има достатъчно ниско мнение за мен, дори и без да я заливам цялата с алкохолни пари.

— Глупава жена — каза Тапи и се усмихна. Той тръгна и я остави, затваряйки вратата зад себе си. Съки се промъкна в леглото и се гушна под мишницата ѝ. Рамките на прозореца затракаха леко, докато навън вятърът се надигаше. Тя погледна към него и видя замъгляването по стъклото. Скоро щеше да стане обед. Плъзна се долу

на възглавницата и се понесе, както толкова често ѝ се случваше тези дни, назад в миналото.

Седемдесет и седем. Какво се бе случило с годините? Старостта май я беше изненадала. Тапи Армстронг не беше стара. Други хора бяха стари, като нечия баба или като героите в книгите. Тя се сети за Лусила Елиът от *The Herb of Grace*. Въплъщение на тоталния матриархат.

Но Тапи никак не харесваше Лусила. Мислеше я за прекалено властна и деспотична. И се отвращаваше от снобската ѝ пристрастеност към елегантните черни рокли. Тапи никога, през целия си живот, не бе имала подобна елегантна черна рокля. Много хубави дрехи определено, но никога елегантна черна рокля. През повечето време тя съществуваше доволно в стари поли от туид и плетени жилетки с крѳпки на лактите; здрави, неразрушими дрехи, с които не се притесняваш, ако се закачат на розов храст или ако се озовеш внезапно под проливен дѳжд.

И все пак при подходящи случаи нямаше нищо по-хубаво от старата вечерна синя кадифена рокля, която те кара да се чувстваш богата и женствена. Особено ако се напърскаш и с малко одеколон и нанижеш старомодните диамантени прѳстени на изкривените си от артрит прѳсти. Може би, ако Антъни доведе Роуз, ще направят вечерно парти. Нищо претенциозно. Просто няколко приятели. Тя си представи белите ирландски ленени покривки, сребърните свещници и вазата с кремави рози.

Тапи много обичаше да посреща гости и веднага започна да прави планове. Щом Антъни и Роуз ще се женят, значи трябва да се състави и списѳк на гостите, които щяха да бѳдат поканени от страна на семейство Армстронг. Може би Тапи трябваше да го направи сега и да го даде на Изабел, за да знае тя кого трябва да покани. Ей така, за всеки случай...

Изведнѳж ѝ стана непоносимо от тези мисли. Притегли поплѳтно малкото телце на Съки до себе си и целуна върха на рошавата ѝ, леко миришеща главичка. Съки я близна набързо и отново заспа. Тапи затвори очи.

Доктор Хю Кайл стигна до завоя на стълбището и спря с ръка на парапета. Обзе го тревога. Не просто за Тапи, а от разговора, който току-що бе провел с нея. Докато стоеше там, замислен и самотен, ни горе, ни долу на стълбището, тревогата и отговорностите се изписаха на намръщеното му лице.

Под него беше празният голям салон. Стъклената врата в дъното отвеждаше към терасата, стръмната градина и морето, всичко удавено в мокрия воал на мъглата. Видя полирания под, протритите килими, стария скрин с медната ваза с далии, бавно тиктакация висок старинен часовник. Имаше и други, не толкова живописни свидетелства за семейния живот на Армстронг: счупеният велосипед с три колела на Джейсън, вкаран вътре, за да не стои на дъжда; кучешки кошници и купички за вода; чифт кални гумени ботуши, оставени така, докато собственикът им не се сети да ги прибере в килера. Хю познаваше тази гледка откакто се помнеше, защото бе прекарал голяма част от детството си във Фернриг. Но сега изглеждаше така, сякаш самата къща е замряла в очакване да научи какво ще стане с Тапи.

Май нямаше никого, но това съвсем не го изненада. Джейсън беше на училище, госпожа Уоти сигурно бе в кухнята и приготвяше обяда. А Изабел — интересно къде трябваше да я търси?

Тъкмо когато въпросът се появи в ума му, той чу стъпките ѝ по пода на хола и драскането от лапичките на Плъмър по паркета между килимите. В следващия момент Изабел се появи на отворената врата с тлъстия стар шпаньол, влачещ се по петите ѝ.

Тя веднага забеляза Хю и застина с вдигната глава. Те се взираха един в друг и после, разпознал собственото си безпокойство, отразено в нейните очи, той бързо се отърси, стегна се и се опита да придаде на лицето си бодро изражение.

— Изабел, чудех се къде да те търся?

— Тапи? — едва чуто попита тя.

— Не е толкова зле.

Пъхнал едната си ръка в джоба и размахвайки чантата си в другата той слезе надолу по стълбите.

— Помислих... Когато те видях да стоиш там, помислих, че...

— Съжалявам, мислех за нещо друго. Не възнамерявах да те изплаша така...

Думите му не я убедиха напълно, но тя опита да се усмихне. Беше на петдесет и четири години, стеснителна домошарка, която така и не се бе омъжила, а вместо това се бе посветила на майка си, къщата, градината, приятелите си, кучето си, племенниците си, а сега и на Джейсън, малкия праплеменник, който бе дошъл да живее във Фернриг, тъй като родителите му работеха в чужбина. Косата ѝ, огненочервена в момичешките ѝ години, сега бе придобила пясъчен оттенък и тук-там се виждаха бели кичури, но прическата ѝ не се бе променила, поне доколкото Хю можеше да си спомни. Нито пък изражението на лицето ѝ — то все още бе детинско и невинно може би заради безметежния живот, който бе водила. Очите ѝ бяха сини като на дете, чувствителни и променящи се като небе в бурен ден, отразяващи всяка емоция като огледало — блестящи от радост или пълни със сълзи, които никога не можеше да сдържи.

Сега, докато го гледаше, те се изпълниха с тъга и беше очевидно, че бодряшкото поведение на Хю не можеше да я успокои.

— Тя... тя ще... — Устните ѝ не можеха, не искаха да изрекат ужасната дума. Той я хвана под ръка, отведе я обратно в гостната стая и затвори вратата.

— Тя може да умре, да — каза той. — Не е млада жена и преживя тежко заболяване. Но тя е корава. Като стар корен от пирен и шансовете да се оправи са много добри.

— Не мога да понеса мисълта, че ще остане инвалид и няма да бъде в състояние да прави нещата, които обича. Ще се чувства ужасно неприятно така.

— Да, знам, наистина знам.

— Какво можем да направим?

— Ами... — Той си прочисти гърлото, прокарайки ръка по задната част на врата си. — Има едно нещо, което мисля, че ще я ободри. Ако Антъни дойде и може би доведе онова момиче, за което е сгоден...

Изабел се нахвърли върху него. Тя също го помнеше като малко момче, при това често пъти — много досадно.

— Хю, не я наричай „онова момиче“ с този ужасен тон. Тя е Роуз Шустър и ти я познаваш също толкова добре, колкото и всички ние. Е, не чак толкова добре, но все пак я познаваш.

— Съжалявам. — Изабел неизменно се хвърляше да защитава пламенно всяка личност, която е дори и най-слабо свързана със семейството. — Роуз тогава! Мисля, че Тапи копнее да я види отново.

— Всички ние също, но тя е с майка си в Америка. Пътуването бе планирано преди двамата с Антъни да се сгодят.

— Да, знам, но тя май се е върнала. И Тапи много се вълнува. Вероятно би могло Антъни да бъде попритиснат малко, за да убеди Роуз да дойде на север. Просто да я доведе тук дори и само за един уикенд.

— Той вечно е *зает*!

— Сигурен съм, че ако му обясниш ситуацията... Кажи му, че ще бъде по-добре да не отлага прекалено дълго.

Както се опасяваше, очите на Изабел веднага блеснаха от сълзи.

— Ти наистина мислиш, че тя ще умре. — Тя вече си ровеше в ръкава за кърпичката.

— Изабел, не казах това. Но ти знаеш какво чувства Тапи към Антъни. Той ѝ е по-скоро син, а не внук. Можеш да разбереш колко много означава това за нея.

— Да. Да, наистина разбирам. — Изабел храбро издуха носа си и пхна кърпичката обратно на мястото ѝ. В търсене на начин да отклони темата, очите ѝ попаднаха на гарафата с шери. — Ще пийнеш ли една чашка?

Той се разсмя, облекчавайки напрежението.

— Не, не мога, благодаря ти. Ще ходя при госпожа Купър. Тя отново има сърцебиене и то само ще се влоши, ако разбере, че съм пил.

Изабел неволно се усмихна. Госпожа Купър открай време си беше нещо като семейна шега. Двамата излязоха заедно от стаята и прекосиха салона. Изабел отвори входната врата към студа на влажната, обвита в мъгла утрин. Колата на доктора, паркирана пред стъпалата, беше мокра от дъждеца.

— Обещай, че ще ми се обадиш дори ако и най-малко нещо те разтревожи — каза ѝ той.

— Добре. Но при положение че сестрата е тук, няма да се тревожа особено.

Именно Хю настоя да вземат сестра. Иначе, както каза той, Тапи трябваше да постъпи в болница. Изправена пред ужасяващата перспектива да има постоянно пребиваваща сестра в дома им, умът на

Изабел избликна в панически мисли. Тапи сигурно е много болна. И откъде ще намерят сестра? И няма ли госпожа Уоти да има възражения? Няма ли да се обиди и да настанат неразбории в кухнята?

Но Хю се погрижи за всичко. Госпожа Уоти и сестрата се сприятелиха и Изабел беше в състояние да спи нощем. Той наистина им беше истинска опора. Като го гледаше, Изабел се запита, може би за стотен път, какво биха правили без него. Тя го наблюдаваше, докато се качи в колата си и подкара надолу по късата алея между подгизналите рододендрони, покрай къщичката, в която живееше семейство Уоти и през бялата порта, която никога не се затваряше. Приливът бе в най-високата си точка и Изабел чуваше как сивите вълни се разбиват в скалите под градината.

Тя потрепери и се върна вътре, за да позвъни на Антъни.

Телефонът в старомодната им къща стоеше в салона. Изабел седна на скрина и затърси номера в офиса на Антъни в Единбург. Тя не помнеше телефонни номера и трябваше винаги да ги търси, дори и тези на хората, на които звънеше ежедневно като бакалина, например. Гледайки с едно око в указателя, набра внимателно цифрите и зачака някой да отговори. Тревожните ѝ мисли се стрелкаха във всички посоки. Далиите до утре щяха да увехнат и трябваше да набере повечко. Дали Антъни вече е излязъл за обяд? А тя не трябваше да се отнася така егоистично към Тапи. На всеки човек му идва времето да си отиде от този свят. Ако тя вече не може да работи в нейната безценна градинка, нито да извежда Съки на кратки разходки, тогава едва ли би искала да живее. Но каква непоносима празнота щеше да отвори това в живота на всички! Изабел неволно започна да се моли френетично: *Не позволявай да умре! Не позволявай да я изгубим точно сега. О, Господи, бъди милостив към нас...*

— Маккинън, Карстеърс и Роб. С какво да ви помогна?

Младежният енергичен глас я върна в реалността. Тя потърси отново кърпичката си, избърса очите си и се стегна.

— Извинете, дали е възможно да разговарям с господин Армстронг. Господин Антъни Армстронг.

— За кого да предам?

— Госпожица Армстронг. Леля му.

— Един момент.

Последваха няколко кликания, пауза, после по чудо се чу гласът на Антъни.

— Лелъ Изабел?

— О, Антъни...

Той веднага се разтревожи.

— Случило ли се е нещо?

— Не. Нищо не се е случило. — Тя не биваше да оставя погрешни впечатления. Трябваше да се овладее. — Хю Кайл беше тук. Току-що си тръгна.

— Да не би състоянието на Тапи да се е влошило?

— Той... Той каза, че тя се държи страхотно. Каза, че е здрава като стар корен на пирен. — Изабел се опита да звучи позитивно, но гласът я издаваше ужасно. Но не можеше да изкара от ума си мрачното изражение, което бе доловила на лицето на Хю. Дали всъщност ѝ бе казал истината? Дали не се бе опитал да ѝ я спести по някакъв начин? — Той... е разменил няколко думи с Тапи и изглежда всичко, което тя иска, е да те види. И да доведеш Роуз със себе си. Чудя се дали имаш вести от нея? Върнала ли се е от Америка?

От другата страна на линията последва само тишина и в опит да я запълни Изабел продължи да бъбри.

— Знам колко си зает винаги и не искам да те безпокоя.

— Всичко е наред — проговори Антъни най-накрая. — Да. Да, тя се върна в Лондон. Получих писмо от нея тази сутрин.

— За Тапи това е много важно.

Още една пауза, после Антъни попита:

— Ще умре ли?

Изабел не можа да се сдържи. Тя избухна в сълзи, ядосвайки се на себе си, но просто не можеше да се овладее.

— Аз... Аз не знам. Хю се опита да ме успокои, но никога не съм го виждала толкова разтревожен. И ще бъде ужасно, немислимо всъщност, ако нещо се случи на Тапи, преди да е видяла теб и Роуз заедно. Гodeжът ви означава много, наистина много за нея. Може би ще ѝ подейства ободряващо, ако доведеш Роуз. Това ще ѝ даде мотивация да...

Тя не можа да продължи. Не възнамеряваше да изприказва толкова много неща и не можеше да види нищо през сълзите си.

Почувства се сразена, на края на силите си, така, сякаш е била сама прекалено дълго време. Издуха си отново носа и завърши безпомощно:

— Опитай, Антъни, опитай!

Това беше вик направо от сърцето.

— Аз не осъзнавах, че... — каза той и звучеше почти толкова разстроено, колкото и тя.

— Мисля, че и аз току-що го осъзнах.

— Ще доведе Роуз. Все някак. Ще го уредя. Ще дойдем следващия уикенд. Обещавам.

— О, Антъни! — каза тя с облекчение. Те щяха да дойдат! Когато Антъни кажеше, че ще направи нещо, винаги си държеше на думата, ако ще адът да слезе на земята или да настане потоп.

— И не се тревожи много за Тапи. Щом Хю казва, че е здрава като корен от пирен, вероятно е така. Тя е много по-издръжлива от нас и вероятно ще надживее всички ни.

Безмерно успокоена, Изабел се разсмя.

— Е, наистина, не е невъзможно.

— Всичко е възможно! — каза Антъни. — Всичко може да се случи. Ще се видим следващия уикенд.

— Благодаря ти!

— Няма защо. Целуни Тапи от мен.

ВТОРА ГЛАВА

МАРША

— Трябва да се прибираме — каза Роналд Уоринг може би за пети път.

— Знам — за пети път се съгласи дъщеря му Флора, замаяна от слънцето и уморена от плуването, но никой от двамата не помръдна. Тя беше кацнала на полегатата повърхност на една гранитна скала и се взираше в кристално сините дълбини на огромния естествен скалист басейн, в който плуваха всяка вечер. Слънцето, плъзгащо се надолу по небосклона, изливаше последната си топлина върху лицето ѝ. Бузите ѝ още бяха солени от морето, а мократа ѝ коса бе прилепнала по врата ѝ. Тя седеше с ръце обвити около краката си, опряла брадичка на коленете си, присвила очи срещу замайващата яркост на морето.

Беше сряда, поредният прекрасен ден в края на лятото. Или септември се считаше официално за есен? Флора не помнеше. Тя знаеше само, че в Корнуол лятото има очарователния навик да се проточва далеч след края на сезона. Тук долу, заслонени от скалите, не усещаха никакъв ветреца и каменните грамади, попили слънчевите лъчи, все още бяха топли на допир.

Приливът започна. Първите струйки вода започнаха да се процеждат между двете обрасли с миди скали и да се изливат в басейна. Скоро струйките щяха да се слеят в поток и огледалната повърхност на водата щеше да се начупи от дългите атлантически вълни. Накрая водата ще погълне скалите, а басейнът ще изчезне и ще се скрие, докато следващият отлив не го освободи отново.

Тя не можеше да си спомни колко пъти бяха седели така заедно, точно както сега, омаяни от прелестта на нахлуващия септемврийски прилив. Но тази вечер беше даже още по-трудно да се откъснат от гледката, защото беше последна. Щяха да се изкачат по скалната пътека, да спират от време на време, както правеха винаги, и да поглеждат назад към океана. Ще поемат по пътя, който минаваше през полетата и водеше до вила „Тюлен“, където ги чакаше Марша, с гозба в

печката и цветя на масата. А след вечерята Флора щеше да си измие косата и да довърши опаковането на багажа си, защото утре се връщаше в Лондон.

Всичко бе планирано. Това беше нещо, което Флора трябваше да направи, но точно в момента тя просто не можеше да понесе тази мисъл. Първо, защото винаги ѝ беше страшно неприятно да се разделя с баща си. Тя погледна към него, застанал на скалата, малко под нея, слаб и загорял, опънал дългите си голи крака. Носеше чифт вехти шорти и много стара риза, тук-там позакърпена, с навити до лактите ръкави. Видя оредялата му коса, разрошена от плуването, издадената линия на челюстта му, когато обърна глава, за да погледне кормораните, докосващи едва-едва повърхността на водата.

— Не ми се иска да заминавам утре — каза Флора.

Той се обърна към нея и се усмихна.

— Тогава недей.

— Трябва. Знаеш го. Трябва да се върна в реалния свят, да продължа живота си и отново да стана самостоятелна. Твърде дълго си бях у дома.

— Искане ми се да останеш завинаги.

Тя потисна внезапно появилата се буца в гърлото си.

— Не трябва да говориш такива неща. Трябва да бъдеш суров и да не проявяваш сантименталност. Трябва да избутиш твоето малко пиленце от гнездото.

— Сигурна ли си, че не заминаваш заради Марша?

Флора беше честна.

— Да, до известна степен, но не това е истинската причина. Всъщност аз я обожавам, знаеш го. — Когато баща ѝ не се усмихна, тя реши да го обърне на смях. — Е, добре тогава, тя е типичната зла мащеха. Това брои ли се за причина? И аз ще избягам, преди да се озова заключена в мазето с плъховете.

— Винаги можеш да се върнеш тук. Обещай ми, че ще се върнеш, ако не си намериш работа или ако нещата не се наредят.

— Лесно ще си намеря работа и всичко ще се нареди.

— Все пак искам обещание.

— Имаш го. Но ти сигурно ще съжаляваш, ако се появи на прага ти само след седмица. А сега — тя вдигна хавлията си и чифт износени еспадрили — трябва да се прибираме.

В началото Марша отказваше да се омъжи за бащата на Флора.

— Не можеш да се ожениш за мен. Ти си старши преподавател по класически науки в почтена хуманитарна гимназия. Трябва да се ожениш за някоя тиха, порядъчна дама с филцова шапка, която ще знае как да се отнася с учениците ти.

— Аз не харесвам тихи, порядъчни дами — каза ѝ той леко раздразнен. — Ако ги харесвах, щях да се ожена за някоя матрона още преди години.

— Просто не се виждам като госпожа Роналд Уоринг. Някак си не върви: „Драги ученици, госпожа Уоринг ще връчи сребърната купа за висок скок“. И ето ме мен — препъвам се, забравила какво искам да кажа, най-вероятно ще изпусна купата или ще я дам на погрешното момче.

Но Роналд Уоринг беше мъж, който знаеше какво иска и продължи да настоява и да я ухажва, докато накрая я убеди. Те се ожениха в началото на лятото в малка каменна църква, стара и миришеща на плесен досущ като пещера. Марша бе облечена в прелестна смарагдовозелена рокля, с огромна сламена шапка с мека периферия, като на Скарлет О'Хара. За първи път и Роналд Уоринг бе изряден и всичко му бе на място — от чорапите, които подхождаха по цвят на костюма, до стегнато завързаната вратовръзка, която не се плъзгаше надолу, за да открие горното копче на ризата. Флора си мислеше, че са чудесна двойка. Тя им бе направила няколко снимки на излизане от църквата, когато пъргавият морски бриз се заигра с периферията на булчинската шапка на Марша и вдигна оредяващата коса на младоженеца нагоре като перчем на какаду.

Марша бе родена и израсла в Лондон и някак си бе достигнала до четиридесет и две годишна възраст, без да се омъжи — според Флора по-вероятно, защото никога не бе намерила време. Беше започнала кариера в театрална школа като ученичка, завършила като гардеробиерка на провинциална труппа и от това неблагоприятно начало се бе носила весело през живота, рикоширайки от едно неочаквано занимание към друго, а последната ѝ работа бе управител на магазин в Брайтън, специализиран в продажбата на арабски плетени изделия, както ги наричаше Марша.

Макар Флора да бе приела веднага Марша и да бе насърчавала неистово връзката с баща ѝ, тя хранеше известни съмнения относно домакинските ѝ способности. В крайна сметка никое момиче не иска да обрече баща си да се препитава с готови пайове, замразени пици и супа в тенекиени кутии до края на живота си.

Но и по този въпрос Марша успя да ги изненада. Тя се оказа отлична готвачка и ентусиазирана домакиня и дори бе развила някои неподозирани таланти в градинарското изкуство. Зеленчуците вече растяха в спретнати войнишки редици. Цветята разцъфтяваха под нейните грижи и големият подпрозоречен перваз над кухненската мивка бе окичен с два реда саксии със здравец и циганчета, които тя сама бе отгледала.

Тази вечер, докато се изкачваха по пътеката нагоре по скалите и през хладните, сенчести поля, Марша, която ги бе наблюдавала от кухненския прозорец, излезе да ги посрещне. Носеше зелени панталони и памучна блуза, изкусно избродирана от ръцете на някоя селянка, а последните слънчеви лъчи палеха пламъци в ярката ѝ коса.

Като я зърна, Роналд Уоринг вирна глава от удоволствие и стъпките му се ускориха. Флора изостана зад него, мислейки си, че има нещо наистина специално в тези двама души на средна възраст, които бяха свързани не само от обич, а и от страст, и сега, когато се срещнаха на средата на поляната и се прегърнаха без задръжки или срам изглеждаха така, сякаш са се видели след многомесечна раздяла. Може би се чувстваха точно така. Бог беше свидетел, че те се бяха чакали достатъчно дълго.

Марша закара Флора на гарата следващата сутрин, за да хване влака за Лондон. Фактът, че можеше да го направи, бе източник на голяма гордост и удовлетворение за нея. Защото въпреки възрастта си тя бе пропуснала не само брака, но и да се научи да кара кола.

Когато я питаха защо, тя си имаше няколко извинения, за да обясни пропуска. Умът ѝ не беше технически устроен и не разбираше от механика, никога не бе притежавала кола, а и обикновено наоколо все имаше някой, който да я вози. Но сега, след като се омъжи за Роналд Уоринг и се озова откъсната от света в малката корнуолска вила посред нищото, моментът очевидно бе дошъл.

Сега или никога, каза си Марша и започна да взема уроци по шофиране. После — изпити. Три пъти. Първия път я скъсаха, защото прекара предните колела на колата през палците на един полицаи. Втория път — защото, докато паркираше назад на тесен паркинг, по невнимание блъсна детска количка. Нито Флора, нито баща ѝ можеха да си представят, че Марша ще има сили и кураж да опита трети път, но я бяха подценили. Тя го направи и накрая издържа изпита. Затова, когато съпругът ѝ изрази съжаление, че не може да откара дъщеря си на гарата, за да хване влака за Лондон, защото трябва да присъства на някаква образователна конференция, Марша бе в състояние да каже: „Няма проблеми. Аз ще я закарам“.

В известен смисъл Флора се почувства облекчена. Тя мразеше сбогуванията, превръщащи се по неизбежност в емоционален изблик при звука на влаковата свирка. Знаеше, че ако баща ѝ бъде там, ще се разплаче на рамото му, което ще направи раздялата по-трудна и за двамата.

Беше още един топъл и безоблачен ден, небето бе синьо, орловата папрат преливаше в златисти оттенъци. Във въздуха имаше някаква особена, искряща прозрачност, в която и необикновените обекти изглеждаха като изрязани от кристал. Марша, чиито мисловни процеси бяха много лесно предвидими, започна да пее весела песничка с приятния си глас. „О, каква хубава сутрин, о, какъв хубав ден...“ После изостави пеенето и се наведе, за да потърси чантичката си, което означаваше, че иска цигара. Колата съответно зави опасно към бялата осова линия, прекоси я, тръгна в насрещното платно на пътя, затова се наложи Флора да се намеси.

— Аз ще ти я дам — бързо каза тя, намери чантичката и извади цигара, докато Марша върна колата в правилния курс. После пхна цигарата в устата ѝ, поднесе запалката, за да може тя да държи и двете си ръце на волана.

След като запали цигарата, Марша продължи с песничката:

„Колко хубаво се чувствам, всичко ще е...“

Тя отново спря да пее и се намръщи.

— Скъпа, заклеваш ли се, че не се връщаш в ужасния Лондон заради мен?

Този въпрос бе задаван всяка вечер по няколко пъти на регулярни интервали през последните седем дни. Флора пое дълбоко дъх.

— Не. Казах ти, не. Просто събирам нишките на живота си, за да го продължа оттам, откъдето го оставих преди година.

— Не мога да се отърва от чувството, че те изхвърлям от дома ти.

— Е, не е така. И все пак ти можеш да погледнеш на ситуацията от моята гледна точка. Като знам, че баща ми си е намерил сваятна жена, която да се грижи за него, мога да си тръгна и да го оставя с чиста съвест.

— Бих се чувствала по-щастлива, ако знам какъв живот ще започнеш. Представям си те как ядеш боб от консерва в някаква боксониера.

— Казах ти! — каза Флора с тон, който не допускаше възражения. — Ще си намеря квартира, а докато търся, ще остана при приятелката ми Джейн Портър. Всичко е уредено. Момичето, което живее с нея, е на почивка с приятеля си и аз мога да ползвам нейното легло. А докато се върнат от ваканцията, ще съм си намерила и апартамент, и страхотна работа, и всичко ще бъде наред. — Но Марша продължаваше да гледа мрачно и тъжно. — Виж, аз съм на двайсет и две, не на дванайсет. И съм страхотен, ама страхотен стенограф. Няма защо да се тревожиш.

— Ух, добре де, но ако нещата не се наредят, обещавай да ми се обадиш, и аз ще дойда и ще се погрижа майчински за теб.

— През целия си живот никога не съм била обсипвана с майчински грижи и мога да се справя и без това — каза Флора. — Съжалявам. Не исках да прозвучи толкова грубо.

— Изобщо не беше грубо, просто факт. Но нали знаеш, колкото повече мисля за това, толкова по-странно става.

— Не разбирам за какво точно говориш?

— За майка ти. Да остави теб и баща ти, а ти си била толкова малка! Искам да кажа, мога да си представя жена да изостави съпруга си. Е, не че мога да си представя някой да напусне милия Роналд — но да изостави бебе! Изглежда ми абсолютно нечовешко! Нима е възможно, след като си минала през всичко това, с бременността и с раждането на бебето и прочее, да не искаш да го задържиш?

— Аз съм доволна, че не ме е задържала. Не бих искала нищо да бъде различно. Изобщо не знам как се е справил татко, но не бих могла да имам по-прекрасно детство.

— Нали знаеш какво сме ние? Членовете, основатели на фен клуба „Роналд Уоринг“. Чудя се защо си е тръгнала? Твоята майка имам предвид. Друг мъж ли е имало? Не ми е удобно да го попитам.

— Не. Не мисля. Те просто са били несъвместими. Това е, което татко ми каза. На нея не ѝ харесвало, че е неамбициозен училищен преподавател, а той не се интересувал от приеми и коктейли и весел светски живот. На нея не ѝ харесвало, че е разсеян и потопен в работата си и че винаги изглеждал така, сякаш е облечен в парцален чувал. А той очевидно никога не е печелил достатъчно пари, за да поддържа стила на живот, който тя си е представяла с него. Намерих една нейна снимка, пред едно чекмедже. Много шик, много елегантна. Изглежда много скъпа. Нищо общо с татко.

— Трябва да е била твърда и бездушна като стомана. Чудно ми е как изобщо се е стигнало до там да се оженят?

— Срецнали са се на една ски ваканция в Швейцария. Татко е супер скиор — може би не го знаеш. Представям си, че са били заслепени от слънцето и снега и замаяни от опияняващия алпийски въздух. Или може би си е паднала по мъжествената фигура, която той е представлявал, докато се е спускал надолу по планинския склон. Всичко, което знам, е, че това се е случило и аз съм се родила, а после е приключило.

Вече бяха на главния път и приближаваха малката гара, където Флора щеше да хване лондонския влак.

— Надявам се — каза Марша, — че няма да ме помоли да карам ски с него?

— Защо не?

— Не мога — каза Марша.

— Това няма никакво значение за татко. Той те обожаваше точно такава, каквато си. Знаеш го, нали?

— Да — съгласи се Марша, — и не съм ли най-щастливата жена на земята? Но и ти ще бъдеш щастлива! Родена си под знака на Близнаци. Тази сутрин погледнах хороскопа ти и всички планети се движат в правилната посока, а ти ще извлечеш предимство от възможностите. — Марша беше голям спец по хороскопите. — Това означава, че в рамките на една седмица ще намериш суперработа и супер апартамент, вероятно и висок мургав мъж с мазерати. Нещо като пълен пакет с всичко необходимо.

— В рамките на една седмица? Не ми оставяш много време.

— Е, всичко трябва да се случи за седмица, защото следващия петък ще имаш нов хороскоп.

— Ще видя какво мога да направя.

Нямаше време за дълго сбогуване. Експресът спря на гарата за не повече от миг и веднага след като Флора и обемистият ѝ багаж се озоваха във влака, началник-гарата тръгна по платформата, затръшна вратите и се подготви да надуе свирката. Флора се наведе от отворения прозорец, за да целуне вдигнатото нагоре лице на Марша, която имаше сълзи в очите и спиралата ѝ се бе размазала.

— Звъни! Дръж ни в течение какво се случва.

— Ще звъня, обещавам!

— И пиши!

Нямаше време за повече. Влакът тръгна, набирайки скорост; платформата се изви. Флора махаше и малката гара и фигурата на Марша в сините панталони се смаляваха, докато накрая съвсем изчезнаха от погледа ѝ, и тя, с коса разрошена върху лицето, затвори прозореца и се тръшна на седалката в ъгъла на празното купе.

Погледна през прозореца. Това беше традиция — да наблюдаваш как всичко се изплъзва надалеч, както беше традиция, когато пътуваш в обратна посока, да се навеждаш през прозореца при Форбърн, за да зърнеш познатите места.

Имаше отлив, пясъкът в естуара беше перлено кафеникав, тук-там нашарен от синьо, където големи локви от застояла вода отразяваха небето. В далечината имаше селце с бели къщи, проблясващи през дърветата, зад тях — дюни, за миг човек можеше да зърне дори океана, отвъд далечните бели пенести вълни при наносната ивица.

Железопътната линия се изви, отдалечавайки се от морето, и пред погледа ѝ изникна тревистият нос, а океанът изчезна зад множеството крайбрежни бунгала. Влакът затрака по виадукта и премина през следващото градче, а после се появиха малки зелени долини, бели вили и градини, в които въжета с пране се издуваха и плющяха от буйния утринен вятър. Влакът профуча по железопътния прелез, при чиято спусната бариера чакаше един мъж с червен трактор и ремарке пълно с бали слама.

Те живееха в Корнуол откакто Флора бе навършила пет години. Преди това баща ѝ бе преподавал латински и френски в много скъпа частна гимназия в Съсекс, но работата, макар и комфортна, бе доста скучна, а и той бе започнал да се изморява да води разговори, които да са приятни за облечените в палта от норки майки на своите разглезени повереници.

Тъй като бе прекарвал великденските си и летни ваканции в Корнуол, Роналд си мечтаеше да живее там, до морето. И затова, когато постът на старши преподавател във Форбърнската класическа гимназия се освободи, той веднага кандидатства за него, с което силно огорчи директора на частното училище, който чувстваше, че такъв интелигентен млад мъж е предопределен за по-добра участ от наливането на латински и френски в главите на синовете на фермери, магазинери и минни техници.

Но Роналд Уоринг беше непреклонен. В началото той и Флора живееха на квартира във Форбърн и нейните първи спомени от Корнуол бяха като за малко индустриално градче, заобиколено от ниски хълмове, надупчени от стари мини, които се простираха до хоризонта като множество счупени зъби.

Но щом се установиха и баща ѝ навлезе в новата работа, той купи една кола втора ръка и в уикендите двамата обикаляха в търсене на по-подходящо място за живеене.

Накрая, следвайки насоките на агенция за недвижими имоти в Пензанс, те хванаха пътя от Сейнт Айвс към Лендс Енд, и след като на два пъти объркаха пътя, най-накрая се озоваха на стръмна, обрасла с къпини алея, която водеше право към морето. Завиха зад ъгъла, преминаха през ручей, който течеше направо през пътя, и стигнаха до вила „Тюлен“.

Беше студен, хапещ зимен ден. Къщата бе запусната, нямаше нито водопровод, нито канализация и когато накрая успяха да отворят издутата стара врата, се оказа, че вътре е пълно с мишки. Но Флора не се боеше от мишки, а Роналд Уоринг се влюби не само в къщата, но и в гледката, която предлагаше. Купи я същия ден и оттогава тя стана техен дом.

В началото съществуването им беше отчайващо примитивно. Каква битка беше със студа, мръсотията и глада! Но Роналд Уоринг, освен класически учен, беше и много общителен и обаятелен мъж. Ако

влезеше в кръчма, без да познава никого, той бързо ставаше приятел поне с половин дузина хора до момента, в който излезеше от нея.

Така намери зидаря, който поправи оградата и построи наново падналия комин. Така срещна дърводелеца, господин Пинчър, и Том Робъртс, чийто племенник — водопроводчик — бе свободен през уикендите. Така се запозна с Артър Пайпър, а също и с госпожа Пайпър, която идваше с колело от селцето всеки ден в цялото си достояние, за да мие съдовете, да оправя леглата и да наглежда Флора.

Когато Флора стана на десет години, за голямо нейно неудовлетворение, татко ѝ я изпрати в пансион в Кент, където остана, докато навърши шестнайсет. После изкара курс по стенография и още един, в резултат на който взе сертификат „Кордон бльо“^[1].

Работи известно време като готвач в Швейцария (през зимата) и в Гърция (през лятото). След като се върна в Лондон, си намери работа като секретарка. Споделяше апартамент с приятелка, чакаше на опашка за автобус, пазаруваше в обедните почивки. Излизаше с безинтересни, бедни млади мъже, които учеха за счетоводители, или не чак толкова безинтересни и бедни млади мъже, които обмисляха да започнат свой бизнес. А през празниците хващаше влака до Корнуол, за да си почине, да помогне в пролетното почистване или да опече коледната пуйка.

Но в края на последната година, след един тежък грип и една неудачна любовна афера, тя се бе разочаровала от големия град, прибра се у дома за Коледа и ѝ трябваше съвсем малко насърчаване, за да остане там. Беше чудесна година. Радваше се, че може да остане и да наблюдава как зимата отстъпва на особено красивата ранна пролет и как пролетта преминава в лято. Нямаше краен срок, нямаше отбелязан ден в календара, на който да трябва да стегне куфара и да се върне в голямата мелачка.

Всъщност, за да ѝ минава времето и да спечели малко пари, се хващаше на временна работа, спокойна и обикновено забавна: береше нарциси за местен цветар, сервираше в едно кафене, продаваше кафтани на летните туристи, които изгаряха от желание да харчат пари.

Именно в магазина за кафтани тя за първи път срещна Марша и я покани във вила „Тюлен“ да пийнат по чашка. С радостно изумление бе наблюдавала внезапната симпатия, възникнала между Марша и

баща й. Симпатия, която, както скоро стана ясно, не беше просто преходно увлечение.

От любовта Марша разцъфтя като роза, а бащата на Флора стана толкова загрижен за външността си, че дори отиде и си купи нови панталони, без някой да го кара да го направи. Докато връзката им се задълбочаваше и укрепваше, Флора тактично се опитваше да се оттегля — измисляше си извинения, за да не ги придружава в разходките до кръчмата надолу по пътя, и си намираше причини да излиза вечер, за да могат те да останат насаме във вила „Тюлен“.

Когато се ожениха, тя почти веднага започна да говори, че трябва вече да се върне в Лондон и да започне работа, но Марша я убеди да остане във вила „Тюлен“ поне за лятото. Тя отстъпи, но времето изтичаше. Това вече не бе животът на Флора и вила „Тюлен“ не бе нейният дом. Тя си обеща, че ще се върне в Лондон. Каза на Марша, че през септември ще остави тях, двете влюбени птички, насаме.

И ето че сега всичко бе свършено. Всичко бе в миналото. А бъдещето?

— Ти ще бъдеш щастлива — каза й Марша. — Родена си под знака на Близнаци и всички планети се движат в правилната посока.

Но Флора не беше сигурна. Тя извади от джоба на мантото си писмото, което бе пристигнало тази сутрин и което бе отворила и прочела, а после бързо го скри, преди Марша да попита за него. Беше от Джейн Портър.

„Мансфелд Мюз“ №8

Скъпа Флора,

Случи се най-ужасното и се надявам, че това писмо ще стигне при теб, преди да тръгнеш за Лондон. Бетси, момичето, с което живея, се е скарало с нейния приятел и след два дни в Испания се прибра у дома. Сега тя е тук, в апартамента, непрестанно плаче и явно чака телефонът да звънне, но това няма да се случи никога. Така че леглото, което ти бях обещала, не е свободно и макар че ще бъдеш добре дошла да спиш в спален чувал на пода в моята стая, цялата атмосфера е толкова отчайваща и Бетси е толкова непоносима, че не бих поканила и най-лошия си враг да

сподели тези изживявания. Надявам се, че ще измислиш нещо, докато си намериш квартира. Страшно съжалявам, че те разочаровам така и се надявам да ме разбереш. Моля те, звъни ми, за да можем да поклюкарстваме на воля. Копнея да те видя отново и отново ти се извинявам. Съжалявам, но вината не е моя.

С много любов, Джейн

Флора въздъхна, сгъна писмото и го пхна обратно в джоба си. Не бе казала нищо на Марша, защото в новата си роля на съпруга и майка бе развила тревожна склонност да прекалява с грижите. Ако беше разбрала, че Флора заминава за Лондон без място, където да отседне, вероятно нямаше да я пусне да тръгне. А след като веднъж вече бе взела решение, Флора чувстваше, че няма да понесе да отложи дори и само с още един ден заминаването си.

Сега трябваше да реши какво да прави. Имаше приятели, разбира се, но след изтеклата една година не беше сигурна къде са, какво правят, нито с кого живеят. Предишната ѝ съквартирантка вече бе омъжена и живееше в Нортъмбърланд, а и нямаше никого, на когото да телефонира, ей така изведнъж, за да помоли за временен подслон.

Какъв порочен кръг! Не ѝ се искаше да си наеме апартамент, преди да си намери работа, но щеше да бъде трудно да обикаля по агенции за недвижими имоти, без да има място, където поне да си остави нещата.

Накрая ѝ хрумна идеята за „Шелбърн“, малкия старомоден хотел, в който бяха отсядали с баща ѝ пътъом, при една от редките им ваканции в чужбина (вероятно отивайки на ски в Австрия, или на път към Прованса, където прекараха две седмици с един от езотеричните приятели на Роналд, който притежаваше разнебитена воденица). „Шелбърн“ не беше изискан и ако баща ѝ бе отсядал в него, то със сигурност не беше и скъп. Ще се настани там за една нощ, а утре ще започне да търси работа.

Не беше кой знае какво велико решение, по-скоро компромисен вариант. А животът, както Марша обичаше да казва, е изтъкан от компромиси.

„Шелбърн“ беше реликва, като стара баржа, заседнал в застоялата вода, докато реката на прогреса си тече покрай него и го подминава. Разположен зад моста „Найтсбридж“, в тясна улица, която някога е била елегантна, той постепенно бе заприличал на джудже покрай новите луксозни хотели, офиси и жилищни блокове. И все пак се държеше като застаряваща актриса, която отказва да слезе от сцената.

Отвън бе съвременният Лондон — натовареният трафик, задръстванията, клаксоните на колите, ревът на самолетите, прелитащи в небето, търговецът, продаващ вестници на ъгъла, млади момичета с очертани с черен туш очи, клатушкащи се на обувките си с платформи.

Но влизането през бавно въртящите се врати на „Шелбърн“ беше като да пристъпиш във вчерашен ден. Нищо не се бе променило — нито палмите в саксиите, нито лицето на пиколото, нито дори миризмата, смесица от дезинфектант, паркетин и стайни цветя, която доста напомняше на болница.

Зад бюрото на рецепцията седеше същата тъжна жена в размъкната черна рокля. Би ли могла да е същата рокля? Тя вдигна поглед към Флора.

— Добър вечер, мадам.

— Имате ли на разположение единична стая само за тази нощ?

— Ще проверя...

Някакъв часовник тиктакаше. Флора чакаше, сърцето ѝ се сви за момент. Но донякъде се надяваше отговорът да е не.

— ... Да, мога да ви дам стая, но е в задната част на хотела и се боя, че...

— Няма проблем, вземам я.

— Ако можете да попълните регистрационната форма, аз ще кажа на пиколото да ви съпроводи до горе.

Но мисълта за дългия, спарен коридор и мрачната единична стая в края беше просто непоносима за Флора.

— Не веднага. Сега трябва да изляза... да вечерям. — Тя импровизираше наслуки. — Ще се върна около девет и половина. Не се притеснявайте за багажа ми. Просто ще го оставя тук във фоайето, докато се върна. После ще го взема.

— Както желаете, мадам. Но не искате ли да видите стаята?

— Не. Няма значение. Сигурна, съм, че е много приятна...

Имаше чувството, че се задушава. Всичко ѝ изглеждаше ужасно старо. Взе си чантата и излезе, като продължаваше да ръси някакви извинения. Едва не се спъна в саксията на една палма, но най-сетне се озова на чист въздух.

След две-три съживяващи вдишвания се почувства по-добре. Беше прекрасна вечер, хладна, но ясна, с чисто синьо небе, надвиснало като арка над покривите, с няколко обагрени в розови нюанси облачета, носещи се безцелно, като балони. Флора пъкна ръце в джобовете си и тръгна из улиците.

След час се озова навътре в „Челси“, недалеч от „Кингс Роуд“. Малката улица ѝ бе позната, обградена от очарователни къщи, сред които бяха пръснати малки магазинчета. Непознат ѝ беше само малкият италиански ресторант, който се намираше на мястото на старата сарачница, за която Флора си спомняше, че бе с мръсни витрини, изпълнени с кучешки каишки, колани за багаж и абсурдни пластмасови ръчни чанти.

Името на ресторанта беше „Сепи“. Имаше каци, превърнати в саксии с лаврови дръвчета на тротоара, весел сенник на червени и бели райета и всичко бе покрито със свежа бяла варова мазилка.

В момента, в който Флора приближи до вратата, един мъж излезе, носейки малка маса, постави я на тротоара и сложи отгоре ѝ карирана червено-бяла покривка. Влезе вътре и се върна с два малки съгъваеми метални стола и бутилка „Кианти“ в сламена оплетка и подреди всичко много старателно.

Вятърът подхвана покривката и я обърна. Мъжът погледна и видя Флора. Черните му очи я озариха със средиземноморска усмивка.

— Чао, синьорина!

Италианците са чудесни, реши Флора. Усмивката и поздравът му я накараха да се почувства като стар приятел, който той се радва да срещне отново. Нищо чудно, че италианците бяха такива успешни ресторантьори.

Тя се усмихна.

— Здравейте! Как сте?

— Фантастично. Но как иначе можеш да се чувстваш след такъв прекрасен ден? Като че ли съм се върнал в Рим! А вие приличате на италианско момиче, което е било на морето през цялото лято. Тенът. — Той целуна въздуха и разпери върховете на пръстите си. — Прекрасно!

— Благодаря. — Обезоръжена, тя замълча, макар да ѝ се искаше да продължи този приятен разговор. През отворената врата на ресторанта се носеше миризма, от която устата ѝ се напълни със слюнка — на чесън, червени домати и зехтин. Флора осъзна, че е прегладняла. Не беше обядвала във влака и откакто излезе от „Шелбърн“, бе извървяла няколко мили. Краката я боляха, а беше и жадна.

Погледна часовника си. Беше седем и половина.

— Отворено ли е?

— За вас винаги!

— Искам само омлет или нещо подобно — каза тя, приемайки комплимента.

— Вие, синьорина, може да получите всичко, което пожелаете...

Той застана настрана, замахна гостоприемно с ръка и след тази очарователна покана Флора влезе вътре. В ресторанта имаше малък бар, а зад него се простираше дълга тясна зала. По дължината на всяка стена бяха наредени пейки, тапицирани в релефен оранжев плат, изжулени чамови маси, свежи цветя и ярки карирани салфетки. По стените имаше огледала, подът бе постлан с рогозки. В дъното, съдейки по тракането, миризмите и надигащите се италиански гласове, които се носеха оттам, явно беше кухнята. Всичко бе страхотно и свежо, и след изтощителния ден Флора остана с приятното усещане, че е като у дома си. Поръча си светла бира и отиде да потърси дамската тоалетна, където изми мръсотията от ръцете и лицето си, полепнала във влака, и среса косата си. Като се върна в залата, младият италианец я чакаше, поставил запотената ледена чаша бира заедно с няколко чинийки с маслини и ядки на масичката, която предвидливо бе отдръпнал от стената, за да може тя да седне.

— Сигурна ли сте, че искате само омлет, синьорина? — попита той, докато Флора се настаняваше, след което отново дръпна масичката на място, над коленете ѝ. — Имаме много хубаво телешко тази вечер. Сестра ми Франческа ще ви го приготви така, както не сте и сънували.

— Не, само омлет. Но може да сложите малко шунка в него. И може би зелена салата.

— Ще ви направя специален дресинг.

Досега заведението беше съвсем празно, но в този момент вратата се отвори, влязоха няколко клиенти и се настаняха на бара. Младият сервитьор се извини на Флора и отиде да ги обслужи, а тя остана сама. Отпи глътка от ледената бира и се огледа, чудейки се дали всяка заблудена дама, попаднала на това чудесно място, ще бъде посрещната със същата топлина. Всички говореха колко неприветлив е станал Лондон, колко надменни и груби са хората, колко са неотзивчиви. Беше много приятно да се убеди, че не е така.

Остави чашата на масата, вдигна поглед и улови отражението си в голямото дълго огледало на отсрещната стена. Избелялото синьо на дънковото ѝ яке и оранжевото на седалката отзад бяха цветовете на Ван Гог. Колкото до нея самата... тя видя слабо момиче с характерни черти, тъмнокафяви очи и твърде голяма за лицето ѝ уста. Имаше силен загар от корнуолското лято, кожата ѝ сияеше, а косата ѝ, с цвят на блестящ махагон, небрежно спусната до брадичката, се нуждаеше от добро подстригване. Към избелелите джинси и якето бе облякла бял пуловер с поло яка, а на врата си имаше златна верижка. Ръцете и китките ѝ, показващи се от навитите маншети, бяха с дълги, тънки кости и загорели от слънцето също като лицето ѝ.

Твърде дълго бях далеч от Лондон, помисли си тя. Този небрежен външен вид няма да ми помогне да си намеря работа. Трябва да се подстрижа. Трябва да си купя...

Вратата към улицата се отвори и затвори отново. Един момичешки глас извика *Хай, Пиетро* и в следващия миг новодошлата мина покрай бара и влезе в ресторанта като котка в позната среда. Без да погледне към Флора, тя спря до съседната маса, дръпна я, за да си направи място да седне, тръсна се на пейката със затворени очи и протегна крака.

Движенията ѝ бяха толкова небрежни, почти арогантни, че Флора реши, че тя може би има роднински връзки с италианската фамилия, която притежаваше ресторанта. Братовчедка от Милано, вероятно, работеща в Лондон...

Но *Хай, Пиетро*? Не, разбира се, не е италианка, а американка, вероятно от нийоркската рода на семейството.

Забавлявайки се с тази интригуваща възможност, но без да иска да се вторачва директно в нея, Флора премести леко поглед към отражението на момичето в огледалото отсреща. После го отклони.

След това погледна отново толкова бързо, че косата ѝ се люшна около врата. *Свършеният двойник*, помисли си. *Класически двойник*.

Това беше тя самата.

Но не беше тя, защото там имаше две отражения.

Новодошлата, без да си дава сметка за хипнотизирания поглед на Флора, свали яркия копринен шарф от главата си, разтърси коса и посегна към чантата си от крокодилска кожа, извади цигара и я запали с кибритчето, поставено в пепелника на масата. Въздухът веднага се изпълни с аромат на силен френски тютюн. Тя протегна обувия си в ботуш крак, закачи масата с него и я придърпа към себе си. Наведе се напред, извивайки глава встрани от Флора и отново извика: „Хай, Пиетро!“.

Флора не можеше да откъсне очи от огледалото. Косата на момичето бе по-дълга от нейната, но блестеше в същия махагоново — кафяв цвят. Беше грижливо и претенциозно гримирана, но това само подчертаваше характерните черти и твърде голямата за лицето ѝ уста. Очите ѝ бяха тъмнокафяви, по гъстите мигли имаше спирала. Протегна се да дръпне пепелника към себе си и Флора видя блестящ, солиден пръстен и алени нокти, но ръцете ѝ бяха стройни, с дълги тънки кости, и формата им беше досущ като на нейните...

Дори бяха облечени еднакво, с джинси и пуловери поло. Но пуловерът на другото момиче беше от кашмир, а якето, което доскоро стоеше на раменете ѝ, а сега бе метнато настрани, беше от тъмна, блестяща кожа на норка.

Младият сервитьор, който бе обслужил клиентите на бара, се появи изведнъж като летен дъжд.

— Синьорина, съжалявам, но мислех, че...

После се закова на място, движенията му, думите му, гласът му замряха като стар грамофон, който никой не се бе сетил да навие.

— Е, и какво си мислеше — попита след малко момичето, което седеше на съседната маса. — Ти сигурно се досещаш, че имам нужда от питие.

— Но аз мислех, че... Аз мислех, че вече...

Той бе преbledнял силно. Тъмните му очи обходиха внимателно лицето на Флора. Младежът бе видимо толкова потресен, че Флора нямаше да се изненада, ако се прекръстеше или направеше някакъв

зловещ средиземноморски жест, имащ за цел да го предпази от уроки...

— О, Пиетро, за бога...

Но посред този изблик на раздразнение тя погледна в огледалото и видя Флора, която също я гледаше в огледалото. Тишината сякаш продължи вечно. Накрая Пиетро я наруши.

— Това е изумително — едва чуто промърмори той. — Това е изумително.

Те отклониха поглед от огледалото, взряха се взаимно една друга в очите и сякаш отново гледаха в огледалото. Другото момиче се опомни първо.

— И аз бих казала, че това е изумително! — Но съвсем не звучеше така самонадеяна, както до преди малко.

А Флора изобщо не можа да каже нищо. Пиетро се намеси още веднъж.

— Но синьорина Шустър, когато влезе другата синьорина, аз помислих, че това сте вие. — Той се обърна към Флора. — Извинете! Сигурно сте си помислили, че съм прекалено фамилиарен, но аз всъщност ви обърках със синьорина Шустър, тя идва често, въпреки че не я бях виждал от известно време и...

— Не, просто реших, че сте много мил.

Момичето с дългата коса все още се взираше във Флора, тъмните ѝ очи обхождаха лицето ѝ сякаш беше експерт, оценяващ портрет.

— Вие изглеждате досущ като мен — каза тя най-сетне и звучеше малко раздразнено, сякаш това беше нещо оскърбително.

Флора се почувства длъжна да се защити.

— Е, и вие също изглеждате като мен — меко ѝ каза тя. — Приличаме си като две капки вода. — И все още слисана, добави: — И мисля, че дори звучим еднакво.

Това незабавно бе потвърдено от Пиетро, който все още стоеше като че ли е пуснал корени и движеше главата си от едното на другото лице като зрител на тенис мач.

— Така е. Имате еднакви гласове, еднакви очи. Дори и еднакви дрехи. Не бих го повярвал, ако не го бях видял със собствените си очи. Мама миа, вие сигурно сте близначки. Вие сте...

— Той щракна с пръсти, търсейки правилната дума. — Еднакви. Сещате ли се?

— Идентични — поправи го Флора.

— Точно така. Идентични. Това е фантастично!

— Идентични? Еднояйчни близнаци? — каза предпазливо другото момиче.

Тяхното изумление и това, че не можеха да откъснат очи една от друга, най-сетне стигна до съзнанието на Пиетро.

— Искате да кажете, че никога не сте се виждали преди?

— Никога.

— Но вие сигурно сте сестри.

Той постави ръка на сърцето си. Явно не можеше да понесе повече емоции. Флора се зачуди дали няма да припадне, надявайки се това да не стане. Той обаче предприе по-практични действия.

— Ще отида да отворя бутилка шампанско. Това е подарък от... заведението. И аз също ще изпия една чашка, защото никога преди не ми се е случвало такова чудо. Само почакайте тук... — добави той и без нужда оправи масите пред тях, сякаш се страхуваше да не избягат. — Не мърдайте! Само чакайте тук.

И хукна назад към бара с такава скорост, че пешовете на колосаното му бяло сако се развяха като криле.

Момичетата не го чуха нито забелязаха, че е отишъл до бара. Сестри. Гърлото на Флора се сви. Тя едва намери сили да го изрече.

— Сестри?

— Сестри близначки — поправи я другото момиче. — Как се казваш?

— Флора Уоринг.

Другото момиче затвори очи и ги отвори отново, но толкова бавно, че едва ли можеше да се нарече мигване.

— Това е и моята фамилия — каза тя с престорено хладнокръвие. — Само че аз съм Роуз.

[1] Le Cordon Bleu — школа за висше кулинарно майсторство, открита през 1895 г. в Париж, която има подразделения в 70 държави. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

РОУЗ

— Роуз Уоринг?

— Е, не точно. Всъщност, Роуз Шустър. Но Уоринг е второто ми име, защото баща ми се е казвал Уоринг, но пастрокът ми се нарича Хари Шустър. А той е мой пастрок от години и затова винаги са ме наричали Шустър, но Уоринг е второто ми име.

Тя спря, очевидно останала без дъх. Те продължиха да се взират една в друга, все още слисани, но вече започваха да възприемат ситуацията.

— Знаеш ли кой е истинският ти баща? — попита Флора накрая.

— Никога не съм го познавала. Двамата с майка ми са се разделили, когато съм била бебе. Мисля, че е бил гимназиален учител.

Флора помисли за баща си. Отнесен, разсеян, понякога дразнещ, но винаги съвсем честен и искрен. *Той не би могъл, помисли си Флора. Не би могъл да направи такова нещо и да не ми каже.*

Мълчанието се проточи. Роуз изглежда нямаше какво повече да каже. Флора с усилия търсеше някакви думи.

— Майка ти. Тя да не се казва... — Името, толкова рядко споменавано, изплува в съзнанието ѝ. — Памела?

— Точно така.

— На колко си години?

— Двадесет и две.

— Кога е рожденият ти ден?

— На седемнадесети юни.

Е, това беше финалът.

— Моят също.

— Родена съм под знака на Близнаци — каза Роуз.

Беше обезпокоително да чуе отново думите, изречени от Марша същата сутрин, повторени толкова естествено.

— Близнаци! — Роуз се усмихна. — Това е доста подходящо, нали?

Моята близначка. Моята сестра!

— Но какво се е случило? — попита Флора.

— Много просто. Решили са да се разделят и всеки е взел по едно бебе.

— Но ти имала ли си някога и най-малката представа за това?

— Никаква! А ти?

— Не. Точно от това съм потресена.

— Защо трябва да си потресена? Това е съвсем нормално човешко поведение. Много чисто, много честно.

— Мисля, че е трябвало да ни кажат.

— И каква полза щеше да има? Какво би се променило, ако знаеше?

Бе очевидно, че Роуз е по-скоро развеселена, отколкото разстроена от ситуацията.

— Според мен е много шантаво — продължи тя. — И най-шантавата част от цялата работа е, че ги разкрихме! И какво фантастично съвпадение, да се срещнем така! От нищото! Идвала ли си друг път в този ресторант?

— Никога.

— Имаш предвид просто влезе така, наслуки?

— Пристигнах в Лондон тази вечер. Бях в Корнуол през последната година.

— Това го прави още по-невероятно. В целия този огромен град... — Тя разпери ръце, оставяйки изречението да се довърши само.

— Всички казват — въздъхна Флора, — че Лондон е направен от множество малки селца. Предполагам, че ако стоиш в своето селце, ще срещаш все хора, които познаваш.

— Съвсем вярно е. Влизаш в „Хародс“ и по целия път се натъкваш на познати. Но все едно, това е най-необичайното нещо, което ми се е случвало. — Тя отметна косата от челото си с пръсти, жест, който Флора разпозна, с известен шок, като свой собствен. — Какво си правила в Корнуол? — попита Роуз сякаш това имаше някакво значение.

— Баща ми и аз се преместихме да живеем там. Той все още е там. Преподава.

— Имаш предвид, че все още е гимназиален преподавател?

— Да, все още е гимназиален преподавател. — Беше нелепо да продължава да се чувства толкова потресена. Реши да се държи естествено, прагматично и неемоционално, както се държеше Роуз. — А с теб какво се е случило? — попита тя и усети, че звучи нереално, като човек на официално коктейлно парти.

— Мама се е омъжила отново, когато съм била на около две години. Той се нарича Хари Шустър и е американец, но е прекарал по-голямата част от живота си в Европа като представител на фирмата си.

— Значи си отрасла в Европа.

— Може и така да се каже. Ако не Париж, Рим, ако не Рим, Франкфурт. Знаеш как е...

— Свестен ли е? Господин Шустър, имам предвид.

— Да. Много е мил.

И страхотно богат, помисли си Флора, поглеждайки към норката, кашмира и чантата от крокодилска кожа. Явно след като се е отървала от безпаричния гимназиален учител, втория път Памела се бе справила много по-добре.

Тя се сети за нещо друго.

— Имаш ли други братя и сестри?

— Не. Само аз. А ти?

— И аз съм една, и най-вероятно ще остане така. Татко току-що се ожени отново. Тя се казва Марша и е страхотна, но не е съвсем девойка.

— Как изглежда баща ти?

— Висок. Типичният учен. Много мил. Носи очила с рогови рамки и вечно забравя разни неща. Много е... — Тя потърси най-точната дума, за да опише баща си, но ѝ хрумна само една: очарователен. — И добави: — И много честен. Точно по тази причина намирам всичко това за толкова необичайно.

— Имаш предвид, че никога не те е послъгвал?

Флора беше леко шокирана.

— Никога не съм си представяла, че може да скрие някаква истина, камо ли да изрече лъжа.

— Трябва да е страхотен! — Роуз загаси цигарата си и замислено я размачка в средата на пепелника. — Майка ми е напълно способна да скрие истината, а дори и да лъже. Но пък е толкова чаровна. Когато иска да бъде!

Флора неволно се усмихна, защото описанието на Роуз пасваше извънредно точно на образа, който тя си бе изградила за майка си.

— Хубава ли е? — попита тя.

— Много е стройна и изглежда по-млада от възрастта си. Не е красива, но всички мислят, че е такава. Нещо като трик на самоувереността.

— Тя... Тя в Лондон ли е сега? — насили се да попита Флора, мислейки, *ако е тук и трябва да се срещна с нея, какво ще ѝ кажа? Какво ще направя?*

— Не, в Ню Йорк е. Всъщност, ние тримата, с нея и Хари, бяхме на пътешествие. Аз кацнах на „Хийтроу“ миналата седмица. Тя искаше да остана, но трябваше да се върна, защото... — Роуз не довърши изречението. Очите ѝ се отклониха, докато се пресягаше за нова цигара и ровеше в чантата си за запалката. — ... О, по много причини. — Финалът на изречението увисна във въздуха.

Флора чакаше с надеждата да ѝ каже причините, но още веднъж бяха прекъснати от Пиетро, който се върна с бутилката шампанско и три чаши. Той церемониално измъкна тапата и наля виното, без да разлее и капчица. Избърса бутилката с колосаната салфетка, взе чашата си и я вдигна.

— За вашата среща. За това, че сестрите се намериха. Мисля, че това е Божие дело.

— Благодаря — каза Флора.

— За щастието! — каза Роуз.

Пиетро се отдалечи още веднъж, вече с доста овлажнели очи и ги остави да довършат бутилката насаме.

— Вероятно ще се напием — каза Роуз, — но няма значение. Докъде бяхме стигнали?

— Ти казваше, че е трябвало да се върнеш от Щатите в Лондон.

— О, да. Но сега смятам да отида в Гърция. Може би утре или вдругиден. Още не съм решила окончателно.

Звучеше като богаташка, за която пътуването със самолети е нищо работа, водеща спонтанно, импулсивно съществуване.

— Къде си отседнала? — попита Флора, очаквайки да ѝ каже, че е в „Риц“ или „Конот“. Но изглежда работата на Хари Шустър вървеше с апартаменти в Лондон, Париж, Франкфурт и Рим. Лондонският апартамент беше в „Кадоган Корт“.

— Точно зад ъгъла — каза нехайно Роуз. — Винаги се отбивам тук, когато искам да хапна нещо. А ти?

— Имаш предвид къде живея ли? Никъде за момента. Казах ти, че току-що пристигнах от Корнуол. Трябваше да отседна при една приятелка, само че не стана, затова си търся апартамент. Трябва да си намеря и работа, но това няма връзка с въпроса.

— Къде ще прекараш тази нощ?

Флора ѝ разказа за „Шелбърн“, за багажа, сврян във фоайето, за палмите в саксии и за задушаващата атмосфера.

— Бях забравила колко е депресиращо. Но няма значение, ще е само за една нощ.

Тя усети, че Роуз я наблюдава с хладно и със замислено изражение, вперила тъмните си очи в нея. (И аз ли гледам така понякога? — помисли си Флора. Думата *пресметливо* изскочи в ума ѝ и трябваше бързо да я отпъди.)

— Не се връщай там — каза след малко Роуз. Флора я погледна учудено. — Точно това имам предвид. Ще хапнем нещо тук, после ще си намерим такси, ще вземем багажа ти и ще отидем в апартамента на Хари. Можеш да се настаниш там. Той е огромен и има купища легла. Освен това, ако замина за Гърция утре, няма да те видя отново, а ние имаме да си говорим за толкова много неща, че ще ни трябва поне една цяла нощ. И изобщо ще е супер, защото ти ще можеш да останеш в апартамента, след като замина. Ще останеш там, докато си намериш квартира.

— Но... — Флора се улови, че по някаква причина търси мотив да възрази на този очевидно чудесен план. — Но няма ли някой да има нещо против? — Това беше всичко, което можа да измисли.

— Кой би могъл да има нещо против? Ще уредя въпроса с портиера, а Хари никога няма нищо против това, което правя. Колкото до майка ми... — Нещо явно много я развесели. Тя остави недовършено изречението и започна да се смее. — Какво ли би казала, ако ни види сега? Че сме заедно и сме станали приятелки? Как мислиш, баща ти какво би казал?

Флора се уплаши от идеята.

— Не мога да си представя.

— Ще му кажеш ли, че сме се открили?

— Не знам. Може би. Някой ден.

— Не е ли жестоко? — попита Роуз, като изведнъж се замисли.
— Да разделиш еднояйчни близнаци? Еднояйчните близнаци са двете половинки на една личност. Да ни разделят, та това е все едно да срежеш на две един човек!

— В този случай те може би са ни направили добро.

Роуз присви очи.

— Чудя се — каза тя — защо майка ми е избрала мен, а баща ти теб.

— Може би са хвърляли ези-тура. — Флора говореше нехайно, но всъщност не можеше да понесе мисълта за това.

— Дали всичко щеше да е на обратно, ако монетата бе паднала на другата страна?

— Със сигурност щеше да е различно.

Различно. Помисли си за баща си, за вила „Тюлен“, за зимната светлина на камината, смолистата миризма, носеща се от запалените вътре цепеници, донесени от морето. Помисли си за нежното, ранно пролетно и лятно море, танцуващо със слънчевите зайчета. Помисли си за червеното вино в гарафата в средата на излъсканата маса и успокояващия звук на Бетовеновия пасторал, звучащ от грамофона. И си спомни и топлото и любещо присъствие на Марша.

— Би ли искала да е различно?

Флора се усмихна.

— Не.

Роуз се протегна към пепелника и смачка фасата си.

— Нито пък аз — каза тя. — Не бих променила нищичко.

И ето че дойде и петък.

В Единбург, след облачната и дъждовна сутрин, слънцето най-накрая се провря през мрака. Небето се изчисти и градът заблестя в ярката есенна светлина. На север, зад тъмния индигов цвят на лимана Форт, се простираха хълмовете Файф, безметежно спокойни на фона на бледосиньото небе. На противоположната страна на улица „Принцес“ общинските лехи с цветя на градините „Уейвърли“ пламтяха от огнени далии, а отвъд железопътната линия скалите се издигаха нагоре към подобния на театрален декор масив на замъка с едва виждащото се в далечината развяващо се знаме.

Антъни Армстронг излезе от офиса си на площад „Шарлот“, но изобщо не забеляза красотата на следобеда. Тъй като си бе взел дълъг уикенд, сутринта му беше извънредно заета. Не отиде да обядва и дори не бе вдигнал очи, за да погледне през прозореца, затова си мислеше, че денят е продължил така, както е започнал.

Потънал в мисли и грижи той се втурна да вземе колата си, за да отиде на летището. Трябваше да хване самолета за Лондон, за да намери Роуз. Но застина на място, изумен от неочакваните слънчеви лъчи, отразени във все още влажния паваж, от блестящите медни листа на дърветата по площада и от миризмата. Беше провинциална, есенна миризма, с нюанси на торф и пирен, напомнящи за дивите планини на Шотландия. Тя се носеше със свежия бриз от хълмовете, които в крайна сметка не бяха толкова далече. Застанал на тротоара, с дъждобран, наметнат на раменете, със сак в ръка, Антъни пое няколко дълбоки глътки въздух и си спомни за Фернриг и за Тапи. Това го успокои. Помогна му да се разтовари и да спре да се тревожи.

И все пак нямаше време за губене, затова той се качи в колата, отиде до летището, паркира я и се регистрира на гишето за заминаващи пътници. После разполагаше с час и половина до полета. Затова се качи по стълбите на горния етаж, за да си вземе сандвич и чаша бира.

С бармана се познаваха отдавна покрай многото му бизнес пътувания до Лондон.

— Не съм ви виждал напоследък, сър.

— Да. Предполагам месец и повече.

— Какъв предпочитате, с шунка или с яйце?

— По-добре ми дайте и от двата.

— Към Лондон ли?

— Точно така.

Барманът прие разбиращо изражение.

— Нещо като приятен уикенд?

— Може и да не е уикенд. Може да се върна утре. Не знам. Зависи.

— Може да си изкарате уикенда и да се забавлявате. — Той плъзна халба бира по тезгяха. — Времето в Лондон е чудесно, топло.

— И тук не е лошо.

— Да. Днес следобедът беше чудесен. Полетът ви ще бъде приятен и лек.

Той избърса повърхността на тезгяха и отиде да обслужи друг клиент. Антъни отнесе бирата и чинията със сандвичи на една маса до прозореца, остави дъждобрана и чантата и запали цигара.

Зад прозореца, зад парапета на терасата, виждаше хълмовете, нахъсаните облаци и развяващите се ветропоказатели. Беше гладен. Бирата и сандвичите чакаха. Седнал там, наблюдавайки сенките на облаците, пробягващи през локвите на пистите, той забрави глада и остави мислите си да се върнат към проблема с Роуз.

Това не изискваше съзнателно усилие от негова страна. Що се отнасяше до Роуз, мислите му сякаш си имаха своя воля и следваха свой собствен път, душейки като старо куче, копаещо за кокал, което все се върти в кръг и не стига никъде.

И сякаш за да отговори на дилемата си, той посегна към джоба си и извади писмото ѝ, макар вече да го бе чел толкова много пъти, че го знаеше наизуст. То не беше в плик, поради простата причина че не бе пристигнало в плик, а със скапан малък пакет, увито около миниатюрната кутийка с пръстена с диаманта и сапфирите, който Антъни ѝ бе купил.

Беше ѝ го дал преди четири месеца в ресторанта на хотел „Конот“. Бяха привършили с вечерята, сервитьорът им донесе кафето и някак си изведнъж моментът дойде: времето, мястото, жената. Като някакъв фокусник Антъни извади малката кутийка от джоба си, отвори я и остави светлината да заблести по бижутото вътре.

— Колко е красив! — веднага възкликна Роуз.

— За теб е — каза Антъни.

Тя погледна с недоверие в очите му. Беше поласкана, но в изражението ѝ имаше и нещо друго, което той не можеше да проумее.

— Това е годежен пръстен — продължи Антъни. — Купих го тази сутрин. — За него беше важно този пръстен да е в ръката му, когато я попита дали ще се омъжи за него, сякаш знаеше, че тя ще се нуждае от допълнителен материален аргумент. — Мисля — и се надявам и ти също да го мислиш, — мисля, че трябва да се оженим.

— Антъни!

— Не говори така укорително.

— Не говоря укорително. Просто съм изненадана.

— Не можеш да кажеш „това е толкова внезапно“, защото ние се познаваме от пет години.

— Но всъщност *не се познаваме* истински.

— Аз обаче чувствам, че се познаваме.

И наистина в този момент Антъни чувстваше нещата по този начин. Но връзката им беше необичайна и най-необичайното нещо в нея беше начинът, по който Роуз продължаваше да се появява отново и отново в живота му с някаква непонятна закономерност — изникваше, когато най-малко очакваше да я срещне, сякаш цялата им връзка беше предопределена.

И все пак първия път, когато я срещна, тя изобщо не му направи впечатление. Но тогава той беше на двадесет и пет, затънал в мъките на любовна афера с млада актриса, дошла на гастрол за сезона в Единбург. А Роуз бе само на седемнайсет. Майка ѝ, Памела Шустър, бе наела Крайбрежната къща във Фернриг за лятната ваканция. Антъни се бе прибрал у дома за уикенда и придружи Тапи на един пикник на брега. Представиха го на гостенките и бе поканен във вилата на питие. Майката бе очарователна и много атрактивна, но по някаква причина онзи следобед Роуз бе в лошо настроение. Антъни просто не бе обърнал особено внимание на дългокраката ѝ малко трмава фигура, мрачното ѝ изражение и едносричните отговори, които му даваше всеки път, когато се опиташе да започне разговор с нея. Когато се върна във Фернриг следващия уикенд, двете с майка ѝ си бяха заминали и той дори не се и сецаше кои са Шустър.

Но после, преди година, когато беше в Лондон по работа, се натъкна на Роуз, седнала на питие в бар „Савой“ със сериозен млад американец с очила без рамки. Сега тя изглеждаше доста различна. Когато я видя и я позна, Антъни едва повярва, че това е същото момиче. Стройна, със страхотна външност, тя привличаше, открито или прикрито, погледите на всеки мъж в заведението.

Антъни приближи и се представи, а Роуз, вероятно отегчена от своя ужасно сериозен събеседник, искрено му се зарадва, което много го поласка. Каза му, че родителите ѝ били на почивка в Южна Франция. Тя долетяла, за да се присъедини към тях на другия ден. В тази ситуация Антъни реши да действа бързо и я покани на вечеря. Не се наложи да я убеждава много, за да приеме поканата му и да изостави американеца.

— Кога се връщаш от Франция!? — Той искаше да знае, защото вече му беше много неприятно да си вземе сбогом с нея.

— О, не знам. Не съм го обмисляла.

— Нямах ли работа или нещо друго?

— О, миличък. Аз бих била тотално безполезна в каквато и да е работа. Вечно закъснявам, не мога да пиша на машина, така че където и да отида, ще бъда ужасна досада. И просто ще взема залъка от устата на някого, който го заслужава.

— Ти си търтей — каза Антъни под давление на шотландската си съвест. — Позор за обществото. — Но думите бяха изречени с усмивка, защото тя го забавляваше, а и не личеше да се е обидила.

— Знам. — Тя провери сложния си натруфен грим, използвайки малка пудриера с огледалце, която измъкна от ръчната си чанта. — Не е ли отвратително?

— Уведоми ме кога ще се върнеш от Южна Франция.

— Разбира се. — Тя захлопна капачето на пудриерата. — Разбира се, миличък.

Но така и не го уведоми. Антъни нямаше представа къде живее, нито знаеше никакъв адрес за връзка в Лондон, затова му беше невъзможно да се свърже с нея. Опита се да намери Шустър в телефонния указател, но там нямаше никакъв номер. Попита дискретно Тапи, но тя помнеше само, че Шустър са били в Крайбрежната къща и нямаше представа за постоянния им адрес.

— Защо искаш да знаеш? — Гласът ѝ по телефона звучеше много любопитно.

— Отново срещнах Роуз в Лондон. Искам да се свържа с нея.

— Роуз? Онова хубаво дете? Колко интригуващо.

До времето, в което Антъни я откри отново, лятото бе започнало. Лондонските градини ухаеха на люляк, а парковете бяха обвити във воала на свежата зеленина на новите листа.

Антъни беше за пореден път на юг, за да се срещне с клиент на фирмата. Докато обядваше в „Скотс“ на улица „Стренд“, срещна стар приятел от училище, който го покани на парти същата вечер. Приятелят му живееше в „Челси“ и когато Антъни влезе пред входната врата на апартамента на най-горния етаж, първата личност, която видя, беше Роуз.

Роуз. Той знаеше, че заради начина, по който се бе държала с него, би трябвало да ѝ е бесен, но сърцето му запрескача. Тя носеше син ленен костюм с панталон, обувки с високи токчета, а тъмната ѝ коса бе пусната до раменете. Говореше с някакъв мъж, за когото Антъни дори не си даде труд да се осведоми. Тя беше там. Той я бе намерил. Съдбата се бе намесила и нямаше намерение да ги раздели. Антъни, отгледан в шотландските традиции, силно вярваше в силата на съдбата.

Той си взе питие от близкия поднос и отиде да ѝ се представи.

Този път беше свършено. Той разполагаше с три дни в Лондон, а тя нямаше да заминава за Южна Франция. Доколкото можеше да разбере, не ѝ се налагаше да заминава никъде. Майка ѝ и баща ѝ бяха в Ню Йорк и Роуз планираше да се присъедини към тях някога, но не точно сега. Тя живееше в апартамента на баща си в „Кадоган Корт“. Антъни се изнесе от клуба си и се премести при нея.

Всичко вървеше много добре. Дори и времето им се усмихваше. През деня слънцето грееше, цветовете на люляка се люлееха на фона на синьото небе, сандъчетата на прозорците бяха пълни с цветя, винаги имаше таксите и най-хубавите маси в ресторантите чакаха сякаш само тях. През нощите кръглата, сребърна луна плаваше по небето и къпеше града в романтичната си светлина. Антъни хвърляше пари като луд — сякаш самият той бе направен от тях — и нетипичната за него оргия на екстравагантност и прахосничество стигна кулминацията си сутринта, когато влезе в бижутерията на „Риджънт стрийт“ и купи диамантено — сапфирения пръстен.

Сгодиха се. Той направо не можеше да повярва. За да го направят по-достоверно, изпратиха телеграма до Ню Йорк и се обадиха по телефона във Фернриг. Тапи бе смаяна, но много се зарадва. Тя отдавна копнееше Антъни да се ожени и да се установи.

— Може да я доведеш при нас да я видим. Мина толкова време, откакто беше тук. Почти не помня как изглежда.

— Красива е. Най-красивата на света — каза Антъни, взирайки се в Роуз.

— Нямам търпение да я видя.

Той се обърна към Роуз.

— Каза, че няма търпение да те види.

— Е, миличък — отговори Роуз, — боя се, че ще се наложи да прояви малко търпение. Трябва да отида в Америка за малко. Обещала съм на майка ми и на Хари. Той е направил такива невероятни планове и винаги много се разстройва, ако трябва да ги променя. Налага се да отида. Обясни го на Тапи.

Антъни й обясни.

— По-късно ще дойдем, обещавам. По-късно, когато Роуз се върне. Ще я доведа във Фернриг и ще можеш отново да я опознаеш.

И тъй, Роуз замина за Ню Йорк, а Антъни, замаян от любов и от щастливия обрат на съдбата, се върна в Единбург.

— Ще пиша — обеща му Роуз, но не му писа нито веднъж. Антъни пишеше дълги, любещи тиради, но тя не отговори на нито една. Той започна да се притеснява. Изпращаше й телеграми, но не получаваше отговор и на тях. Накрая проведе много скъп телефонен разговор с дома ѝ в „Уестчестър Каунти“, но Роуз я нямаше. На телефона отговори една прислужница с толкова силен акцент, че едва ѝ се разбираше какво говори. Успя само да схване, че Роуз е извън града, че не знае адреса ѝ и че датата на връщането ѝ не е определена.

Вече бе започнал да се отчайва, когато пристигна първата пощенска картичка. Беше снимка на Гранд Каньон, с надраскано нежно послание, което не казваше нищо. Седмица по-късно дойде и следващата. Роуз остана в Америка цялото лято и през това време той получаваше пощенски картички от нея, всяка все по-неудовлетворителна от предишната.

Настойчивите въпроси от Фернриг никак не облекчаваха ситуацията. Антъни успяваше да ги парира със същите извинения и претекст, които бе започнал да дава на себе си. Роуз просто не беше добра в кореспонденцията.

Но въпреки този претекст надвисваха съмнения и се увеличаваха, като чудовищни балони, като облаци, затъмняващи хоризонта. Той започна да губи увереност в своя солиден, шотландски здрав разум. Дали не се беше направил на глупак? Дали онези вълшебни дни в Лондон с Роуз не бяха просто заслепяваща илюзия за любов и щастие?

А после се случи нещо, което изхвърли всички мисли за Роуз от главата му. Изабел телефонира от Фернриг и му каза, че Тапи е настинала, а настинката се е превърнала в пневмония и че са взели

сестра, за да се грижи за нея. Тя се опитваше да звучи спокойно и полагаше огромни старания, за да не притесни Антъни.

— Не бива да се тревожиш. Сигурна съм, че е добре. Просто трябваше да ти кажа. Никак не ми е приятно да те безпокоя, но знам, че би искал да знаеш.

— Ще си дойда у дома — веднага каза той.

— Не! Не го прави. Това ще предизвика подозрения у нея и ще си помисли, че нещо наистина не е наред. Може би по-късно, когато Роуз се върне от Америка. Освен ако... — Изабел се поколеба с надежда, — ... може би тя вече се е върнала?

— Не — трябваше да й каже Антъни. — Не. Все още не. Но сигурно ще се върне до няколко дни.

— Да — каза Изабел. — Сигурно. — Тя го успокояваше, както го бе успокоявала при всичките му тревоги в детството, а Антъни знаеше, че всъщност той трябваше да я утешава и това го правеше още по-нещастен.

Беше като да се притесняваш за хроничен апандисит и за остър зъбобол едновременно. Антъни не знаеше какво да направи и накрая, тъй като не можа да намери решение, което не беше характерно за него, не направи нищо.

Бездействието продължи седмица, а после всички проблеми едновременно стигнаха до гадната им кулминация. Сутрешната поща донесе пакетчето от Роуз, немарливо увито и подпечатано с пощенско клеймо от Лондон, с годежния пръстен и с единственото писмо, което тя изобщо му бе написала. И докато още се възстановяваше от шока, дойде и вторият телефонен разговор от Изабел. Този път тя не бе в състояние да се сдържи. Сълзите й и истинската й мъка изригнаха на повърхността, треперещият й глас издаваше безнадеждната истина. Хю Кайл очевидно бе много разтревожен за Тапи. Тя беше, както Изабел подозираше, много по-зле, отколкото всички предполагаха. И може би щеше да умре.

Всичко, което Тапи желаше, бе да види Антъни и Роуз. Тя копнееше за тях, вълнуваше се, искаше да прави сватбени планове. И щеше да бъде толкова ужасно, каза Изабел, ако нещо се случи и Тапи никога не види Антъни и Роуз заедно.

Заклучението беше очевидно. Антъни нямаше сърце да каже на Изабел истината и когато се чу да дава неизпълнимо обещание, той се

почуди как ли по дяволите ще го изпълни. Но знаеше, че просто трябва да го направи.

С хладнокръвие, породено от отчаяние, той направи съответните приготовления. Поговори с шефа си и с възможно най-малко обяснения помоли да му даде дълъг уикенд. В настроение на задълбочаваща се безнадеждност телефонира в апартамента на Шустър в Лондон. Но никой не отговори, затова написа многословна телеграма и я изпрати. Резервира си място в самолета за Лондон. Сега, чакайки на летището да обявят полета му, бръкна в джоба си и извади писмото. Хартията беше наситено синя и луксозна, адресът се мъдреше щампован с плътни букви в горния край на бланката.

Кадоган Корт, 82, Лондон, SW1

Но почеркът на Роуз, за жалост, не пасваше на стила на адреса. Разпилян, неоформен като на дете, криволичещ из цялата страница, с бягащи надолу по страницата редове, почти без никаква пунктуация.

Скъпи Антъни,

Много съжалявам, но ти връщам пръстена, защото наистина не мисля, че в крайна сметка ще мога да понеса да се омъжа за теб, всичко това беше ужасна грешка. Не, не толкова ужасна, защото ти беше толкова мил и дните, които прекарахме заедно, бяха истинско удоволствие, но сега всичко ми изглежда различно и аз осъзнавам, че не съм готова да се установя и да стана съпруга, особено в Шотландия, не че имам нещо против Шотландия, мисля, че е много хубава, но не бих могла да живея там, не и завинаги. Тази седмица пристигнах в Лондон, ще остана тук ден-два, не съм сигурна какво правя по-нататък. Майка ми ти изпраща поздрав, но и тя мисли, че ми е рано да се омъжвам и че когато го направя, не би трябвало да живея в Шотландия. Толкова ужасно съжалявам, но по-добре сега, отколкото по-късно. Разводите са такава бъркотия, отнемат много време и струват страшно много пари.

С любов (все още),

Роуз

Антъни сгъна листа хартия, пхна го обратно в джоба си и почувства меката кожа на кутийката с диамантено — сапфирения пръстен вътре. После се зае с бирата си и сандвичите. Едва успя да ги довърши и обявиха полета му.

Пристигна на „Хийтроу“ в три и половина, стигна с бусчето до терминала, откъдето взе такси. Лондон беше чувствително по-топъл от Единбург и ярко осветен от есенното слънце. Дърветата едва бяха започнали да пожълтяват, но тревата в парка бе поизсъхнала и покафеняла след дългото лято. Улица „Слоун“ изглеждаше пълна с весели деца, прибиращи се от училище ръка за ръка с елегантно облечените им млади майки. *Ако Роуз не е тук, помисли си той, ще седна и ще чакам да се върне.*

Таксито зави зад ъгъла на площада и спря пред познатата тухлена сграда. Беше нов блок, много луксозен, с лаврови дървета при широките каменни стъпала и с огромни френски прозорци.

Антъни плати, качи се по стълбите и влезе през остъклената врата. Коридорът бе постлан от стена до стена с кафеникав килим, с палми в качета и наситен със скъпа миризма, предимно смесица от аромат на кожа и пури.

Портиерът не беше зад рецепцията и никъде не се виждаше. Може би, помисли си Антъни, докато натискаше копчето на асансьора, се е измъкнал, за да си купи вечерния вестник. Асансьорът тихо слезе. Вратите тихо се отвориха пред него. Антъни влезе вътре и те тихо се затвориха. Натисна бутона за четвъртия етаж и си спомни как стоеше в същия този асансьор с Роуз в прегръдките си, как я целуваше всеки път, когато мине на нов етаж. Доста мъчителен спомен.

Асансьорът спря и вратите се отвориха. С чантата в ръка той излезе, мина по дългия коридор, спря пред вратата на номер осемдесет и две и без да си даде време да премисли, натисна копчето на звънеца. Отвътре се чу приглушеният му звук. Остави чантата, опря се с ръка на касата на вратата и зачака без особена надежда. Тя сигурно не беше тук. Вече се чувстваше изтощен от това, което щеше да последва.

А после отвътре се чу шум. Той замръзна и застана нащрек като куче. Една врата се затвори. Друга врата се отвори. По късия коридор откъм кухнята се чуха стъпки и в следващия момент входната врата се отвори. Там стоеше Роуз.

Той я зяпна като глупак и през ума му се замятаха множество накъсани мисли. Тя беше там, той я бе намерил. И не изглеждаше особено ядосана. Беше си подстригала косата.

— Да? — каза тя, което беше странно, но и ситуацията бе странна.

— Здравей, Роуз — каза Антъни.

— Аз не съм Роуз — каза Роуз.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

АНТЪНИ

Този петък за Флора бе обвит в странна нереалност, претоварена с остатъка от събитията от предишния невероятен ден. Възнамеряваше да направи толкова много неща, а накрая денят свърши, без да постигне нищо.

Физически се занимаваше с търсене на работа и посещаваше различни агенции за недвижими имоти, но умът ѝ отказваше да се концентрира върху нещата на дневен ред.

— Постоянна или временна работа си търсите? — попита я момичето в агенцията за имоти, но Флора просто се взираше в нея и не отговори, обсебена от образи, които нямаха нищо общо със стенография и машинопис. Все едно че добре подредена къща изведнъж е била нападната и преобърната от чужди хора. И тези образи бяха обсебили вниманието на Флора до точката, отвъд която не можеше да мисли за нищо друго.

— Има един апартамент на партера във „Фулъм“. Много е малък, разбира се, но може би ще е тъкмо като за вас...?

— Да. — Трябваше да отиде и да го види. Звучеше перфектно. — Да. Ще помисля. — Излезе на улицата и продължи да върви безцелно, потънала в мислите си.

Част от проблема, разбира се, беше, че бе недоспала и физически изтощена от травматичното изживяване от вчерашния ден. Беше невероятна вечер. Двете с Роуз вечеряха заедно в „Сепи“, довършиха шампанското, после бяха удостоени и с втора бутилка, после си изпиха кафето, докато най-накрая Пиетро, с цяла опашка от клиенти, чакащи за маса, неохотно ги бе пуснал да си тръгнат. Роуз бе уредила сметката с кредитната си карта. Вечерята струваше повече, отколкото Флора би могла да си представи, че е възможно, но Роуз го подмина безгрижно. Каза ѝ да не се тревожи, защото Хари Шустър ще уреди сметката. Той винаги го правеше.

После намериха такси и отидоха в хотел „Шелбърн“, където Роуз направи някои обидни забележки за декора, персонала и обитателите, докато Флора притеснено се опитваше да не се разсмее и обясняваше необяснимата ситуация на тъжната дама зад рецепцията. Накрая убедиха пиколото да отнесе куфара ѝ в чакащото такси и се насочиха към „Кадоган Корт“.

Апартаментът беше на четвъртия етаж. Флора никога не си беше мечтала за такъв лукс — разкошни килими, скрито осветление, водопроводна инсталация и санитария от космическата ера. Огромните френски прозорци се плъзгаха встрани, за да дадат достъп до малък балкон, натъпкан с цветя в саксии. Натискаш едно копче и тежките ленени завеси се дръпват встрани. В спалните килимите бяха бели и дебели пет сантиметъра (влюдяващо, ако си изпуснеш пръстен или фиба за коса, каза Роуз). А банята миришеше на най-скъпи сапуни и тоалетни масла.

Роуз нехайно настани Флора в една от спалните (светлосини завеси от тайванска коприна и огледала навсякъде) и ѝ каза да си разопакова багажа. Тя го разрови, колкото да си вземе нощницата, докато Роуз седеше на леглото.

На Флора внезапно ѝ хрумна една идея.

— Искаш ли да видиш как изглежда баща ти?

— Снимки! — Роуз звучеше така, сякаш за пръв път чува за подобно нещо.

Флора извади голям кожен албум и го подаде на Роуз. Двете седнаха заедно на голямото легло, доближили еднаквите си тъмни глави, а еднаквите им лица се отразяваха в огледалата из стаята.

Ето там беше вила „Тюлен“ и градината и сватбената снимка, която Флора бе направила на баща си и Марша на излизане от църквата. Имаше една голяма, на която беше само той, застанал на скалите под вилата, на фона на морето и чайките, със загоряло лице и развята от бриза коса.

Реакцията на Роуз ѝ достави голямо удоволствие.

— О, той е невероятен! Като някаква страхотна филмова звезда с очила. До голяма степен разбирам защо майка ми се е омъжила за него. И все пак не разбирам. Имам предвид, че мога да си я представя омъжена само за мъж като Хари.

— Имаш предвид богат мъж.

— Да, предполагам, че да. — Тя отново погледна снимката. — Чудно ми е как изобщо се е стигнало до там да се оженят? Мислиш ли, че са имали нещо общо помежду си?

— Навярно взаимно сляпо увлечение. Запознали са се на една ски ваканция. Знаеш ли го?

— Не се шегувай!

— Ски ваканциите са нещо като презокеанските круизи, или поне така са ми казвали. Опияняващ въздух и загорели тела, нямаш какво да правиш, освен да се изтощиш физически и да се влюбиш.

— Ще го запомня — обеща Роуз. Тя изведнъж се отегчи от снимките. Метна ги на копринената покривка на леглото и се загледа в сестра си. После, без промяна в тона, попита? — Искаш ли да се изкъпеш?

След като двете последователно си взеха душ, Роуз зареди плочи на грамофона, а Флора приготви кафе. Облечени в халатите си (Флора — в стария си училищен, Роуз — в истинско чудо от ярка коприна), те седнаха на кадифен диван с кралски размери и продължиха да си говорят.

И говориха, и говориха, и говориха. Имаха да покриват много години! Роуз разказа на Флора за къщата в Париж, за зимите в Кицбюел, за завършването на училището Шато д'О. Флора запозна Роуз със своята история (която съвсем не звучеше толкова вълнуващо), как бяха намерили и купили вила „Тюлен“, за появата на Марша в техния живот, за нейната работа в Швейцария и Гърция. Това ѝ напомни за нещо.

— Роуз, ти каза, че ще ходиш в Гърция, нали?

— Може би. Но след цялото това лято, прекарано в летене из Щатите, имам чувството, че никога повече няма да поискам да стъпя в самолет. Никога.

— Искаш да кажеш, че си прекарала цялото лято там?

— По-голямата част. Хари бе планирал това пътуване от години и ние направихме всичко, което бе предвидил, от спускане по бързеите на река Салмън, до яздене на магаре по Гранд Каньон, накичени с фотоапарати. Типични туристи. — Тя се намръщи. — Кога се ожени отново баща ти?

Трудно беше да се следи нейният мисловен модел.

— През май.

— Харесваш ли Марша?

— Да, казах ти вече. Тя е страхотна. — Флора се ухили, спомняйки си заоблените бедра на Марша и опънатите копчета на блузата ѝ. — По много начини.

— Той е толкова привлекателен, нали? Чудя се защо е останал сам толкова дълго?

— Нямам идея.

Роуз наклони глава настрани и погледна Флора изпод дългите си, гъсти черни мигли.

— Ами ти? Влюбена ли си, сгодена ли си, възнамеряваш ли да се омъжиш?

— В момента не.

— А мислила ли си въобще някога за брак?

Флора сви рамене.

— Знаеш как е. Първо мислиш, че всеки нов мъж, когото срещаш, накрая ще застане до теб пред олтара. А после вече не е толкова важно. Ами ти?

— Същото е и при мен. — Роуз стана и отиде да си вземе цигара. Запаля я, тъмната ѝ коса се провеси надолу и скри лицето ѝ. — Във всеки случай кой иска да затъне в досадната домакинска работа сред крещящи деца?

— Може би не е толкова лошо.

— На теб вероятно ще ти хареса. Вероятно ще ти хареса да живееш в най-затънтената провинция, дори да е накрай света.

Флора се почувства длъжна да защити такова съществуване.

— Харесвам провинцията. И бих отишла навсякъде, при условие че живея с мъжа, с когото искам да живея.

— Но да си омъжена за него?

— Бих предпочела по този начин.

Роуз дръпна от цигарата си и се обърна с гръб към Флора. Отиде до прозореца, дръпна завесите и застана там, загледана надолу към осветения от лампите площад. След малко каза:

— Като говорим за Гърция, нали няма да ти е много неприятно, ако отида там утре и те оставя тук сама?

Беше трудно да не прозвучи изненадано.

— *Утре?*

— Имам предвид, в петък. Е, всъщност, предполагам, че е вече днес.

— Тоест днес?

Колкото и да не ѝ се искаше, гласът на Флора се извиси от изненада. Роуз се обърна към нея.

— Ще ти е неприятно — каза тя на Флора. — Чувствата ти ще бъдат наранени.

— Не ставай смешна. Просто ме изненада. Не мислех, че си сериозна за отиването до Гърция. Останах с впечатление, че само си говориш за това.

— О, да. Дори съм си резервирала полет, но не бях сигурна дали искам да отида. Но изведнъж реших да тръгна. Не мислиш, че е гадно от моя страна да заминавам?

— Разбира се, че не — каза Флора рязко.

Роуз се усмихна.

— Знаеш ли, ние не сме толкова еднакви, както мислех. Ти си много по-искрена, някак прозрачна. И аз разбирам какво мислиш.

— Какво мисля?

— Мислиш, че съм кучка, защото те изоставям. Чудиш се защо така изведнъж трябва да отида в Гърция.

— Ще ми кажеш ли?

— Мисля, че вероятно се сещаш. Мъж. Досетила си се, нали?

— Може би.

— Срегнах го на парти в Ню Йорк, тъкмо преди да отлетя за Лондон. Живее в Атина, но получих телеграма от него вчера. Сега е в Спетсес, наел е къща от някакви приятели. Исква да отида при него.

— Тогава трябва да отидеш.

— Наистина ли го мислиш?

— Разбира се. Аз не съм причина да останеш в Лондон. Освен това трябва да си търся работа и квартира.

— Ще останеш ли в този апартамент, докато си намериш?

— Ами...

— Аз ще уредя нещата с портиера. Моля те. — Тонът на Роуз бе тревожен, почти умоляващ. — Кажи да. Просто за ден или два. За уикенда поне. За мен това ще означава толкова много!

Флора бе озадачена, но нямаше очевидна пречка, нито причина, за да възрази на такава приятна покана.

— Добре. До понеделник. Но само ако си сигурна, че всичко е наред.

— Разбира се, че всичко е наред. — Широката усмивка на Роуз, същата като на Флора, се разля по лицето ѝ. Тя прекоси стаята, за да прегърне сестра си, изпълнена с обич и нежност, след което веднага се върна към обичайното си нехайно поведение. — А сега ми помогни да си стегна багажа.

— Но сега е три часът сутринта.

— Няма значение. Можеш да направиш малко кафе.

— Но... — Флора понечи да каже „изтощена съм“, но по някаква причина не го каза. Роуз беше такава. Тя действаше толкова бързо, че караше и всеки да действа така, повличаше човек със светкавична скорост, засмукваше го, без никаква ясна идея в каква посока върви.

Най-накрая, в единайсет часа в петък сутринта, Роуз се отправи към първия етап на своето пътешествие към Спетсес. Тя остави Флора на тротоара пред жилищния блок.

— Ще се видим — каза ѝ и я прегърна за довиждане. — Остави ключовете на портиера, когато си тръгнеш окончателно.

— Изпрати ми пощенска картичка.

— Разбира се. Ще бъде страхотно. Ще поддържаме връзка.

— Приятно изкарване, Роуз!

И тя скочи в таксито, затръшна вратата и се показа от прозореца.

— Пази се! — извика Флора и таксито отпътува с Роуз, все още махаща с обвитата си в кожа от норка ръка.

Флора стоеше и също ѝ махаше, докато таксито зави зад ъгъла на площада и изчезна от улицата.

Толкова. Това бе всичко. Флора бавно се обърна и мина през вратата, качи се с асансьора и влезе в пустия апартамент. Чувстваше се несвойствено тук. Без Роуз всичко изглеждаше много тихо.

Тя отиде в дневната и безцелно започна да разбухва сплесканите възглавнички, после спусна завесите и изпразни пепелниците. Вниманието ѝ обаче скоро бе отклонено от библиотеката на Хари Шустър. Докато ровеше в нея, тя напълно забрави за домакинската работа и откри, че той чете Хемингуей, Робърт Фрост, Норман Мейлър и Сименон (на френски). До грамофона имаше струпани купчини

плочи, включително на композитора Арън Копланд, а над камината висеше един Фредерик Ремингтън^[1], което бе доказателство за това, че се гордее с родината си и с нейните най-добри постижения.

Хари Шустър започна да придобива форма. Флора реши, че би могла да го хареса. Но ѝ бе трудно да бъде благосклонна към майка си, която съвсем безотговорно я бе изоставила при раждането, за да се впусне в нов живот и по-успешен брак, вземайки близначката ѝ със себе си.

От последната нощ с Роуз, плюс снимките, Флора си бе изградила доста реален образ на Памела Шустър и ѝ се струваше, че всъщност се е срещала с нея — красива и светска, ухаеща на *Patou's Joie*, облечена в тоалети на „Диор“, или стройна като момче в избелели джинси „Левис“, Памела в Сен Тропе, Памела на ски в Сен Мориц, Памела, обядваща в „Гренвил“ в Ню Йорк. Тъмни, весело сияещи очи, тъмна коса, късо подстригана, блестяща бяла усмивка. Тя притежаваше невероятен чар и самоувереност — но любов, нежност? Флора силно се съмняваше в това.

Часовникът на полицата над камината отбеляза обед със звънливи удари. Утрото си бе отишло. Флора се мобилизира, направи си сандвич, изпи чаша мляко, взе чантата си и излезе от апартамента.

Зае се да си търси работа без особен ентусиазъм. Върна се в апартамента в края на следобеда, без да е постигнала нищо, с изключение на гневно раздразнение от собствената си нерешителност, отлагане и размотаване. Беше изтощена от вървене и изкачване на стълби. Отиде в кухнята и включи чайника, за да си направи чаша чай. Тази вечер щеше да си вземе вана, да гледа телевизия и да си легне рано. Роуз бе настояла да остане за уикенда. Може би в понеделник щеше да се чувства по-енергична и по-настроена за работа. Точно в момента, в който чайникът завря, на входната врата се позвъни.

Това беше последната капка.

— По дяволите — каза Флора, изключи чайника, излезе от кухнята, мина по коридора и отиде до входната врата.

Минавайки покрай огледалото, зърна отражението си. Изглеждаше едновременно уморена и неспретната, лицето ѝ лъщеше, ръкавите на бялата ѝ риза бяха небрежно навити над китките. Приличаше на жена, която е търкала пода, но и не ѝ пука как изглежда. Отвори вратата.

Един мъж — висок, слаб, доста млад — стоеше пред нея. Носеше добре скроен костюм от кафяв плат, косата му бе с тъмен меден оттенък, досущ като цвета на ирландски сетер. Лицето му беше с фини черти, с бледа луничава кожа — от типа, която изгаря, преди да хване тен. Очите му бяха светли и бистри, зеленикавосиви. Те се взираха във Флора, сякаш чакаше тя да направи първия ход. Накрая тя каза:

— Да?

— Здравсти, Роуз — каза мъжът.

— Аз не съм Роуз — каза Флора.

Последва кратка пауза, по време на която изражението на младия мъж почти не се промени.

— Моля? — каза той най-сетне, сякаш не я бе чул добре.

— Аз не съм Роуз — повтори Флора, повишавайки леко глас, като че ли той бе глух или глупав, а вероятно и двете. — Аз съм Флора.

— Коя е Флора?

— Аз — хладно каза Флора, после веднага съжали за неотзивчивостта си. — Отседнала съм тук само за уикенда.

— Сигурно се шегуваш.

— Не, нищо подобно.

— Но ти си съвсем същата като... — Гласът му замря, загубен в тоталното му объркване.

— Да, знам.

Той преглътна и каза с леко пресекващ глас:

— Близначки?

— Да.

Той опита още веднъж.

— Сестри?

— Да.

— Но Роуз няма сестра.

— Не, нямаше, но сега има. Искам да кажа, има от вчера вечерта.

Последва друга, по-дълга пауза.

— Мислите ли, че бихте могли да обясните? — промълви накрая младият мъж.

— Да, разбира се. Разбирате ли...

— Не мислите ли, че преди да започнете да обяснявате, бих могъл да вляза?

Флора се поколеба, мислите ѝ препускаха. Апартаментът на Хари Шустър, пълен с ценни вещи, нейната отговорност, непознат млад мъж, възможно е да е с криминални намерения... Беше неин ред да преглътне леката бучка в гърлото си.

— Не знам кой сте вие.

— Аз съм Антъни Армстронг. Приятел съм на Роуз. Току-що долетях от Единбург. — Но Флора все още се колебаеше. Младият мъж стана нетърпелив, вероятно с известно право. — Добре, попитайте Роуз. Ако тя не е тук, звъннете ѝ. Ще почакам.

— Не мога да ѝ позвъня.

— Защо не?

— Тя замина за Гърция.

— Гърция?

Неподправеният ужас в гласа му и мигновеното му преbledняване най-накрая убедиха Флора. Никой мъж, с каквито и да е лоши намерения, не би могъл да изиграе такъв шок.

— По-добре влезте вътре — каза тя и се отдръпна.

За нейно успокоение мъжът веднага се почувства като у дома си в апартамента, пусна едnodневната си чанта и дъждобрана, който носеше, на стола в салона сякаш го бе правил много пъти преди. Успокоена, Флора го попита иска ли чаша чай. Той прие леко смутено. Отидоха в кухнята и Флора отново включи чайника. Започна да сваля чаши и чинийки от шкафа и през цялото време усещаше неговия втренчен, немигащ поглед, който наблюдаваше всяко нейно движение.

— Индийски ли искате или китайски? — попита го тя.

— Индийски. Много силен. — Намери висок кухненски стол и намести върлинещото си тяло на него. — Хайде, давайте. Разказвайте.

— Какво искате да знаете?

— Вие наистина ли сте сестра на Роуз?

— Да. Наистина съм.

— Но какво се е случило?

С колкото е възможно по-малко думи Флора му разказа за разбития брак на Роналд и Памела Уоринг, за разделянето на двете бебета близнаци — как всяка сестра беше израснала и живяла в пълно неведение за съществуването на другата до срещата им в „Сепи“ предната вечер.

— Искате да кажете, че това се е случило едва снощи?

— Точно това ви казах.

— Просто не мога да повярвам.

— И ние едва повярвахме, но се е случило. Искате ли мляко и захар?

— И двете. И тъй, какво стана после?

— Ами, вечеряхме заедно, после Роуз ме покани тук и говорихме цялата нощ.

— А после тази сутрин тя замина за Гърция?

— Да.

— А вие какво правите тук?

— Ами вижте, аз пристигнах от Корнуол вчера с влака. Отсъствах от Лондон в продължение на година, живях там с баща си и мащехата си. И всъщност нямам нито работа, нито жилище в Лондон. Затова Роуз ме покани да остана тук за уикенда. Каза, че няма проблем. Никой нямало да има нищо против. — Тя се обърна, за да подаде на Антъни чашата чай, и се изненада от изражението на лицето му. Затова добави, за да го успокои. — Тя уреди всичко с портиера.

— Кажете ми тя изрично ли ви помоли да останете тук за уикенда?

— Да. Защо? Не трябваше ли?

Той взе чашата и чинийката и започна да разбърква чая, като продължаваше да не откъсва светлите си очи от лицето на Флора.

— А дали по някаква случайност не ви е казала, че ще пристигна?

— Тя знаеше ли, че ще дойдете?

— Не ви ли е споменала за телеграмата, която ѝ изпратих?

— Не — озадачена Флора поклати глава. — Нищо. Не ми каза нищо.

Антъни отпи голяма глътка от горещия чай, после остави чашата с чинийката, стана от стола си и излезе от стаята. След миг се върна с телеграмата в ръка.

— Къде я намерихте? — попита Флора.

— Където хората неизменно оставят телеграми, покани и писма, на които имат намерение да отговорят, когато им остане свободна минутка — зад захарницата „Рокингам“, на полицата над камината. Само дето в този апартамент тя е огромна полирана плоскост от

алабастр. — Той подаде телеграмата на Флора. — По-добре сама я прочетете.

Флора неохотно взе телеграмата, а Антъни още веднъж кацна на високия стол и продължи да пие чая си сякаш нищо необичайно не се е случило.

— Давайте, прочетете я.

Тя започна:

Колет и писмо получени. Жизненоважно да те видя.
Тапи сериозно болна. Летя за Лондон петък ще бъда късно
следобед при теб. Антъни.

Най-лошите страхове на Флора се потвърдиха. Това беше телеграфен *cri de Coeur*^[2], ако имаше изобщо такива. И Роуз го бе игнорирала без изобщо да спомене за него на Флора. Тя всъщност бе избягала от телеграмата.

Беше трудно да измисли някакъв разумен коментар. Накрая каза:

— Коя е Тапи?

— Баба ми. Роуз каза ли всъщност защо заминава за Гърция?

— Да, тя... — Флора го погледна. Очите на Антъни се присвиха, той застана нащрек. Изведнъж ѝ се прииска да не му казва изобщо. Тя си придаде изпирано нехайно изражение и се опита да измисли някоя изпирана нехайна лъжа, но нямаше смисъл. Независимо дали ѝ харесваше или не, тя бе въввлечена в тази каша до шията и май нямаше начин да се измъкне.

— Да? — подтикна я той.

Флора се предаде.

— Отиде да се види с някакъв мъж, с когото се запознала в Ню Йорк. Срећнала го на някакво парти тъкмо преди да се върне в Лондон. Той е наел вила в Спетсес и е поканил Роуз да му гостува. — Тази информация бе приета с каменно мълчание. — Беше си резервирала място в самолета. Замина тази сутрин.

След малко Антъни каза:

— Разбирам.

Флора вдигна телеграмата.

— Не знам какво общо има вашата баба с Роуз?

— Роуз и аз бяхме сгодени и щяхме да се женим. Но тази седмица тя ми върна пръстена по пощата и развали годежа. Обаче Тапи не го знае. Тя все още мисли, че ще се женим.

— А вие не искате тя да разбира?

— Не. Не искам. Аз съм на трийсет и тя мисли, че е крайно време да се ожения. Искане да ни види заедно, прави планове, мисли за бъдещето.

— И какво искахте да направи Роуз?

— Да дойде с мен у дома. Да поддържа легендата за годежа. Да направим Тапи щастлива.

— Да я излъжете всъщност.

— Само за един уикенд — каза той и добави с много сериозно лице: — Тапи е много болна. Тя е на седемдесет и седем. Може да умре.

Думата, окончателна, отчайваща, увисна в мълчанието между тях. Флора не можеше да измисли какво да каже. Приблужи непохватно един стол до кухненската маса, седна и опря лакти в блестящия ѝ бял плот. Беше необходимо да бъде делова.

— Къде е домът ви? — попита тя сухо.

— В Западна Шотландия. Еърсиг.

— Не го знам. Никога не съм била в Шотландия.

— Аргайл тогава.

— Родителите ви там ли живеят?

— Нямам родители. Корабът на баща ми изчезна по време на войната, а майка ми е умряла веднага след раждането ми. Тапи ме е отгледала. В нейния дом. — И добави: — Нарича се Фернриг.

— Роуз познава ли Тапи?

— Да, но не много добре. Преди пет години Роуз и майка ѝ бяха наели Крайбрежната къща във Фернриг за две седмици през лятото и тогава всички ние се запознахме с тях. После те заминаха и аз изобщо не се бях сещал за тях, докато преди година не срещнах Роуз в Лондон. Но Тапи не я е виждала отпреди пет години.

Фернриг. Аргайл. Шотландия. Роуз не бе споменала Шотландия. Говореше за Сен Тропе, Кицбюел и Гранд Каньон, но не бе споменала Шотландия. Всичко това беше толкова объркващо. Но едно нещо беше съвсем ясно. Изправена пред криза, Роуз бе решила да офейка.

— Вие... вие казахте, че идвате от Единбург.

— Работя там.

— Ще се върнете ли там?

— Не знам.

— А какво ще правите?

Антъни сви рамене и остави празната си чаша.

— Бог знае. Ще се върна във Фернриг сам, предполагам. Освен ако... — Той погледна Флора, сякаш това беше най-естественото предложение на света, — освен ако вие не дойдете с мен.

— Аз?

— Да. Вие!

— Но с какво бих могла да помогна?

— Ще се престорите, че сте Роуз.

Това, което действително обиди Флора, беше спокойствието, с което той направи вбесяващото я предложение, седнал там, хладнокръвен и сдържан, с изумително невинно изражение на лицето. Първоначалната му идея да накара Роуз да се преструва, че все още е сгодена за него, бе шокирала достатъчно Флора. Но това...

Тя установи, че е толкова изумена, че ѝ беше трудно да намери нещо, което да му каже.

— Много благодаря — беше всичко, което успя да измисли, и то звучеше много, много неясно.

— Но защо не?

— *Защо не?* Защото това ще е най-ужасната, най-отвратителната лъжа. И защото означава да измамите някого, когото много обичате.

— Именно защото много я обичам, съм готов да я измамя.

— Е, аз няма да измамя никого, затова по-добре измислете нещо друго. Като например да си вземете чантата и дъждобрана, да се махнете от този апартамент и да ме оставите на мира.

— Вие бихте харесали Тапи.

— Не бих харесала никого, когото ще измамя. Не може да харесате човек, който ви кара да се чувствате виновен.

— Тя също ще ви хареса.

— Няма да дойда.

— Ако кажа *моля*, ще помогне ли?

— Не.

— Само за един уикенд. Това е всичко. Обещавам. Никога през целия си живот не съм нарушавал обещание, което съм дал на Тапи.

Флора установи, че възмущението ѝ намалява, а това бе плашещо. Гневът определено беше най-добрата ѝ защита срещу този млад мъж. Нямаше смисъл да се трогва от неговата искреност. Нямаше смисъл да си позволява да го съжалява.

— Няма да го направя. Съжалявам. Не мога.

— Но вие можете. Вече ми казахте, че нямате работа и че няма къде да живеете, освен тук. А баща ви е в Корнуол, затова той по всяка вероятност няма да се разтревожи за вас. — Антъни спря за миг. — Освен ако, разбира се, няма някой друг, който да се тревожи аз вас.

— Имате предвид дали има някой мъж, който да е луд по мен и да ми телефонира на всеки пет минути? Ами няма.

Антъни не реагира на този изблик, но тя видя весели пламъчета в очите му.

— Не знам какво толкова забавно има в това.

— Не е забавно, нелепо е. Винаги съм мислил Роуз за най-страхотното нещо на два крака, а вие сте еднояйчни близначки. Нищо лично, уверявам ви, просто естетична оценка. Какво им има на всички тези мъже наоколо, в тази прекалено деликатна страна, на юг от нашата граница? Да не са загубили зрението си?

Той се засмя и това бе първият път, в който Флора го видя усмихнат. Досега го мислеше за съвсем обикновен млад мъж, дори малко грозноват, по някакъв все пак атрактивен начин. Но когато се усмихна, изведнъж ѝ се стори доста очарователен. Тя започна да разбира защо Роуз се е поддала на неговото обаяние. И се учуди защо го е зарязала. Неохотно, неволно, Флора също се усмихна.

— За мъж, който току-що е бил зарязан от жената, която обича, не изглеждате твърде съкрушен.

Усмивката му угасна.

— Не — призна той. — Но в сърцето си аз съм хитър, коравосърдечен шотландски бизнесмен и всъщност бях предусетил края. Във всеки случай съм човек, който никога не е направил и една грешка, никога не е направил нищо. А беше хубаво, докато траеше.

— Искане ми се да не беше избягала от вас. Тя е знаела, че се нуждаете от нея.

Антъни кръстоса ръце.

— Аз се нуждаю от вас — каза той на Флора.

— Не мога да го направя.

— Вие току-що ми казахте, че никога не сте била в Шотландия. И ето ме мен, тук. Предлагам ви безплатно пътуване на тепсия, а вие го отхвърляте. Никога повече няма да получите подобна оферта.

— Надявам се да не получа.

— Фернриг ще ви хареса. И Тапи ще ви хареса. Всъщност те са свързани толкова здраво ведно, че е невъзможно да си ги представиш отделно.

— Тя сама ли живее?

— Слава богу, не! Там е семейството ни. Леля Изабел, госпожа Уоти, която се занимава с готвенето, и градинарят. Имам и по-голям брат, казва се Торквил, а съпругата му е Тереза. Имам дори и племенник на име Джейсън. Всички сме Армстронг.

— Брат ви във Фернриг ли живее?

— Не, двамата с Тереза сега са в Персийския залив. Той работи в петролната индустрия. Но Джейсън остана у дома при Тапи и сега е във Фернриг. Това е място мечта за всяко малко момче. Къщата е на океанския бряг, наоколо има море и пясъци, по които да тича, а има и малко пристанище, в което аз и Торквил си държахме лодката. А във вътрешността има потоци, пълни с пъстърва, и езера, покрити с водни лилии, а сега, през септември, всичкият пирен е в пълния си блясък, а офиката е станала съвсем алена. Като мъниста. Вие наистина трябва да дойдете.

Флора чак се възмути от настойчивия начин, по който я придумваше. Тя все още стоеше облакътена на масата, подпряла брадичка на ръцете си. Погледна го замислено.

— Веднъж четох една книга за мъж на име Брат Фарар — каза тя. — Той се представи за друг човек, да кажем, шарлатанин, и трябваше да прекара месеци, изучавайки всичко за него, за самоличността, за която се представяше. Само от мисълта за това ме побиват тръпки.

— Но! — Антъни стана от високия стол и седна на масата срещу Флора, за да се гледат лице в лице, като двойка конспиратори. — Но вие сте наясно, че не трябва да правите всичко това. Защото никой не познава Роуз. Никой не я е виждал от пет години. Никой не знае какво е правила, освен че се е сгодила за мен. Това е всичко, от което те се интересуват.

— Добре, но аз не знам нищо за вас.

— Това е лесно. Аз съм мъж, ерген, трийсетгодишен, презвитерианец. Завършил съм колежа Фетс, изкарах квалификация в Лондон, после се върнах в Единбург, за да постъпя във фирмата, в която работя и досега. Какво още искате да знаете?

— Бих искала да знам какво ви кара да мислите, че аз ще извърша такова ужасно нещо?

— Това не е ужасно нещо. Това е добро дело. Да го наречем добрина.

— Наречете го както искате, но аз все пак няма да го направя.

— Ако ви помоля отново? Ако кажа моля, моля, моля, отново и отново, ще премислите ли? И не забравяйте, че не моля за себе си, а за Тапи. А също и за Изабел. За обещанието, което трябва да се спазва, а не да се наруши. Моля ви, Флора!

Тя копнееше да бъде твърда — да не се трогва и да не проявява сантименталност. Копнееше да има силата да се придържа към собствените си убеждения. Защото тя беше правата в тази ситуация. Знаеше, че е права.

Но вместо това попита предпазливо:

— Ако кажа, че ще дойда, кога трябва да тръгнем?

На лицето на Антъни се изписа плахо вълнение.

— Тази вечер. Сега, всъщност. Има самолет малко след седем часа. Трябва да го хванем, затова се налага да побързаме, за да не закъснеем. Колата ми е на летището в Единбург. Ще отидем с нея до Фернриг. Ние ще сме първите предвестници на утрото.

— А кога ще мога да се върна?

— Аз трябва да бъда на работа в понеделник сутринта. Вие може да хванете самолета от Единбург до Лондон същия ден.

Флора инстинктивно усети, че може да му има доверие. Антъни не би нарушил думата си.

— Но аз не мога да бъда Роуз — предупреди го тя. — Мога да бъда само себе си.

— Това е всичко, което искам от вас.

Тя искаше да му помогне. Харесваше го, но това все пак имаше и нещо общо с Роуз, макар и подсъзнателно. *Аз съм пазач на моя брат*^[3].

— Поведението на Роуз е осъдително. Не биваше да бяга от вас и да ви оставя в такава каша.

— Кашата е колкото по моя, толкова и по нейна вина. Роуз не ми дължи нищо. Всъщност вие също.

Флора знаеше, че окончателното решение зависи от нея. Но бе трудно да не се впечатли от това докъде е готов да стигне Антъни, за да спази обещанието си. Но нали целта оправдава средствата, а ако целта е благородна, значи и деянието автоматично става благородно?

Лъжата беше опасно нещо. Фините инстинкти на Флора, старателно култивирани през годините от нейния баща, реагираха остро на тази налудничава схема. И все пак по някакъв начин всичко това сега бе и по вина на баща ѝ. Той бе отговорен за дилемата, пред която тя се бе озовала, просто защото никога не ѝ бе казал за съществуването на Роуз.

В същото време други, неочаквани реакции изплуваха сами на повърхността. И те също имаха нещо общо с Роуз, и като се замисли, се оказа, че са отчасти от любопитство и отчасти Флора се чувстваше засрамена, от завист. Роуз явно имаше толкова много! Изкушението, предложено от този млад мъж, да се превърне в Роуз, та макар и само за два дни, ставаше все по-силно и ѝ беше все по-трудно да му устои.

Той чакаше. Накрая тя срещна очите му през масата и откри, за свой срам, че когато ножът опря до кокала, думите се оказаха ненужни. Той усети, че тя се колебае. Внезапна усмивка озари лицето му и с нея и последната ѝ съпротива рухна.

— Ти идваш! — Това беше вик на триумф.

— Сигурно съм луда.

— Ти идваш! И не си луда, ти си прекрасна! Ти си най-страхотното момиче в целия свят.

Той си спомни нещо и извади от джоба на сако си малката кадифена кутийка. Извади от нея диамантено — сапфирения пръстен. Взе ръката на Флора и го постави на пръста ѝ. Тя погледна как блести и си помисли, че изглежда много хубаво. Антъни затвори пръстите ѝ в юмрук и го хвана с двете си ръце.

— Благодаря ти — каза той.

[1] Американски художник, илюстратор и скулптор, най-известен с произведенията си на тема Дивия Запад. — Б.пр. ↑

[2] „Вик на сърцето“ от френски. — Б.пр. ↑

[3] Цитат от Битие, Библия, 4:9 — когато Каин убива Авел и Господ го пита къде е брат му, за да не признае, че го е убил, той му отговаря: Да не съм пазач на брат си? Впоследствие фразата се е утвърдила като израз на това, че всеки е отговорен за брата си. — Б.пр.

↑

ПЕТА ГЛАВА

АННА

Седемгодишният Джейсън Армстронг седеше на голямото двойно легло до своята прабаба и слушаше, докато тя му четеше „Приказка за двете лоши мишки“. Всъщност беше твърде голям за „Лошите мишки“. И той го знаеше, и Тапи го знаеше, но фактът, че тя бе на легло и доста болна, го караше да изпитва носталгия по бебешки глезотии. И затова когато го изпрати да вземе книга за приспиване, той си избра „Приказка за двете лоши мишки“, но Тапи бе достатъчно тактична, за да не коментира, и сложи очилата си, разгърна книгата на началната страница и започна да му чете.

— *Имало едно време една много красива кукленска къща...*

Той мислеше, че тя четеше книги много хубаво. Четеше му на глас всяка вечер, след като се изкъпеше и вечеряше, обикновено в дневната, до камината. Но напоследък изобщо не беше в състояние да му чете, защото беше много болна.

— Хайде, не притеснявай прабаба си — казваше му госпожа Уоти.

— Аз ще ти почета — обещаваеше му Изабел и спазваше обещанието си, но това изобщо не беше като четенето на Тапи. Леля Изабел имаше различен глас и не миришеше на лавандула като прабаба му.

Но както госпожа Уоти обичаше да казва, и в най-лошата ситуация можеш да намериш нещо хубаво, и не можеше да се отрече, че беше особено хубаво да бъдеш в леглото на Тапи. То не беше като никое друго легло. Месингово, украсено с топки, с огромни възглавници с големи бели калъфки с монограми, с обточени с ажурни ленени чаршафи, много стари и целите покрити с интересни кръпки и репризи.

Дори и мебелите в стаята на Тапи изглеждаха магически и мистериозни, направени от резбован махагон и избеляла копринена тапицерия. Тоалетката бе препълнена с бурканчета и кутийки със

сребърни капачета и странни неща като кука за закопчаване на обувки и мрежички за коса, за които Тапи му бе казала, че дамите са ги използвали в миналото, но сега вече нямат нужда от тях.

— Там имало два червени рака и шунка, и риба, и пудинг и няколко круши и портокали.

Отвън вятърът се надигаше, течението си пробиваше път през неуплътнените прозорци и издуваше спуснатите завеси, сякаш някой се бе скрил зад тях. Джейсън се приближи до Тапи, доволен, че тя е там. Тези дни не му харесваше да е твърде далеч от нея, боеше се, че може да се случи нещо и тя вече няма да е тук, когато той се върне.

Имаше една сестра, истинска болнична сестра, която бе дошла във Фернриг, за да се грижи за Тапи, докато се оправи. Името ѝ беше госпожа Маклиод. Тя изминаваше целия път от Форт Уилям до Тарбоул с влак, а Уоти я вземаше от там с кола. Двете с госпожа Уоти се бяха сприятелили и си говореха важно-важно, все си шушукаха нещо на масата в кухнята над безброй чаши чай. Сестра Маклиод беше слаба и скована. И имаше разширени вени, което беше вероятно една от причините да се сприятелят с госпожа Уоти. Те винаги сравняваха разширените си вени.

— Една сутрин Лусинда и Джейн били излезли да се повозят с кукленската си детска количка.

На долния етаж, в салона, зазвъня телефонът. Тапи спря да чете, свали очилата си и вдигна поглед. След малко Джейсън каза:

— Продължавай.

— Телефонът звъни.

— Леля Изабел ще отговори. Продължавай.

Тапи продължи, но Джейсън разбра, че умът ѝ не е при Лусинда и Джейн. После звъненето спря и тя още веднъж спря да чете. Джейсън се предаде.

— Кой мислиш, че може да е? — попита той.

— Не знам. Но не се съмнявам, че след минутка-две Изабел ще се качи горе и ще ни каже.

Те седяха заедно в голямото легло, старата дама и малкото момче, тръпнещи в очакване. Гласът на Изабел глухо долиташе нагоре по стълбите, но те не можеха да чуят какво казва. Прозвуча единичен звън от поставянето на слушалката върху вилката, а после чуха как тя се качва по стълбището и минава по коридора към стаята на Тапи.

Вратата се отвори и Изабел подаде лице на ръба ѝ. Усмиваше се, излъчвайки неприкрито вълнение. Меката ѝ прошарена коса оформяше небрежен ореол около сияещото ѝ лице. При такива случаи тя изглеждаше много млада, съвсем не като пралеля.

— Искате ли да чуete хубавите новини? — попита тя, влезе и затвори вратата зад себе си. Съки, почти изгубена сред гънките на копринения пухен юрган, надигна глава, за да нададе любопитно ръмжение, но Изабел не ѝ обърна внимание и се облегна на рамката на леглото на Тапи.

— Беше Антъни, обади се от Лондон. Идва си у дома за уикенда и ще доведе Роуз.

— Той ще дойде! — Тапи обичаше Антъни повече от всекиго на света, но сега звучеше така, сякаш щеше да заплаче. Джейсън я погледна тревожно, но се успокои, като не видя никакви признаци за сълзи.

— Да, те идват. Само за два дни. И двамата трябва да се връщат в понеделник. Ще хванат вечерния полет до Единбург и после ще дойдат с колата дотук. Ще бъдат първият предвестник на утрото.

— О, не е ли чудесно? — Две румени петна оцветиха набръчканите бузи на Тапи. — Те наистина ще дойдат! — Тя се усмихна на Джейсън. — Ти какво мислиш за това?

Джейсън знаеше всичко за Роуз. Знаеше, че един ден Антъни ще се ожени за нея.

— Но аз никога не съм се срещал с Роуз — каза той.

— Не, разбира се, че не си. Ти не живееше тук, когато двете с майка ѝ отседнаха в Крайбрежната къща.

Джейсън знаеше и за Крайбрежната къща. Някога тя била рибарска хижа, сгушена в заливче на брега на север от Фернриг. Тапи я бе превърнала в малка вила и я даваше под наем на летовници. Но сега лятото си бе отишло, Крайбрежната къща бе затворена и на прозорците ѝ бяха заковани кепенци. Понякога Джейсън си мислеше, че тя би била хубаво място за живеене. Щеше да е приятно да излезеш през входната врата и да стъпиш направо на пясъка.

— Тя как изглежда?

— Роуз? Ами, много е хубава. Всъщност не мога да си спомня нещо кой знае какво за нея. Къде ще я настаним да спи?

— Мислех си за малката единична стая, тъй като е по-топла от по-голямата двойна и леглото е оправено. Ще сложа малко цветя.

— А стаята на Антъни?

— Госпожа Уоти и аз ще я оправим тази вечер.

Тапи остави „Приказка за двете лоши мишки“ на леглото.

— Трябва да поканим един или двама души...

— Но, мамо... — Изабел се опита да ѝ възрази с предупредителен тон, но Тапи дори не ѝ обърна внимание. Може би защото беше толкова щастлива, Изабел нямаше сърце да продължи с протестите си.

— ... Просто малко парти за вечеря. Кога мислиш, че трябва да го направим? Неделя вечерта? Не, няма да е добре, защото Антъни ще трябва да тръгне обратно за Единбург. Трябва да бъде утре вечер. Ще кажеш на госпожа Уоти, нали Изабел? Може би мъжът ѝ ще уцели някой гълъб или още по-добре яребица. Или господин Рийки ще успее да ни достави малко скариди.

— Ще се погрижа за това — обеща Изабел — при едно условие, — че ти няма да организираш нищо сама.

— Не, разбира се, че няма, не бъди толкова глупава. Трябва да позвъниш на господин и госпожа Краутър. Ще поканим Анна и Браян Стодарт от Ардмор. Те познават Роуз отпреди, а ще бъде и хубаво за Анна да прекара една вечер навън. Нали не мислиш, че времето е прекалено кратко, за да ги уведоим, Изабел? Ще трябва да им обясниш, иначе може да си помислят, че сме много невъзпитани...

— Те ще разберат. Изобщо няма да помислят, че сме невъзпитани.

Господин Краутър беше презвитерианският свещеник на Тарбоул, а госпожа Краутър преподаваше в неделното училище на Джейсън. Момчето реши, че партито няма да е особено весело.

— Аз трябва ли да идвам? — попита той.

Тапи се разсмя.

— Не и ако не искаш.

Джейсън въздъхна.

— Искам да довършиш приказката.

Тапи започна да чете отново, а Изабел отиде да телефонира и да се съвещава с госпожа Уоти. Тъкмо когато Тапи стигна до последния пасаж, с картинката на Хунка Мунка с лопатата за смет и метлата,

сестра Маклиод влезе в стаята. Тя измъкна Джейсън от леглото с големите си ръце, шумолейки с колосаните си дрехи, и добродушно го побутна към вратата на стаята, като едва му даде възможност да целуне баба си за лека нощ.

— Не искаш да уморяваш баба си, нали! — строго каза тя. — И какво ще каже доктор Кайл, ако дойде тук сутринта и я завари ни жива, ни умряла? Просто не искам да си го представям!

Джейсън, който понякога бе подслушвал как доктор Кайл избухва от нещо, което го е ядосало, можеше много добре да си представи как ще реагира, но реши да го остави за себе си.

Той излезе бавно през вратата, без да се сърди на сестрата, защото беше много мило, че тя полага усилия Тапи да се оправи, но все пак му се искаше да не е винаги толкова припряна и се чувстваше онеправдан и обиден. Насочи се към банята, за да си измие зъбите и докато ги четкаше, си спомни, че утре е събота и няма да ходи на училище. И Антъни щеше да си дойде. Може би той ще му направи лък и стрели. Това му повиши настроението и Джейсън най-накрая отиде в леглото.

Когато в имението Ардмор иззвъня телефонът, Анна Стодарт беше в градината. Имаше някаква особена магия навън през този час, между дневната светлина и мрака, и особено по това време на годината, когато вечерите се проточваха, а здрачът натежаваше от носталгия по синьо-златните залези на лятото, които за жалост си бяха отишли.

Беше приятно да влезеш вътре по чаено време, да спуснеш завесите и да седнеш до огъня, забравяйки за ароматите и звуците отвън. Но тогава се чуваше шумоленето на вятъра по прозорците, или писък на чайка, или приливът, шепотът на морето, и Анна си измисляше някакъв повод, слагаше си жакета и гумените ботуши, вземаше градинските ножици, свирваше на кучетата и излизаше отново навън.

Гледката от Ардмор към крайбрежието и островите беше поразителна. Вероятно затова бащата на Анна, Арчи Карстеърс, бе избрал това място за своето грандиозно гранитно имение. Всъщност, ако човек нямаше нищо против, че е на миля от градчето Ардмор

(където бяха универсалният магазин с пощата, яхтклубът и още няколко сгради) и на шест мили от магазините на Тарбоул, това си беше прекрасно място за живеене.

Една от причините Анна да харесва именно тези моменти от вечерта бяха светлините. Точно преди мракът да се спусне, те се появяваха — сиянието на морето по крайбрежния път в подножието на големите планини, ограждащи вътрешността, подскачащите светлилки на рибарските лодки, топлото жълто от прозорците на отдалечените ферми. Уличните лампи на Тарбоул оцветяваха нощното небе с червеникаво златните си отражения, а отвъд тях Фернриг се простираше в морето като дълъг пръст, с кацналата на върха му къща, полускрита зад дърветата.

Но тази вечер не можеше да се види нищо. Сумрачната светлина бе скрита от ситния дъждец, от морето се чуваше звукът на морската сирена, която пускаха в мъгла, и Ардмор бе изолиран от лошото време, приличащ на къща, забравена на края на света.

Анна потрепери. Винаги ѝ действаше успокояващо да вижда Фернриг отвъд тесния пролив. Фернриг означаваше Тапи Армстронг. За Анна Тапи бе мерило, живо доказателство за това, че човек може да живее пълноценно и полезно, обграден от семейство и приятели, никога да не се чувства объркан и да не губи самоувереност и очевидно да бъде напълно щастлив. На Анна винаги ѝ се струваше, че Тапи е изживяла своя значителен живот — често пъти трагичен — праволинейно, без никога да се отклонява, без да се колебае, без да се предава.

Анна помнеше Тапи от малка, още когато беше срамежливо момиченце, единствено дете на възрастен баща, по-заинтересован от процъфтяващия си бизнес и от яхтените си приключения, отколкото от малката си дъщеря. Майката на Анна бе починала скоро след раждането ѝ, затова момичето бе отгледано от бавачки и обиждано от връстниците си заради срамежливостта и значителното богатство на баща си.

Но Тапи никога не бе допускала Анна да се чувства глупава или грозновата. Тя винаги имаше време за нея — време да ѝ поговори и време да я изслуша.

— Тъкмо отивам да садя луковици — ще каже Тапи и ще добави: — Ела да ми помогнеш и докато работим, ще си говорим.

От този спомен ѝ се доплакваше. Тя се насили да го потисне, защото не можеше да понесе мисълта, че Тапи е болна, а още повече пък да си я представи умираща. Тапи Армстронг и Хю Кайл бяха най-добрите приятели на Анна. Браян ѝ бе съпруг и тя го обичаше толкова много, че чак я болеше, но не ѝ беше приятел и никога не го бе чувствала като такъв. Понякога се чудеше дали други женени двойки са приятели, но никога не се бе сближавала с някоя жена дотам, че да я попита и да разбере.

Късаше последните рози, бледи изваяния в мрака. Искаше да ги обере тази сутрин, но забрави и сега ги събираше, за да не ги попари първата слана. Усещаше студените стъбла в голите си ръце и докато опипваше храстите в сумрака, убоде палеца си на едно трънче. Ароматът на розите бе слаб и някак стар, сякаш те вече бяха умрели и всичко, което бе останало от летния им блясък, бе миризмата.

Когато отново се появят новите пъпки, а после и цветовете — помисли си тя, — бебето ще е тук.

Тази мисъл трябваше да я изпълва с щастливо очакване, но по-скоро беше нещо като магическо заклинание, като почукване на дърво. Тя не биваше да мисли, че и това бебе ще умре, или че изобщо няма да се роди. Беше ѝ отнело толкова много време, за да забременее отново. След пет години тя почти бе загубила всяка надежда. Но сега семенцето на живота беше вътре в нея и растеше с всеки изминал ден. Тя вече действаше по план — плетеше едно малко пуловерче, свали старото ракитово кошче от тавана, а следобед държеше краката си нависоко така, както Хю ѝ бе казал да прави.

Следващата седмица щеше да отиде в Глазгоу да си купи повечко скъпи дрехи за бременни и да си направи косата. Една жена е най-красива, когато е бременна — поне така твърдяха списанията — и изведнъж Анна видя себе си в нова светлина — като романтична, женствена, обичана и обгрижвана жена.

Старомодните думи я стреснаха. *Обичана и обгрижвана*. Те сякаш се отнасяха до някакво далечно минало. Но сега, когато бебето бе на път, вероятно имаше истинска причина да се чувства обнадеждена.

Браян винаги бе искал да има дете. Всеки мъж иска син. Загубата на предишното бебе беше само по вина на Анна. Тя се тревожеше прекалено много и се разстройваше твърде лесно. Но този път щеше да

бъде различно. Тя бе по-възрастна, по-зряла, не толкова взискателна към себе си. Нямаше да загуби това дете.

Беше вече почти тъмно и доста студено. Тя отново потрепери. Чу, че вътре започна да звъни телефонът. Помисли, че Браян вероятно ще отговори, но все пак се обърна към къщата и тръгна през градината по влажната трева, по хлъзгавите каменни стъпала, по хрущящия чакъл и мина през портичката.

Телефонът продължи да звъни. Браян все още не се беше появил. Тя остави розите и без да си дава труд да свали гумените ботуши мина през салона и отиде до ъгъла под стълбището, където преди много години, когато баща ѝ бе строил къщата, бе решил, че е най-подходящото място за това досадно устройство. Сега в Ардмор имаше и други телефони — в гостната, в кухнята и до леглото на Анна и Браян — но този бе останал в малкото сбутано ъгълче.

Тя вдигна слушалката.

— Дом Ардмор.

— Анна, Изабел Армстронг се обажда.

Анна се скоча от страх.

— Добре ли е Тапи?

— Да, да. Изглежда по-добре и апетитът ѝ се оправи. Хю ни намери медицинска сестра, госпожа Маклиод от Форт Уилям, и тя се чувства чудесно у нас. Мисля, че Тапи много я харесва.

— Какво облекчение!

— Анна, ще ви бъде ли възможно двамата с Браян да дойдете на вечеря утре? Знам, че е доста изненадващо, но Антъни си идва у дома за уикенда и ще доведе и Роуз. И разбира се, първото нещо, за което Тапи се сети, беше да организира парти.

— Много ще ни бъде приятно да дойдем! Но това няма ли да натовари прекомерно Тапи?

— Тапи няма да присъства, но тя планира цялата работа. Знаеш я каква е. И иска специално ти и Браян да дойдете.

— С удоволствие. В колко?

— Около седем и половина. И не се обличайте много официално, ще бъдем просто семейството и може би, семейство Краутърс...

— Ще бъде забавно.

Те си поговориха още малко, после затвориха. Изабел не бе казала нищо за бебето, защото не знаеше. Никой, освен Браян и Хю не

знаеше. Анна не искаше да казва на никого. Страхуваше се, че ако хората научеха, може би нямаше да успее да го износи.

Излезе от малкото ъгълче и започна да си сваля ботушите и якето. Помнеше Роуз Шустър и майка ѝ. Помнеше лятото, когато бяха отседнали в Крайбрежната къща, защото това бе лятото, в което Анна бе загубила бебето си. Памела Шустър и дъщеря ѝ бяха част от този кошмар, макар да не беше по тяхна вина, а само по нейна.

Спомни си, че макар госпожа Шустър да бе прекомерно изисквана и дори префинена, дъщеря ѝ притежаваше някаква младежка буйност, граничеща с непристойност. Техният блясък бе оставил безмълвна стеснителната Анна. Така и не бяха намерили обща тема на разговор. Всъщност след няколко кратки реплики те изобщо спряха да я забелязват.

Но и двете харесаха Браян. Възхищаваха му се, а той сияеше в най-добрата си светлина, бе забавен и очарователен, а остроумието му не отстъпваше на нито една тяхна шега. Анна, горда с младия си атрактивен съпруг, бе доволна да заеме второто място и да мине на заден план. Чудеше се дали Роуз се е променила, дали обстоятелството, че е сгодена за толкова мил младеж като Антъни, е изгладило някои от острите черти на характера ѝ.

Сега тя се послуша, чудейки се къде ли би могла да намери Браян. Къщата бе тиха. Отиде до вратата на гостната, отвори я и завари Браян да чете вестник „Скотсман“, изтегнат на креслото до запалената камина в светлата и топла стая. Чашата с уиски стоеше съвсем близо до ръката му.

Той смъкна вестника при появата ѝ и я погледна над него. Телефонът стоеше на масата до него.

— Не чу ли телефона?

— Да. Но си помислих, че е за теб.

Тя не отговори. Дойде до камината и протегна студените си ръце към пламъците, за да се стопли.

— Беше Изабел Армстронг.

— Как е Тапи?

— Изглежда, че е добре. Наели са медицинска сестра. Искат утре да отидем на вечеря във Фернриг. Казах, че може да отидем.

— От моя страна няма проблем.

Той понечи да се върне към вестника си и Анна побърза да продължи разговора.

— Антъни се прибира у дома за уикенда.

— Това ли е поводът за празненството?

— Ще доведе Роуз със себе си.

Последва дълго мълчание. После Браян смъкна вестника, сгъна го и го положи на скута си.

— Роуз? — каза той.

— Роуз Шустър. Помниш я. Той е сгоден за нея.

— Някой каза, че тя е в Америка.

— Очевидно не.

— Имаш предвид, че тя ще дойде във Фернриг за уикенда?

— Точно това ми каза Изабел.

— Не може да бъде! — каза Браян. Той изправи гръб, пусна вестника на постелката пред камината и посегна към чашата си, надигна я, пресуши я, стана от креслото си и отиде до масичката с напитки, за да я напълни отново.

— Бях навън да обера розите. — Сифонът за сода зашумя в чашата на Браян. — Вали. Ще падне мъгла.

— Струва ми се, че е рано.

— Страхувах се да не ги попари сланата.

С чашата в ръка Браян се върна до камината, застана до нея и се загледа в пламъците.

Анна се изпъна. Над полицата на камината имаше огледало и отраженията им се взираха в тях съвсем леко изкривени — мъжът, строен, и тъмен, с ясно изписани вежди като че ли някой художник ги бе изрисувал с туш, и жената, нисичка, стигаща едва до рамото му, трътлеста и невзрачна. Очите ѝ бяха поставени близо едно до друго, носът ѝ бе прекалено голям, косата ѝ, нито кестенява, нито руса, се беше накъдрила от влагата на мъглата.

Анна бе убедена в представата си, че началната бременност я е разкрасила, но отражението ѝ я порази. Коя беше тази личност, която се взираше в нея от пожълтялото огледало? Коя бе тази личност, тази непозната, застанала до красивия ѝ съпруг?

Отговорът както винаги беше очевиден. Невзрачната Анна. Това някога беше Анна Карстеърс, това сега е Анна Стодарт. И нищо никога нямаше да я промени.

Отчитайки спешността на пътуването на Антъни до Лондон, драмата от техния сблъсък и нейното решение да го придружи, Флора си представяше, че в Единбург те веднага ще скочат в колата му и ще отпрашат с пълна газ, или както там се казва, до Фернриг.

Но сега, когато бяха тук, Антъни целият се промени. Като мъж, който се прибира у дома и надява стар халат и чифт удобни чехли, той се отпусна, забави темпо и явно вече не бързаше толкова много да стигне до Фернриг.

— Добре ще е да хапнем нещо — предложи той, след като намериха колата му, натовариха куфара на Флора в багажника и се настаниха вътре.

Тя го погледна изненадано.

— Нещо за ядене?

— Да. Не си ли гладна? Аз съм.

— Но ние ядохме в самолета.

— Това не е ядене. Това е пластмасова закуска. А и аз имам фобия от студени аспержи.

— Но не искаш ли да стигнеш възможно най-бързо?

— Ако тръгнем сега, ще пристигнем в четири сутринта. Къщата ще е заключена и ще трябва или да седим отвън три часа, или да събудим някого и без съмнение ще вдигнем на крак цялото домочадие.

— Той запали двигателя. — Ще отидем до Единбург.

— Но вече е късно. Ще намерим ли нещо отворено в този час?

— Разбира се, че ще намерим!

Отидоха до Единбург и Антъни я заведе в малък клуб, в който той самият членуваше. Пийнаха и им сервираха великолепна вечеря, а после и кафе. Прекараха много приятно и спокойно — в пълно несъответствие със ситуацията. Беше почти полунощ, когато най-сетне излязоха отново навън. Утринният вятър бе стихнал и улиците на Единбург блестяха в черно от лекия студен дъждец.

— Колко време ще пътуваме? — попита Флора, когато седнаха отново в колата, затегнаха коланите и потеглиха.

— Около седем часа в този дъжд. Най-доброто нещо, което можеш да направиш, е да поспиш.

— Не ме бива много в спането в коли.

— Винаги можеш да опиташ.

Но Флора не заспа. Беше твърде развълнувана, твърде напрегната и вече леко се бе разколебала за решението си. Чувстваше се ужасно зле от мисълта, че е съборила мостовете зад себе си, че вече е тръгнала по този път и че няма какво да направи, за да промени нещата. Ако нощта бе хубава и ясна, вероятно би могла да успокои нервите си като наблюдава природата или като чете маршрута по картата. Но дъждът не спираше и не спираше и не можеше да се види нищо, освен черния, мокър, пронизван от фаровете на колата криволичещ път, който се издигаше, за да ги посрещне с поредица от безкрайни завои, а после се спускаше в мрака, докато гумите свистяха по влажния асфалт.

И все пак, докато пътуваха, можеха да почувстват природата въпреки мрака и непроницаемата мъгла. Ставаше все по-пусто, все по-безлюдно и все по-рядко срещаха малки провинциални градчета. Минаха покрай продълговатото блещукащо езеро и когато то остана зад тях, пътят започна да се издига все по-нагоре, извивайки се по склона на стръмен скат.

През полуотворения прозорец нахлуваше мирис на торф и пирен. Антъни неведнъж беше принуден да скача на спирачките, като не пропускаше да измърмори и някоя ругатня под носа си, защото фаровете на колата осветяваха някоя заблудена овца, която най-необезпокоявано вървеше по пътя.

Флора усещаше планините — не малките възвишения и познатите каменни грамади на Корнуол, а истински планини, високи, стръмни, издигащи се нагоре с остри върхове, образуващи дълбоки дерета и самотни долчинки, над които пътят се извиваше като серпентина. В канавките имаше папрат, блестящ на дъжда. Въпреки звука от двигателя на колата, постоянно се долавяше шум от течаща вода, който от време на време се превръщаше в плющене на водопад, изливащ се от далечна, невидима скална тераса върху камъните в крайпътен поток.

Зората изгря толкова постепенно в това влажно сиво време, че Флора почти не я забеляза. Мракът просто неусетно избледня, така че вече беше възможно да видят белите проблясъци на сгушените в хълмовете фермерски къщи и смътните очертания на стадата с овце, без да има опасност да се блъснат в тях.

През нощта по пътя нямаше почти никакъв трафик, но сега започнаха да се разминават с големи камиони, които ръмжаха с дизеловите си двигатели. Те вдигаха вълни от кална вода, които се плискаха върху предното стъкло на колата.

— Откъде се появиха така изведнъж? — попита Флора.

— Идват оттам, накъдето ние отиваме — каза ѝ Антъни.

— Фернриг?

— Не. Тарбоул. Градчето ни беше незначително рибарско селище, но сега е голямо риболовно пристанище.

— Къде отиват всички тези камиони?

— Единбург, Абърдийн, Фрейзърбург — навсякъде, където могат да продават херинга. Раците пък карат до Престуик и от там летят направо за Ню Йорк. Скаридите заминават за Лондон. Солената херинга отива в Скандинавия.

— В Скандинавия нямат ли си своя херинга?

— Рибата в Северно море е изловена. Ето затова Тарбоул се разви така и сега сме много проспериращи. Всички рибари имат нови коли и цветни телевизори. Джейсън ходи на училище с техните деца и те го презират, защото във Фернриг нямаме цветен телевизор. Това много го тормози.

— На какво разстояние е Тарбоул от Фернриг?

— Около шест мили.

— Как ходи на училище всеки ден?

— Кара го Уоти, нашият градинар. Той би искал да ходи с колело, но Тапи не му позволява. И е права. Той е само на седем и тя живее в страх, че може да го сполети някакъв инцидент.

— От колко време живее с Тапи?

— До този момент — една година. Не знам колко още ще остане. Предполагам, че зависи от работата на Торквил.

— Липсват ли му родителите?

— Да, разбира се. Но Персийският залив наистина не е място за момче на неговата възраст. А и Тапи искаше той да остане при нея. Не ѝ харесва къщата без малко момче, което да прави бели и да обръща всичко с главата надолу. Във Фернриг винаги е имало по някое малко момче. Мисля, че това е една от причините Тапи да изглежда без възраст. Никога не е имала време да остарее.

— А Изабел?

— Изабел е светица. Тя е човекът, който ще се погрижи за теб, когато си болен, ще ти помогне, когато ти е лошо, и ще стане посред нощ, за да ти донесе вода.

— Никога ли не се е омъжвала?

— Не, никога. Мисля, че войната има нещо общо с това. Била е много млада в началото, а в края всичко, което е искала, е било да се върне да живее във Фернриг. А Западна Шотландия не е точно място, което гъмжи от приемливи ергени. Имаше един кандидат, но той беше фермер с единственото намерение да си купи имот на остров Ейг. Направи грешката да заведе Изабел да го види. По пътя я хванала морска болест, а когато стигнала там, валяло непрестанно през целия ден. Фермерската къща била много примитивна, с външна тоалетна в края на градината. По пътя обратно към къщи отново я хванала морска болест, а след това техният романс напълно естествено замря. Всички ние много се зарадвахме. Никак не го харесвахме. Имаше яркочервено лице и вечно говореше как щял да води прост живот. Ужасна скука.

— А Тапи хареса ли го?

— Тапи харесва всеки.

— А мен ще ме хареса ли?

Антъни извърна леко глава и удостои Флора с усмивка, която бе едновременно съучастническа и печална. Всъщност това не беше точно усмивка.

— Тя ще хареса Роуз — каза той.

Флора още веднъж потъна в мълчание.

Просветля и дъждът премина в лек, носещ се на талази ръмеж, от който се долавяше мирис на море. Пътят слизаше надолу през просеки от гранитни скали с розови оттенъци, покрай скатове на хълмовете, обрасли с лиственица и ели. Минаваха през малки селца, събуждащи се бавно за новия ден, и покрай вътрешни езера, чиято тъмна вода потрепваше, докосната от западния вятър. С всеки завой на пътя се откриваше нова, великолепна гледка и когато накрая стигнаха до морето, Флора осъзна къде е едва когато видя солените вълни, разбиващи се в зеленясалите скали на един тесен морски залив.

Няколко мили караха по брега. Флора видя руините на един замък, с прорасла по стените му трева, която бе почти опасана от

овцете, горичка от сребристи брези, чиито листа бяха придобили цвета на излъскани медни монети, ферма с овчи кошари и лаещо куче. Всичко беше уединено и красиво.

— Много е романтично — каза тя. — Каква изтъркана дума, но е единственото, което мога да измисля. Това е романтична страна.

— Именно по тази причина е страната на Бони принц Чарли^[1]. Потънала в традиция и носталгия. Родина на хиляди изгубени каузи, на дълги години изгнаничество и обезлюдяване, и на всички онези солидни шотландски жени, толкова независими и толкова способни!

— Няма ли да ти е по-приятно да живееш тук? Имам предвид през цялото време?

— Трябва да си изкарвам прехраната.

— Не можеш ли да я изкарваш тук?

— Не и като експерт-счетоводител. Бих могъл да бъда рибар. Или доктор като Хю Кайл. Той се грижи за Тапи и е живял тук почти през целия си живот.

— Сигурно е щастлив човек.

— Не — каза Антъни. — Не мисля, че е щастлив.

Пристигнаха в Тарбоул в шест и половина, минаха по стръмен хълм надолу към малък пристан, вече опразнен от големите рибарски камиони, и се насладиха на тишината, която скоро бе нарушена от лодките, идващи с нощния улов.

Тъй като бе доста рано, Антъни подкара колата по пътя надолу към пристанището и паркира пред дървена барака, чиято фасада бе обърната към кея, крановете и помещенията за опушване на риба.

Когато слязоха, ги преряза остър студ, а въздухът беше наситен с мирис на море, насмолени въжета и риба. На вратата на бараката имаше надпис: *Санди Саутър, Чай, кафе, закуски*, а от замъглените прозорци се процеждаше топла жълта светлина.

Влязоха вътре и се изкачиха по стъпала, направени от стари каси за херинга. Беше много топло и миришеше на хляб и пържен бекон, а зад тезгяха една пълна жена с престилка на цветя вдигна поглед от самовара, видя Антъни и грейна в усмивка.

— Антъни Армстронг! Мили боже! Откъде изникна така изведнъж?

— Здравсти, Ина. Идвам си у дома за уикенда. Можеш ли да ни предложиш нещо за закуска?

— О, разбира се. Сядайте. Чувствайте се като у дома си. — Тя погледна покрай него към Флора, чиито очи блестяха от интерес. — А тази млада дама, която си довел с теб? Чухме, че ще се жениш?

— Да — каза Антъни, хвана ръката на Флора и я придърпа напред. — Това е Роуз.

Това беше първият път. Първата лъжа. Първото препятствие.

— Здравейте — каза Флора и някак ей така, съвсем лесно първото препятствие остана зад нея.

[1] Хубавият принц Чарли — принц Чарлз Едуард Стюарт, роден на 31 декември 1721 г. Една от най-романтичните фигури на европейската история, вторият яacobитски претендент за престола в битката за възстановяването на династията на Стюардите, в която претърпява провал. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

ДЖЕЙСЪН

Тапи беше будна още от пет часа, а от шест вече чакаше Антъни и Роуз.

Ако беше здрава, щеше да стане, да се облече, да слезе долу в притихналата спяща къща и да се захване с познатата рутинна работа, която ѝ действаше много успокояващо. Щеше да отвори входната врата и да пусне кучетата, да отиде в кухнята, да включи големия метален чайник и да приготви всичко за чая. После обратно нагоре по стълбите, за да включи електрическите печки в двете стаи за гости и да провери дали всичко е готово за посрещането, дали покривките са колосани и свежи, дали закачалките в гардеробите са на място, дали чекмеджетата на скриновете са постлани с чиста бяла хартия.

После отново надолу, за да пусне кучетата вътре, да ги нахрани и да ги погали, да дръпне завесите и да пусне утринната светлина, да разпали жаравата в камината на салона и да сложи още малко торф. Навсякъде трябваше да бъде топло и гостоприемно.

Но тя беше стара, а сега и болна, и трябваше да пази леглото, докато другите изпълняват тези приятни задачи. Мъчеха я скука и чувство за безсилие. За миг си помисли дали да не стане и да не се облече, а Изабел, сестра Маклиод и Хю Кайл можеха да вървят по дяволите. Но зад негодуванието ѝ се криеше истински страх. Колко ужасно изживяване щеше да бъде за Антъни да завари баба си просната по очи на пода само защото е нямала грам здрав разум да направи това, което ѝ бе казано.

Тя въздъхна, приемайки неизбежното. Изяде една бисквита от кутията, стояща до леглото ѝ, и пийна малко чай от термоса, който сестрата ѝ оставяше всяка нощ. Трябваше да прояви търпение. Но това не ѝ пречеше да си мисли, че да лежи така болна е пълна досада. Беше благодарна, че поне никога преди не ѝ се бе случвало подобно нещо.

В седем часа къщата започна да се размърдва. Тя чу как Изабел излезе от стаята си и слезе долу. Чу лая на кучетата и отварянето на

голямата входна врата, звукът от което наподобяваше отварянето на тъмничарска врата, на която вдигат железните резета и превъртат огромния ключ.

Скоро и гласът на госпожа Уоти се присъедини към този на Изабел и не след дълго лекият аромат на готовата закуска се понесе отдолу. Чу как Джейсън влезе в банята, а после извика от парапета:

— Лелъ Изабел!

— Да?

— Роуз и Антъни пристигнаха ли вече?

— Още не. Но всеки момент ще дойдат.

Тапи погледна към вратата. Дръжката се завъртя и бавно се отвори.

— Будна съм — каза тя, когато русата глава на Джейсън се подаде през нея.

— Още не са пристигнали — каза ѝ той.

— Докато се облечеш, те вероятно вече ще са тук.

— Добре ли спа?

— Като младенец — отговори му Тапи. — А ти?

— Да. Така поне мисля. Знаеш ли къде ми е рейнджърската тениска?

— Вероятно в шкаф с изсушени дрехи.

— О, добре. Ще отида да погледна.

Той изчезна, оставяйки вратата отворена. Следващото събитие беше пристигането на Съки, която след сутрешната си разходка в градината се бе насочила право към стълбището. Изтрополка с лапички по пода, скочи на един стол, после на леглото на Тапи и без много шум се настани на обичайното си място, на края на пухения юрган.

— Съки! — сгълча я Тапи, но Съки нямаше съвест. Тя я изглежда хладно за миг, после се отпусна и заспа.

Следващият посетител беше сестрата. Тя дръпна завесите, затвори прозорците и стъкна огъня. Всички украшения и дреболии на тоалетката и на нощното шкафче на Тапи задрънчаха, докато ходеше тежко из стаята.

— Трябва да ви нагласим преди внукът ви и младата дама да пристигнат — каза сестрата с блясък в очите. Тя издърпа чаршафите и

възглавниците, взе бутилката за топла вода, която беше в дъното на леглото на Тапи, и я попита дали иска да закуси.

— Госпожа Уоти пържи бекон... тя каза, че Антъни винаги предпочита пържен бекон, когато пристигне сутрин у дома. Бихте ли искали да хапнете мъничко?

А после, точно когато Тапи си казваше, че не може да чака повече и миг, чу как колата на Антъни изръмжа нагоре по пътя, мина през отворените порти и тръгна по осеяната с дупки алея. Утринната тишина се наруши от двойното изсвирване на клаксона, изскърцването на спирачките и трополенето на разхвърчалия се чакъл. (Според Тапи той винаги караше прекалено бързо.) Долу се надигна врява. Плъмър се разлая, в салона се чуха стъпки, вратата се отвори и къщата се изпълни с радостни възгласи.

Ето те най-сетне! О, как си? Колко е хубаво да те видя.

— Здравсти, Антъни — каза Джейсън. — Добре ли пътувахте? Ще ми направиш ли лък и стрели?

Тапи чу гласа на Антъни. *Как е Тапи?* (Сърцето ѝ се разтопи от любов към него.)

— Будна е — гласът на Джейсън трепереше от вълнение. — И те чака.

Тапи обви ръце около себе си в трепетно очакване и седна в леглото, вперила очи във вратата, изгаряща от нетърпение внукът ѝ да дойде при нея. Ето, чу как той тръгна, вземайки по две стъпала наведнъж, както обикновено.

— Тапи!

— Тук съм!

Той измина с дълги крачки площадката на стълбището, нахлу през вратата в стаята ѝ и застана пред нея, сияещ, с усмивка на лицето като на Чеширската котка^[1].

— Тапи!

Беше облечен в панталони от рипсено кадифе и дебел пуловер, с кожено яке, удобно при пътуване с кола и когато дойде до нея, за да я целуне, тя усети как наболата му брада одраска леко бузите ѝ. Беше студен и косата му бе твърде дълга, а тя просто не можеше да повярва, че той е наистина тук.

Те се прегърнаха силно. Той се отдръпна от нея.

— Но ти изглеждаш чудесно! Каква стара мошеничка си!

— Нищо ми няма. Дойде по-късно от обикновено. Тежко ли беше пътуването?

— Не, много добре си беше. Толкова добре, че спряхме при Санди в Тарбоул да закусим. Натъпкахме се с кренвирши и силен чай.

— Роуз с теб ли е?

— Да, долу е. Искаш ли да я видиш?

— Разбира се, че искам да я видя. Доведи я веднага!

Той излезе от стаята и тя го чу как вика надолу, към салона.

— Роуз! — Не последва отговор. После извика по-силно. — Роуз! Качи се. Тапи те очаква.

Тапи се втренчи във вратата. Когато Антъни влезе обратно в стаята, водеше Роуз за ръката. На Тапи ѝ се стори, че двамата са малко смутени и се чувстват неловко. Тя реши, че това е много мило, сякаш любовта бе разчупила крехката обвивка на Антъни.

Тя погледна Роуз и си я спомни, макар петте години между седемнайсет и двайсет и две да бяха преобразили красивото, понякога мрачно момиче в наистина специално. Тя видя загорялата кожа, сияеща от здраве и чистота, кестенявата ѝ коса, падаща като блестящ водопад, очите ѝ — много тъмнокафяви очи. Тапи бе забравила, че бяха толкова тъмни. Тя носеше обичайната за днешната младеж униформа: избелели джинси и поло пуловер, а върху него морскосиньо манто с карирана подплата.

— Боя се, че не изглеждам много добре — срамежливо каза Роуз.

— О, скъпа! Как можеш да изглеждаш добре, след като си пътувала цяла нощ? Но все пак аз мисля, че си очарователна. Сега ела и ми дай целувка.

Роуз прекоси стаята и се наведе да я целуне. Тъмната ѝ коса падна и докосна бузата на Тапи. Кожата на Роуз беше мека и хладна и напомни на Тапи за свежа, току-що откъсната ябълка.

— Мислех, че никога няма да дойдеш да ме видиш!

Роуз седна на края на леглото.

— Съжалявам.

— В Америка ли беше?

— Да.

— Как е майка ти?

— Много добре.

— А баща ти?

— И той е добре. Бяхме на пътешествие. — Тя съзря Съки. — Я, това вашето кученце ли е?

— Помниш ли Съки, Роуз? Тя идваше с нас на пикниците на брега.

— Тя... трябва да е доста остаряла.

— На десет е. Седемдесет според кучешките години. И все пак е по-млада от мен. Аз имам повече зъби от нея, но Съки не е глупава и болна като мен. Антъни, какво каза, закусихте ли вече?

— Да — отговори той, — закусихме в Тарбоул.

— Срамота! Госпожа Уоти пържи бекон специално за теб. Ще трябва да отидеш и да хапнеш малко или поне да пийнете по чашка кафе.

Тя се усмихна на Роуз, продължавайки да я гледа и да ѝ сеobbyува. Тапи се радваше, че тя ще се омъжи за Антъни и че в момента е тук при нея, във Фернриг.

— Покажи ми пръстена си — каза тя и Роуз ѝ го показа. Диамантите и сапфирите блестяха върху тънката ѝ, елегантна загоряла ръка.

— Колко е красив! Но аз си знаех, че ще е такъв, Антъни има много добър вкус.

Роуз се усмихна. Това беше една от онези широки, сияйни, повдигащи настроението усмивки, които Тапи толкова много обичаше. Зъбите ѝ бяха изключително бели, а двата предни леко стърчаха, което ѝ придаваше детски и някак уязвим вид.

— Колко време ще останете? — попита Тапи, неспособна да издържи на мисълта, че те все пак ще си заминат.

— До утре вечер — отговори Антъни. — И двамата трябва да се връщаме.

— Два дни? Толкова малко време! — Тя потупа леко ръката на Роуз. — Ех, няма значение, достатъчно, за да ви се порадваме поне малко. А довечера ще имаме и малко парти, само един-двама души, все пак имаме специален повод. — Тя улови изражението на Антъни. — Не, не започвай да се сърдиш. Имам на разположение Изабел и сестрата, няма да се претоваря. Знаеш ли, че ми наеха медицинска сестра? Госпожа Маклиод, тя е от Форт Уилямс. — Тя сниши гласа си. — Прилича на кон. — Роуз прихна. — Голяма досада, но поне облекчава Изабел. И разбира се, аз няма да дойда на партито. Ще си

седя тук, с подноса с вечерята и ще ви слушам как се забавлявате. — Тя се обърна към Роуз. — Поканих Анна и Браян, помниш ги, нали? Но разбира се, че ги помниш. Мисля, че ще ти бъде приятно да ги видиш отново.

— Просто ми се иска и вие да бъдете там — каза Роуз.

— Колко си мила. Но ако поостана в леглото още малко, тогава ще мога да бъда на крак за сватбата ви, а това е най-важното. — Тя им се усмихна отново, а очите ѝ шареха по лицата им. И те я наблюдаваха, два чифта очи, едните много светли, другите много тъмни. Тапи забеляза, че тъмните очи бяха помрачени от умора. — Роуз, ти спала ли си изобщо?

Момичето поклати глава.

— Не, не можах — поклати глава тя.

— О, миличка, сигурно си много изтощена.

— Да, малко. Просто ми се спи.

— Не искаш ли да си полегнеш? Ако поспиш до обед, ще се почувстваш по-добре. А може би и Антъни...

— Аз съм добре — бързо каза Антъни. — Може да дремна по-късно следобед.

— Но Роуз трябва да поспи. Госпожа Уоти ще ти приготви бутилка с гореща вода. А после можеш да си вземеш чудесна вана. Ще ти хареса, нали?

— Да, ще ми хареса — призна Роуз.

— Тогава точно това трябва да направиш. А сега слезте долу да хапнете малко бекон, за да се подмажете на госпожа Уоти, и кажете на сестрата, че съм готова за закуска. И — добави тя, когато те се насочиха към вратата, — благодаря ви отново и на двамата, много, много ви благодаря, че дойдохте.

* * *

Събуждането беше странно. Леглото беше непознато, макар и чудно меко и удобно. Корнизът на тавана бе странен, тъмнорозовият цвят на дръпнатите завеси — непознат. Още преди да се ориентира, Флора извади ръката си от под завивката и погледна часовника си. Единайсет часа. Беше спала повече от три часа. Е, ето я тук, във

Фернриг, в къща „Фернриг“, в Арисейг, в Аргайл, в Шотландия. Тя — Флора, сега бе Роуз, сгодена за Антъни Армстронг.

Запозна се с всички: с малкия Джейсън, с госпожа Уоти, працияща от здраве, покрита с брашно и бухнала като току-що изпечена кифла, и с господин Уоти, нейния съпруг, който бе дотичал в кухнята, докато те седяха и пиеха кафе. Той внимателно си изтри ботушите и започна да говори за зеленчуците си. Всички изглеждаха много доволни, че я виждат и не беше само заради Антъни. Дойде ред на спомените.

— А как е госпожа Шустър? — попита я госпожа Уоти. — Спомням си, че онова лято тя се разхождаше до градината всяка сутрин за пресни яйца и Уоти ѝ даваше по една маруля, защото все казваше, че не може да живее и ден без прясна салата.

Изабел пък си спомни някакъв пикник, когато било толкова топло, че Тапи настояла да плува и заела от Памела Шустър един елегантен бански за тази цел.

— Тя не позволи на никой от нас да я огледа. Каза, че изглеждала неприлично, но всъщност изглеждаше много добре, защото винаги е била слаба и стройна.

А Антъни подкачи Изабел.

— Ако не ти е позволила да я наблюдаваш, откъде знаеш, че е изглеждала добре? Сигурно си я шпионирала?

— Е, просто исках да съм сигурна, че няма да ѝ се схване някой крайник.

Само Джейсън много се ядосваше, че не можеше да си спомни нищо.

— Искан ми се да съм бил тук, когато и ти си била тук — каза той на Флора, гледайки я с открито и заинтригувано възхищение. — Но не съм бил. Бил съм някъде другаде.

— Ти беше в Бейрут — каза му Изабел. — Но дори и да беше тук, нямаше да си спомняш нищо, защото тогава беше само на две години.

— Спомням си неща от двегодишната си възраст. Много неща си спомням от тогава.

— Какво например? — скептично каза Антъни.

— Ами... Коледни елхи? — опита той с плаха надежда.

Флора забеляза, че всички се усмихнаха, но никой не му се изсмя. Така Джейсън разбра, че никой не му повярва, но достойнството му си остана ненаранено.

— Във всеки случай — добави той, — със *сигурност* щях да запомня Роуз.

Флора разбра, че тяхното радушно посрещане не беше просто заради факта че Роуз ще се жени за Антъни. Майката и дъщерята Шустър очевидно бяха направили доста силно впечатление на всички преди пет години и те все още щастливо си спомняха. Това правеше нещата по-лесни.

Флора отново погледна часовника си. Вече беше единайсет и пет и тя бе съвсем будна. Стана от леглото и отиде до прозореца, дръпна завесите и погледна над градината към морето.

Дъждът бе спрял и леката мъгла се бе разсеяла. В далечината бавно започнаха да се очертават силуетите на островите.

Беше започнал отливът и се виждаха малкият вълнолом и стръмният чакълест бряг, към който градината се спускаше в редица от тревисти тераси. Встрани забеляза мрежа на тенискорт. Листата на храстите сияеха в алено и златисто, а офиката бе натежала, окичена с тежки червени гроздове.

Флора се отдръпна от прозореца, затвори го и тръгна да търси ваната. Това, което откри, беше подобна на ковчег викторианска конструкция, оградена от полиран махагон и с толкова високи стени, че ѝ коства много усилия да влезе вътре. Водата беше много топла, много приятна и леко оцветена в кафяво от торфа. Останалата част от банята и всички аксесоари също бяха в стила на епохата. Сапунът миришеше леко на дезинфектант, хавлиите бяха големи, бели и много пухкави, а на една полица имаше буркан с етикет „Бръснарски сапун“! Всичко беше старомодно и изключително луксозно.

След като се изкъпа и облече, Флора си оправи леглото, окачи дрехите на закачалките в гардероба и излезе от стаята. Отиде до края на коридора, където едно широко стълбище водеше надолу към големия салон. Спря и се послуша в очакване да чуе домашна глъч, но не чу нищо. Видя вратата на стаята на Тапи, но се боеше да не прекъсне дрямката ѝ или пък докторът или строгата сестра да са вътре. Слезе надолу по стълбището и видя тлеещ огън в огромната камина. Усети мирис на торф и това ѝ се стори много приятно.

Все още не се чуваше никакъв звук. Тъй като не познаваше къщата, й отне известно време да открие кухнята, където с облекчение видя госпожа Уоти — бе застанала до масата и скубеше някаква птица. Тя я погледна през облак от пера.

— Здравсти, Роуз. Хубавко ли си поспа?

— Да, благодаря.

— Искаш ли чашка кафе?

— Не, няма нужда. Чудя се къде са всички?

— Всеки е по собствените си задачи. Поне доколкото аз знам. Сестрата чака да дойде докторът, госпожица Изабел отиде в Тарбоул на покупки за партито довечера. А Антъни и Джейсън отидоха до Локгери, за да видят дали Уили Робъртсън няма да може да направи нещо за закърпването на дупките по алеята. Госпожица Изабел вечно тормози Антъни да направи нещо за тези дупки, когато се прибира у дома, но знаеш как е. Явно никога няма достатъчно време. Тази сутрин той се съгласи и двамата с Джейсън тръгнаха преди около час. Ще се върнат за обяд. — Госпожа Уоти вдигна един страховит нож и отрязва главата на пиленето. — Та изглежда, че ти си оставена на самотек и можеш да правиш, каквото си щеш.

Флора отклони поглед от отрязаната глава.

— Не мога ли да ви помогна с нещо? Мога да сложа масата или нещо друго. Или да беля картофи.

Госпожа Уоти избухна в смях.

— За бога, всичко това е направено. Няма защо да се тормозиш. Защо не отидеш на една мъничка разходка? Дъждът спря и малко свеж въздух няма да ти навреди. Трябва да се отбиеш до Крайбрежната къща. Хвърли й един поглед. Виж дали се е променила през всички тези години.

— Да — каза Флора. Това беше добра идея. Така можеше да разбере поне как изглежда Крайбрежната къща и щеше да е в състояние да говори за нея, както Роуз би могла. — Но аз май съм забравила как се стига до там.

— О, не можеш да я пропуснеш. Просто заобиколи къщата ни и карай надолу по пътя към плажа. И не забравяй да си вземеш мантото. Не му вярвам аз на времето тази сутрин, макар че следобедът може да бъде хубав и ясен.

След като получи тези нареждания, Флора си взе мантото, слезе по стълбите и излезе през предната врата. Денят беше хладен, свеж и влажен, миришеше на мъртви листа и торфен дим, а зад всичко това се долавяше соленият аромат на морето. Тя спря за миг, опитвайки се да се ориентира, после зави наляво, прекоси чакълена пътека пред къщата и излезе на път, който водеше надолу по стръмните ливади, до горичка от рододендрони.

Когато излезе от рододендроните, се озова сред млади брезички. Пътеката продължи между фиданките и накрая я отведе до врата в каменна стена. Наоколо беше пълно с пирен, а малко по-нататък имаше скали и плаж с най-белия пясък, който някога бе виждала.

Разбра, че е излязла на южния бряг на тесен морски залив. Сега, при отлива, само един неширок ръкав вода разделяше двата бели плажа, а в далечината сушата преминаваше в ниски зелени хълмове, осеяни с овчи кошари и малки ливади, където новоокосеното сено бе натрупано на големи купи.

Имаше малка фермерска къщурка, от чийто комин се издигаше пушек, пред вратата беше вързано куче, а по склона на хълма бяха пръснати овце (гледка, характерна за тази част на света).

Флора вървеше надолу към водата и търсеше Крайбрежната къща. Забеляза я почти веднага, сгушена в извивката на брега, а зад нея — шубрак от чворести дъбове.

Като тръгна напред към нея, забеляза дървени стъпала, които водеха от брега нагоре по скалите, видя фасадата на малката къща със заковани кепенци на прозорците. Стените бяха боядисани в бяло, покривът бе от сивосинкави каменни плочи, а вратите и кепенците бяха в зелено. Тя се качи по стъпалата и излезе на застлана с плочи тераса, на която имаше подпряна малка лодка от фибростъкло и дървено каче, пълно с увяхващ летен здравец.

Обърна се и се облегна на вратата, погледна напред и като актриса, която трябва да влезе в нова роля, се опита да си се представи като Роуз. Роуз на седемнайсет. Какво ли е правила онова лято? Как ли си е прекарвала времето? Хубаво и топло ли е било, за да може да се пече на терасата? Излизала ли е при прилив в заливчето с малката лодка? Плувала ли е, събирала ли е раковини и миди, разхождала ли се е по огрените от слънце пясъци?

Или безпределно се е отегчавала? Дали се е чумерила по цели дни, копнеейки за Ню Йорк или Кицбюел, или за някое друго нейно любимо място? Искаше ѝ се да знае повече за Роуз. Искаше ѝ се да бяха имали повече време, за да опознае сестра си по-добре.

Обърна се и отстъпи назад, вглеждайки се в къщата, опитвайки се да разбере нещичко от нея. Но с тези заковани капаци фасадата ѝ приличаше на тайнствено лице със затворени очи, което не можеше да ѝ каже нищо. Тя тръгна към брега, надолу към морето там, където прозрачната като стъкло вода прегръщаше пясъка, който бе осеян с гладки и красиви мидени черупки.

Тя вдигна една, после друга, постепенно потъна в тази безцелна дейност и сякаш загуби усещането си за време, затова и нямаше как да разбере колко дълго е седяла тук. Изведнъж Флора усети, че някой я наблюдава. Вдигна поглед от мидичките в ръцете си и видя една кола, паркирана на банкета на тесния път, водещ към заливчето. Преди тя не беше там. А до нея, с ръце в джобовете, стоеше някакъв мъж.

Бяха може би на стотина метра един от друг. Но изведнъж, като разбра, че Флора го е видяла, той извади ръце от джобовете, бързо слезе на брега и тръгна през пясъците към нея.

Флора изведнъж се притесни. Тя и приближаващият мъж бяха единствените живи същества наоколо, ако изключим няколкото лакомни морски птици, и през ума ѝ минаха различни предположения.

Може би се беше загубил и искаше да попита за пътя. Може би търсеше къде да прекара следващата лятна ваканция със съпругата и семейството си, а Крайбрежната къща бе привлякла погледа му. Може би беше секс маниак, излязъл на лов. Ех как ѝ се прииска да бе взела поне едното куче със себе си!

Но после си каза да не бъде такава глупачка, защото дори и от това разстояние си личеше, че е порядъчен. Облечен в обикновени, провинциални дрехи, много висок, широкоплещест и дългокрак, той вървеше целеустремено и преодоляваше разстоянието помежду им с леката крачка на човек, който е свикнал да върви пеша. Може би беше фермер или някой съсед арендатор. Тя си представи голяма, изложена на течение къща, пълна с ловни дружинки през август.

Дойде моментът да го поздрави, вместо да стои така с мидите в ръце и да го зяпа. Флора опита с една бегла усмивка, но не получи отговор. Той просто продължаваше да приближава, носейки се като

танк към нея. Вероятно беше между трийсет и четирийсетгодишен, с твърди, характерни черти на лицето. Косата, костюмът, дори ризата и вратовръзката му нямаха никакъв определен цвят и с нищо не привличаха вниманието. Единствено очите му нарушаваха този модел, тъмносини и бистри. Флора се изненада, бе очаквала много неща, но не и този студен, блестящ, изпълнен с омраза поглед.

Той най-сетне спря, на по-малко от метър от мястото, на което тя бе застанала и се опря на стръмнината на брега, прехвърляйки цялата си тежест на единия крак. Вятърът разбърка косата на Флора и духна един кичур пред лицето ѝ. Тя го отметна.

— Здравейте, Роуз — каза той.

Аз не съм Роуз.

— Здравейте — каза Флора.

— Съживявате щастливите спомени ли?

— Да. Предполагам, че да.

— Как се чувствате отново тук? — Гласът му имаше меката интонация на западношотландския диалект. Значи беше местен. И познаваше Роуз. Но кой ли беше?

— Добре — каза Флора, пожелавайки си гласът ѝ да звучи по-сигурно.

Той пхна ръце в джобовете на панталоните си.

— Знаете ли, просто не мога да повярвам, че наистина сте се върнали!

— Това не е много радушно посрещане. Или е?

— Вие никога не сте била глупава, Роуз. Не се преструвайте, че сте очаквала нещо друго от мен.

— Защо да не се върна?

Той почти се усмихна на репликата ѝ, но това с нищо не промени изражението му.

— Не мисля, че нито вие, нито аз имаме нужда да си задаваме този въпрос.

Някъде дълбоко в стомаха на Флора започна да се надига леко раздразнение. Не ѝ се нравеше, че някой толкова открито не я харесва.

— Само за да ми кажете това ли извървяхте целия този път до плажа?

— Не. Дойдох да ви кажа едно-две други неща. Да ви напомня, че вече не сте безгрижна тийнейджърка. Сгодена сте за Антъни. Зряла

жена сте. Само се надявам, за ваше добро, да се държите като такава.

Макар да се почувства уплашена, тя реши, че няма да му го покаже.

— Това прозвуча като заплаха — каза Флора колкото можеше по-нахакано.

— Не. Не е заплаха, а предупреждение. Приятелско предупреждение. А сега ще ви пожелаю хубав ден и ще ви оставя с вашите раковини.

След тези думи той се обърна и тръгна така внезапно, както се бе появил, очевидно, без да бърза. Въпреки това преодоляваше разстоянието с изумителна скорост благодарение на дългите си крака.

Флора стоеше като закована и го наблюдаваше. Сякаш за миг стигна до скалите, изкачи ги с лекота, влезе в колата си и отпраши назад по пътя, който водеше към Тарбоул.

Чувстваше се зашеметена. Държеше мидите в ръце, а умът ѝ кипеше от въпроси. Но от всичко това се появи един-единствен логичен отговор. На седемнайсет Роуз бе имала някаква злополучна афера с този мъж. Нищо друго не можеше да обясни подобно негодувание, подобна зле прикрита антипатия.

Изведнъж пусна мидите и започна да върви, първо бавно, после по-бързо назад към уюта и спокойствието на Фернриг. Помисли си, че трябва да намери Антъни, да му каже, да сподели с него, но после премисли и реши да не го прави.

В крайна сметка не беше истински замесена. Тя беше Флора, не Роуз. Щеше да остане във Фернриг само два дни. Щяха да си тръгнат от тук утре вечер и после никога нямаше да види тези хора отново. Нямаше никога да види отново и този мъж. Той бе познавал Роуз, но това не означаваше, че е приятел на семейство Армстронг. Дори и да им е познат, ѝ се струваше малко вероятно Тапи да покани такава неприятна личност в дома си.

След като стигна до това заключение, Флора се зарече да изтрие този инцидент от главата си. Беше ѝ трудно да не заподозре, че Роуз вероятно не се бе държала особено добре с този мъж.

След случката истинско облекчение ѝ донесе това, че видя Антъни и Джейсън да вървят по тревата към нея, явно бяха тръгнали да я търсят. И двамата бяха облечени във вехти джинси и широки тежки пуловери. По гуменките на Джейсън при пръстите имаше дупки,

а връзките им бяха развързани. Когато видя Флора, той хукна насреща ѝ, спъна се в едната връзка и падна по лице, но стана веднага и продължи да тича. Флора го хвана, когато стигна до нея, вдигна го и го завъртя.

— Търсихме те — каза ѝ той. — Почти стана време за обед и има овчарски пай.

— Съжалявам. Не усетих кога е станало толкова късно.

Тя погледна над главата му към Антъни.

— Добро утро — каза той и неочаквано се наведе да я целуне. — Как си?

— Много добре.

— Госпожа Уоти ни каза, че си излязла на разходка. Намери ли Крайбрежната къща?

— Да.

— Всичко наред ли беше?

Той не питаше за Крайбрежната къща, а за Флора, за това как се чувства тя, как се справя със ситуацията, в която той я беше хвърлил. Загрижеността му я трогна и тъй като не искаше той да си помисли, че би могло да се е случило нещо неприятно, му се усмихна и му каза твърдо, че всичко е било перфектно.

— Ходи ли до Крайбрежната къща? — попита Джейсън.

— Да. — Те тръгнаха обратно. Джейсън държеше здраво Флора за ръката. — Но на всичките ѝ прозорци бяха заковани капаци и не можах да надзърна вътре.

— Знам. Уоти слиза долу в края на всяко лято и ги заковава, иначе от Тарбоул идват разни момчета и чупят прозорците. Веднъж някой от тях счупи един прозорец и открадна одеяло. — Джейсън го разказваше така, че да звучи не по-малко криминално от истинско убийство.

— А вие какво правихте тази сутрин? — попита ги Флора.

— Отидохме до Локгери да видим дали Уили Робъртсън може да закърпи дупките по алеята и той обеща, че ще докара асфалтовата машина и ще ги запълни всичките до една. Ще дойде другата седмица — каза Джейсън.

Антъни не беше толкова сигурен.

— Това вероятно означава другата година — каза той на Флора. — Това е Западна Шотландия и ходът на времето не е от значение.

Manana^[2] означава някой ден.

— А госпожа Робъртсън ми даде малко карамелени бонбони и после отидохме на вълнолома в Тарбоул, а там имаше един кораб от Дания и товареха херинги във варели, и аз видях една чайка, и тя изяде една скумрия *на една хапка*.

— Сребристите чайки винаги са много лакоми.

— А този следобед Антъни ще ми направи лък и стрели.

— Може би — предложи Антъни — трябва да попитаме Роуз какво иска да прави тя.

Джейсън я погледна с известно безпокойство.

— Имаш ли нещо против Антъни да ми направи лък и стрели?

— Не, разбира се. Но предполагам, че няма да отнеме много време. Може би ще ни остане някой час и за нещо друго. Да се поразходим например? На кучетата няма ли да им хареса да ги изведем на разходка?

— Да, Плъмър обича, но Съки е мързелана, тя обича просто да си седи на леглото на Тапи — отговори Джейсън.

— Трябва да кажа, че изглежда й е много комфортно там.

— Тя е кучето на Тапи, нали разбираш? Винаги си е била нейна. Тапи много я обича. Но аз мисля, че дъхът на Съки вони ужасно.

Тъй като трапезата в хола вече бе подредена за вечерята, всички обядваха в кухнята, седнали около голямата дървена маса. Тя беше постлана със синьо-бяла карирана покривка и украсена с ваза с жълти хризантеми. Антъни седеше в единия ѝ край, Джейсън в другия, а Изабел, сестра Маклиод, Флора и госпожа Уоти се бяха наредили от двете ѝ дълги страни. Появи се обещаният овчарски пай, а след това и печени ябълки и сметана, всичко много простичко, много топло и много вкусно. Когато привършиха с обедта, госпожа Уоти направи кафе и докато го пиеха, обсъждаха как ще прекарат остатъка от деня.

— Аз отивам в градината — каза твърдо Изабел. — Ще бъде прекрасен следобед и от дни ми се иска да се захвана с цветната леха.

— Ние мислехме да отидем на разходка — каза Антъни.

— В такъв случай можете да вземете Плъмър с вас.

Джейсън се намеси.

— Но Антъни, ти каза, че...

— Ако още веднъж споменеш за този лък и за стрелите — прекъсна го Антъни, — ще ти го направя и после ще те застрелям с него право в сърцето. — Той насочи въображаем лък и стрела по посока на Джейсън и „стреля“. — Бам!

— Не трябва да стреляш с нищо по хората — нравоучително каза Джейсън. — Никога не насочвай пистолета си към някого.

— Това е справедлива критика — каза Антъни, — но безполезна. — Той се обърна към Флора. — Ще се качим ли за малко да видим Тапи!?

— Госпожа Армстронг прекара лоша нощ и почти не спа — намеси се сестра Маклиод, — затова не ходете точно сега, ако нямате нищо против. Тъкмо щях да отида горе да я подготвя за една малка дрямка. Не е полезно да се претоварва и да се вълнува прекомерно.

Антъни смирено го прие.

— Както кажете, сестро. Вие сте шефът. — Сестрата отмести стола си назад и се изправи, извисявайки се над тях като някаква страховита бавачка. — Но кога ще можем да я видим?

— Какво ще кажете да е преди вечерята? Когато сте облечени и готови за партито? Ще бъде хубаво да ви види тогава.

— Добре. Кажете й, че ще бъдем там около седем часа и ще изглеждаме невероятно наконтени.

— Ще го направя — каза сестрата. — А сега бихте ли ме извинили, защото трябва да се погрижа за пациентката си. И благодаря за обяда, госпожо Уоти, беше много вкусно.

— Радвам се, че ви се е усладило, сестро. — Госпожа Уоти сияеше и протегна голямата си ръка, за да налее на всички по още една чашка кафе.

Когато сестрата ги остави, Антъни опря лакти на масата и каза:

— Тя говори така сякаш ще даваме някакъв голям прием тук и всички мъже ще бъдат с колосани ризи и монокли, а леля Изабел ще носи семейните диаманти и шлейф. Кой ще дойде всъщност?

— Анна и Браян. И господин и госпожа Краутър...

— От весело по-весело — промърмори Антъни.

Изабел му хвърли хладен поглед и продължи невъзмутимо.

— И при условие че не бъде повикан за някое бебе или апандисит, или за някакъв друг спешен случай, Хю Кайл.

— Това е малко по-добре. В разговора несъмнено ще прехвърчат искри.

— Ей, не се опитвай да се правиш на много остроумен! — предупреди го леля му.

— Той няма да хване неподготвен господин Краутър — отбеляза госпожа Уоти. — Краутър е много бърз в размяната на остроумни забележки.

— Кой е господин Краутър? — попита Флора.

— Той е презвитерианският свещеник — каза ѝ Антъни с посилен шотландски акцент от този на госпожа Уоти.

Джейсън се намеси.

— А госпожа Краутър преподава в неделното училище и има много големи зъби.

— Джейсън! — каза Изабел.

— Толкова по-добре, за да може да те изяде с тях — обади се Антъни. — Ти ще дойдеш ли на партито, Джейсън?

— Не — отговори момчето. — Не искам. Ще вечерям тук с госпожа Уоти, а леля Изабел ще ми даде бутилка кола.

— Ако разговорът в хола стане прекалено мъчителен — каза Антъни, — може и аз да дойда и да се присъединя към вас.

Изабел възкликна — „Антъни!“, но Флора забеляза, че тя разбира закачките му. Той вероятно се беше закачал с нея през целия си живот, което бе една от причините да ѝ липсва толкова много и да очаква така нетърпеливо завръщането му у дома.

Лъкът и стрелите отнеха съвсем малко време. Трябваше само да намерят хубавото джобно ножче на Антъни и подходяща дълга връв, а после и правилния по вид и форма клон. Антъни беше сръчен и очевидно бе правил такива неща много пъти преди, но все пак си позволи доста лош език, преди новият лък с няколко стрели към него да бъдат завършени. После нарисова мишена с парче тебешир на ствола на едно дърво и Джейсън, напрегнал всеки мускул на слабите си ръце, започна да пуска стрелите, пропускайки целта почти всеки път. Накрая все пак улучи мишената. Стрелите обаче не летяха точно.

— Трябва да им се сложат перца — каза Антъни на Джейсън.

— А как да им ги сложа?

— Ще ти покажа утре. Сега ще отнеме много време.

— Искам да ми покажеш сега.

— Не. Сега ние отиваме на разходка. Ще вземем и Плъмър. Искаш ли да дойдеш?

— Да.

— Добре тогава, иди да си прибереш лъка и стрелите и да тръгваме.

Джейсън взе новите си придобивки и отиде в къщата да ги прибере зад входната врата до очукания комплект за крокет и няколко оръфани шезлонга. Антъни отиде при Флора и Плъмър, които стояха търпеливо на тревата, чакайки упражнението по стрелба да приключи.

— Съжалявам. Отне доста време — извини й се той.

— Няма проблем. Беше ми приятно да стоя тук, оказа се прекрасен ден, почти като летен.

— Знам. Това се случва понякога в тази част на света. А утре може да се изсипе проливен дъжд. — Джейсън дотича до тях по тревата. Антъни протегна ръка към Флора. — Хайде! — каза той.

Те минаха по алеята, излязоха през портата и тръгнаха през нивите със стърнищата и пасищата, пълни с охранени говеда. Стигнаха до една ниска стена, прескочиха я и се озоваха в дълбок пирен, по който се виждаха множество овчи следи. Плъмър, забил нос в земята, а опашката му стърчеше нагоре като бутало, стресна семейство яребици, които изхвъркнаха от пирена и се разлетяха напосоки пред тях, крякайки с всички сили.

Наклонът на хълма ставаше все по-стръмен, издигайки се нагоре към хоризонта. Отпред имаше руини на малка фермерска къщичка с алена офика до зеещата врата, а наблизо един самотен шотландски борбе на стража, извит и деформиран от постоянния вятър.

Пред къщичката имаше поток, чиито води бяха кафеникави от торфа и скачаха надолу по хълма в серия миниатюрни водопади и дълбоки вирчета, а под надвисналия пирен се събираше тъмна пяна. Тръстиките растяха на туфи, зелени като смарагди. Земята беше мочурлива, а цветовете на перуниките се полюляваха от вятъра. Те прекосиха потока по клатушкащи се плоски камъни и влязоха в заслона на полусрутените стени.

Бяха стигнали до билото на хълма. Склоновете изчезнаха от всички страни и изведнъж пред очите им се разкри смайваща гледка. На юг, зад гористите хълмове, се простираше Южен Еръсиг, а на север

сините води на едно езеро, обградено от масивни склонове, се врязваха навътре сред хълмовете. А на запад...

Те седнаха, облегнали гърбове на ронещия се насип, и впериха поглед в прекрасната гледка. Морето, което се откриваше на запад, искрящо, яркосиньо, танцуваше със слънчевите зайчета. Небето беше безоблачно, въздухът — като кристал, с изключителна видимост. Островите изглеждаха като миражи във водата.

— Представи си да живееш тук — измърмори Флора, — и да гледаш тази красота всеки ден от живота си.

— Да, само че няма да го виждаш всеки ден. През повечето време не можеш да видиш и върха на носа си от дъжда, а ако не вали, ще има вятър със сила от дванайсет бала.

— Не разваляй момента.

— „Гола къща, голо бърдо, локва зъзне пред вратата.“ Това е цитат от Робърт Луис Стивънсън — каза Антъни. — Тапи ни го четеше на мен и на Торквил, когато решише, че имаме нужда от малко култура. — Той посочи напред. — Малкият остров е Мък. А това е Ейг. Планинският е Рум, а вдясно пред теб е Слийт, а зад Слийт е Куилинс.

Далечните иглени върхове блестяха като сребро на фона на небето.

— Май има сняг — каза Флора.

— Да, така е. Това вещае сурова зима.

— А онова езеро в планината? Как се казва?

— Лок Фада. Знаеш морския залив, в който се намира Крайбрежната къща? Той също се нарича Фада. Сладководното езеро се оттича в морето точно тук, под моста на пътя. Там има бентове и рибни прагове за придвижването на съомгата^[3].

Гласът му секна. Докато си говореха, бяха забравили за Джейсън. Той стоеше до тях и слушаше с удивен поглед.

— Защо разказваш на Роуз всички тези неща като че ли никога не е идвала тук преди? — попита той. — Все едно че изобщо не е била във Фернриг. Сякаш никога не е била тук.

— Да... ами... — започна Антъни, но Флора се оказа по-бърза.

— Това беше много отдавна — каза тя, — а тогава бях на седемнайсет години и не се интересувах много-много от имената на тези места. Но сега искам да ги науча.

— Предполагам, защото ще дойдеш да живееш тук.

— Не, няма да дойда да живея тук.
— Но ако се омъжиш за Антъни?
— Антъни живее в Единбург.
— Но ти ще идваш тук, нали? При Тапи и при нас?
— Да — трябваше да се съгласи накрая Флора. — Да, вероятно ще идвам.

Леко напрегнатото мълчание, което обхвана групичката, бе прекъснато тактично от Плъмър, който, макар и достатъчно възрастен, за да си е научил урока, изведнъж реши да преследва заек и заподскача през пирена с развяващи се уши. Джейсън, който знаеше, че Плъмър е способен да преследва заека до края на земята и да се загуби в тази лудория, хукна след него.

— Плъмър, Плъмър, ах ти, непослушно куче! — Краката му бяха тънички като на паяк, а виковете му се отвяха от вятъра. — Плъмър, връщай се!

— Дали да не му помогнем? — попита Флора.

— Не, той ще го хване. — Антъни се обърна към нея. — За малко да оплескаме нещата, а? Беше на косъм. Джейсън е умно хлапе. Дори не осъзнавах, че ни слуша.

— И аз забравих.

— Нали няма да имаш проблеми тази вечер? Ще можеш ли да поддържаш разговора?

— Ако си близо до мен, всичко ще е наред.

— На обед просто се закачах с леля Изабел. Те са мили хора.

— Да, сигурна съм. — Тя му се усмихна, за да го успокои.

— Знаеш ли, не мога да свикна с мисълта, че ти изглеждаш досущ като Роуз — каза бавно той, — но не си Роуз. Това все се връща в ума ми и ме поразява така силно както първия път.

— Искат ли ти се да бях Роуз?

— Нямам предвид това. Искам да кажа, че нещо, може би химията е различна.

— Искаш да кажеш, че не си влюбен в мен както в Роуз.

— Но ако не съм влюбен в теб, тогава защо не съм?

— Защото аз съм Флора.

— Ти си по-мила от Роуз. Знаеш го, нали? Роуз никога не би имала и минутка време за Джейсън. Роуз нямаше да знае как да разговаря с хора като госпожа Уоти и сестрата.

— Не, но тя щеше да знае какво да каже на теб и може би това е по-важно.

— Тя ми каза сбогом — тъжно каза Антъни. — И отиде в Спетсес с някакъв проклет грък.

— И ти ми разправяш, че си практичен и здравомислещ!

Той се усмихна унило.

— Знам. Но аз наистина исках да се ожения, това е най-смешното. В крайна сметка аз съм на трийсет. Не мога да остана ерген до края на дните си. Предположих, че най-накрая съм намерил истинското момиче.

— Единбург сигурно прелива от такива момичета. Девоичета със свежи лица, живеещи сами в апартаменти в джорджиански стил.

Той се разсмя.

— Така ли си представяш живота в Единбург?

— Животът в Единбург за мен е една вечеря с Антъни Армстронг във влажна черна нощ. — Тя погледна часовника си. — Мисля, че когато Джейсън и Плъмър се върнат, трябва да се прибираме. Ако Изабел ще носи семейните диаманти, аз трябва поне да си измия косата.

— Да, разбира се. А Джейсън и аз обещахме да помогнем на Уоти с кокошките. — Той я погледна и се разсмя. — Семеен живот. Толкова бляскав. — После се наведе и я целуна, истинска целувка, по устата.

Когато се отдръпна, тя го попита:

— Това за Роуз ли беше или за Флора?

— За теб — каза ѝ Антъни.

Тази вечер слънцето залезе зад морето в преливащи златни и червени нюанси. След като си изми косата, Флора се опита да я изсуши със старомоден сешоар, взет назаем от Изабел. Бе дръпнала завесите и наблюдаваше залеза с изумление. Постепенно, докато светлината чезнеше, цветовете се променяха и островите станаха розови, после тъмносини. Морето беше като огледало на небето и когато и

последните слънчеви лъчи най-накрая изчезнаха, то потъмня и се обагри в индиговосиньо, осеяно със светлинките от рибарските лодки, отплавали от Тарбоул за нощния риболов.

През това време къщата се огласяше от приятните звуци на подготовката за вечерното пиршество. Обитателите ѝ вървяха нагоре-надолу по стълбите, подвикваха си един на друг, дърпаха завеси, палеха камини. От кухнята се чуваше тракане на тенджери и порцелан и се носеше вкусна миризма от приготвяната храна.

Проблемът *какво да облече* не стоеше пред Флора, тъй като си бе донесла само един тоалет — дълга вълнена пола в тюркоазен цвят, копринена риза и широк колан, с който да ги пристегне. Всъщност, спомняйки си скоростта, с която си бе приготвила багажа в Лондон, се учуди, че си е взела дори това. След като си направи косата, се гримира, облече се, сложи си обици и се напръска с „Шамад“, парфюма, който Марша ѝ бе подарила за рождения ден. Ароматът му, по уникалния начин, по който само миризмите имат свойството да го правят, я върна към Марша, баща ѝ и вила „Тюлен“ с такава сила, че Флора изведнъж се почувства изгубена и отчаяна.

Какво правеше тя тук? Отговорът на въпроса беше вбесяващ. Безумието на това, което правеше, я удари като ритник в стомаха. Усети, че я обхваща паника. Всичко ѝ загорча. Тя седеше пред огледалото, взираше се в отражението си и знаеше, че вечерта, която ѝ предстои, ще е кошмар от лъжи. Щеше да се изложи и да разочарова Антъни. И всички щяха да разберат, че тя не е нищо друго, освен една лъжа на два крака, най-лошият тип измама.

Интуицията ѝ говореше, че трябва да се махне. Сега. Преди някой да е разбрал. Преди някой да бъде наранен. Но как би могла да си тръгне? И къде ще отиде? Все пак не беше ли дала на Антъни някакво обещание? Антъни, който се хвърли в тази налудничава измама с най-добри намерения, и всичко това само заради Тапи.

Опита се да се овладее. В крайна сметка, освен че щяха да са с гузна съвест през остатъка от живота си, никой от двамата нямаше да пострада фатално. Това всъщност нямаше да навреди на никого.

Ами ако не станеше така? Целият следобед тя твърдо бе избягвала да мисли за мъжа на брега. Но сега той се върна — този голям враждебен мъж, с неговите прикрити заплахи, които нарече предупреждение. Докато той съществуваше, нямаше смисъл да се

преструва, че ситуацията е проста. Можеше само да се надява, че този мъж няма нищо общо с Армстронг. В крайна сметка нали ставаше дума единствено за Тапи. И нали целта оправдава средствата? А каква по-благородна цел от това да се повдигне духът на Тапи, старата дама, лежаща в стаята си в дъното на коридора, която очакваше Флора да ѝ пожелае лека нощ.

Флора? Не, не Флора. Роуз.

Тя си пое дълбоко дъх, обърна гръб на огледалото, спусна завесите, изключи осветлението, излезе от стаята и отиде до вратата на Тапи. Почука и чу отвътре глас: „Влез!“

Флора очакваше да завари вътре Антъни, но Тапи бе сама. Стаята тънеше в полумрак, осветена само от лампата на нощното шкафче, която хвърляше топла светлина на огромното легло в дъното. На него, подпряна на множество възглавници, седеше Тапи, облечена в свежа ленена нощница, с дантела на шията и с нощен халат от най-бледосинята шотландска вълна, вързан със сатенени панделки.

— Роуз! Очаквах те! Ела при мен, дай да те погледна.

Флора послушно пристъпи напред в светлината и се показва.

— Не е нещо кой знае какво, но това е всичко, което си донесох. — Тя отиде до леглото на Тапи, за да ѝ даде целувка.

— Много ми харесва! Толкова млада и толкова хубава! И изглеждаш толкова висока и стройна с тънката си талия. Няма нищо по-хубаво от една тънка талия.

— Вие също изглеждате много добре! — каза Флора, настанявайки се на ръба на леглото.

— Сестрата ме облече.

— Харесва ми този спален халат.

— Изабел ми го подари миналата Коледа. Обличам го за първи път.

— Антъни мина ли да ви види?

— Да, беше тук преди половин час.

— Поспахте ли следобед? — попита Флора.

— Малко. А вие какво правихте?

Флора започна да ѝ разказва, а Тапи се облегна назад на възглавниците и я заслуша. Светлината падаше на лицето ѝ и Флора внезапно се уплаши за нея, защото тя изведнъж ѝ се стори много крехка и изтощена. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, а ръцете ѝ,

възлести и кафеникави като стари дървесни корени, си играеха безспирно с подгъва на чаршафа, докато Флора разказваше.

И все пак имаше прекрасно лице. Вероятно като момиче не е била красавица, но на старини костната ѝ структура и виталността ѝ придаваха особена прелест и Флора я намираше за очарователна. Кожата ѝ, фина и суха, загоряла от постоянното стоене на открито, беше покрита с множество бръчици, а когато докосваше бузата ѝ, имаше чувството, че пипа изсъхнал лист. Бялата ѝ коса беше къса и завита на слепоочията. Долните части на ушите ѝ имаха дупки за обици и бяха разтегнати и деформирани от тежестта на старомодните бижута, които бе носила цял живот. Устата ѝ беше със същата форма като на Антъни и усмивките им бяха еднаква — топли и непредвидими. Но това, което привличаше вниманието, бяха очите на Тапи, дълбоко поставени, блестящи, лавандуловосини, следящи с интерес всичко, което ставаше.

— ... И после си дойдохме, момчетата отидоха да нахранят кокошките и да съберат яйцата, а аз си измих косата.

— О, изглежда прекрасно. Толкова е блестяща. Като добре полирана мебел. Хю току-що беше тук да ме види и аз му разказах всичко за теб. Той е долу в момента, пийват по чашка с Антъни. Толкова е мило, че дойде. Той е страшно зает човек, клетото момче. Но до известна степен това е по негова вина. Все му повтарям да си намери партньор. Практиката се разрасна прекалено през последните години и е много за сам доктор. Но той се кълне, че може да се справя сам. Мисля, че предпочита така. Не му остава време да се замисля и да се чувства нещастен.

Флора си спомни какво бяха говорили с Антъни за Хю Кайл.

— *Той е живял тук почти през целия си живот.*

— *Сигурно е щастлив човек.*

— *Не. Не мисля, че е щастлив.*

— Женен ли е? — попита Флора, без да се замисля.

Тапи ѝ отправи остър поглед.

— Не си ли спомняш, Роуз? Хю е вдовец. Беше женен, но жена му загина в автомобилна катастрофа.

— О! О, да, разбира се!

— Беше толкова тъжно. Ние го познаваме от бебе. Баща му дълги години беше доктор на Тарбоул и Хю израсна пред очите ни. От дете

си беше умен и буден. Работеше в Лондон, в Кралския колеж на хирурзите, но когато съпругата му почина, той заряза всичко и се върна в Тарбоул, за да поеме практиката на баща си. Тогава все още нямаше трийсет години и аз просто не можех да се примиря, че постъпва така. Такова прахосване на целия този талант, на всички тези перспективи!

— Може би трябва да се ожени отново.

— О, разбира се, че трябва, но не иска. Той казва, че не иска. Има една икономка, казва се Джеси Маккензи, но тя е много небрежна и безотговорна и двамата стопанисват едно много безрадостно домакинство. — Тапи въздъхна. — Но какво може да направи човек? Няма как да управляваме живота на другите. — Тя се усмихна и очите ѝ заблестяха от удоволствие. — Дори и аз не мога да управлявам живота на Хю, колкото и упорито да се опитвам. Виждаш ли, аз винаги съм била невъзможно деспотична и не мога да се сдържа да не се меся в хорските работи. Но семейството и приятелите ми го разбират и го приемат доста добре.

— Мисля, че дори им харесва.

— Да. — Тапи се замисли. — Знаеш ли, Роуз, като си лежах тук следобед, ми хрумна много хубава идея... — Гласът ѝ трепна неуверено, тя се поколеба за малко, протегна се и взе ръката на Флора в своята, сякаш физическият контакт щеше да ѝ предаде малко от силата на младата жена. — Трябва ли наистина да се връщаш обратно с Антъни? — Флора я погледна изненадано. — Да, Антъни трябва да се върне в Единбург заради работата си, но аз си мисля, че може би... ти имаш ли работа в Лондон?

— Ами, не точно, но...

— Но трябва да се върнеш там?

— Да, всъщност трябва. Имам предвид... — Сега гласът на Флора трепна. Изведнъж се озова в ужасяващо положение и не можеше да намери думи да ѝ отговори.

— Защото — продължи Тапи, вече по-енергично, — ако не трябва да се връщаш, можеш да останеш тук. Ние всички те обичаме толкова много, а два дни съвсем не са достатъчни, за да те опознаем отново. Има и много неща, които искам да направя. Наистина трябва да ги направя. За сватбата...

— Но ние не знаем кога ще се женим!

— Да, но трябва да се направят списъци на хората, които ще поканим. После има неща, които принадлежат на Антъни и които той трябва да вземе, когато си създаде свой дом. Малко сребро, останало от баща му, и картини, които са си негови. И мебели, и бюрото на дядо му. Всички тези неща трябва да се уредят. Не е хубаво да се оставя всичко на случайността.

— Но Тапи, вие не бива да се тревожите за мен и Антъни. Не за това дойдохме да ви видим. Вие трябва да си почивате, за да укрепнете.

— Но аз може и да не укрепна. Може изобщо да не се възстановя. Хайде, не прави такава превзета физиономия. Човек трябва да приема фактите. И ако не се оправя, ще бъде много по-лесно, ако всички тези досадни детайли вече са уредени.

Последва дълга пауза. Флора се намрази за това, което щеше да ѝ каже.

— Наистина не мога да остана. Моля ви да ме извините. Но аз трябва да тръгна утре с Антъни.

Лицето на Тапи се помрачи от разочарование, но само за миг.

— В такъв случай — каза тя с усмивка и потупа леко ръката на Флора, — ти просто ще се върнеш във Фернриг съвсем скоро и тогава ще направим едно малко съвещание.

— Да. Ще се опитам. Аз... наистина съжалявам.

— Скъпо мое дете, не го приемай толкова трагично. Това не е крайт на света. Просто ми хрумна една глупава идея. А сега може би трябва да слезеш долу. Гостите ни ще пристигнат и ти трябва да си там, за да ги посрещнеш. Хайде, бягай!

— Ще се видим утре.

— Разбира се. Приятна вечер, скъпа моя.

Флора се наведе напред, за да я целуне за лека нощ. Докато го правеше, вратата зад тях се отвори и Джейсън се появи, облечен в пижама, с книгата за приспиване под ръка.

— Аз точно тръгнах — успокои го Флора и стана от ръба на леглото.

Той затвори вратата.

— Изглеждаш чудесно. Здравсти, Тапи, добре ли спа следобед?

— Прекрасно!

— Не съм взел „Зайчето Питър“. Донесох „Островът на съкровищата“, защото Антъни каза, че вече съм достатъчно голям и смел, за да ми я четеш.

— Добре, ако е толкова страшна — каза Тапи, — можем винаги да спрем и да опитаме с нещо друго.

Той ѝ подаде книгата и без повече суетене се покатери на голямото меко легло, нагласи чаршафите и одеялата на коленете си и се настани уютно до нея.

— Хубава ли беше вечерята ти? — попита Флора.

— Да, много беше вкусна. Още не мога да спра да се оригвам от кока-колата. — Тъй като му се искаше тя да си тръгне, за да може Тапи да започне да му чете книгата, той добави: — Хю е в салона, но никой от другите не е дошъл.

— В такъв случай — каза Флора, — по-добре да отида долу и да кажа добър вечер.

Тя ги остави, затвори вратата зад себе си и остана така с ръце, притиснати към бузите си, опитвайки да се съвземе. Чувстваше, че сякаш е минала през някакво ужасно изпитание и се мразеше за това. Усещаше, че разочарованието, което бе видяла в очите на Тапи, щеше да я преследва през остатъка от живота ѝ. Но какво друго можеше да каже? Какво друго трябваше да направи, освен да откаже да остане?

Защо животът не можеше да бъде простичък? Защо всичко трябваше да се усложнява от хора, емоции и човешки взаимоотношения? Това, което бе започнало като невинна лъжа, се превърна в грозна и прекомерно голяма измама. Но как би могла Флора да знае в какво се впуска? Нито едно от нещата, които Антъни ѝ бе казал, не я бе подготвило за въздействието, което топлотата и нежността на Тапи оказаха върху нея.

Тя въздъхна дълбоко и се приготви за следващото препятствие. Тръгна надолу по стълбите. Усещаше дебелината на килима под подметките си. Имаше свежи букети от букови клонки и хризантеми по первазите на прозорците. Салонът беше разчистен и подреден в очакване на компанията, завесите на френските прозорци бяха спуснати, огънят пламтеше. Вратата на хола бе полуотворена и зад нея се чуваха гласове.

Антъни говореше.

— Това, което ни казваш, Хю, е, че Тапи май ще се оправи? Така ли е?

— Определено. Винаги съм го казвал.

Гласът беше дълбок и плътен, а интонацията му — плашещо позната. Флора застина, без да има намерение да подслушва, но просто не можеше да помръдне.

— Но Изабел мислеше, че...

— Какво е мислила Изабел?

Отговорът на Изабел прозвуча не само нервно, но и глуповато.

— Аз помислих, че... Помислих, че се опитваш да ме предпазиш. Да ми го спестиш.

— Изабел! — Гласът бе пълен с упрек. — Познаваш ме от дете. Никога не бих скрил нещо от теб. Трябва да осъзнаваш това. И още повече, ако то е свързано с Тапи.

— Онова... онова изражение на лицето ти...

— За жалост не мога да направя нищо за изражението на лицето си. — Сега гласът му звучеше така, сякаш се опитва да го обърне на шегата. — Вероятно съм се родил с него.

— Не, спомням си. — Изабел беше много категорична. — Аз излязох от хола, а ти стоеше по средата на стълбището. Просто стоеше там. И имаше едно такова изражение на лицето, което ме изплаши. Разбрах, че е заради Тапи...

— Но не беше заради Тапи. Беше нещо друго, нещо, което ме притесни много, но не беше заради Тапи. И аз ти казах, че тя ще се оправи. Казах ти, ако си спомням добре, че тя е здрава като стар корен на пирен и че най-вероятно ще надживее всички нас.

Последва пауза.

— Аз не ти повярвах — призна си Изабел и звучеше така, сякаш щеше да избухне в сълзи.

Флора не можеше да издържи повече. Тя влезе през отворената врата.

Холът на Фернриг тази вечер наподобяваше сценичен декор, осветен и подреден като за премиера на викторианска пиеса. Илюзията се подсилваше от разположението на тримата, които в мига, в който Флора се появи внезапно, спряха да разговарят и се обърнаха да я погледнат.

Тя едва забеляза Антъни, който наливаше питиета, застанал до една маса в дъното на стаята, облечен в тъмносив костюм, и Изабел, в дълга вълнена рокля в бледолилав цвят, изправена от едната страна на камината.

Всъщност виждаше единствено другия мъж. Докторът. Хю Кайл. Той стоеше с лице към Изабел от другата страна на килима. Беше толкова висок, че главата и раменете му се отразяваха във венецианското огледало, окачено над високата мраморна полица на камината.

— Роуз! — каза Изабел. — Ела до огъня. Помниш Хю, нали?

— Да — каза Флора. Тя бе разбрала, че е той, веднага щом чу гласа му. Мъжът, когото бе срещнала на плажа тази сутрин. — Помня го.

[1] Персонаж от „Алиса в Страната на чудесата“, известна с пакостливата си усмивка. — Б.пр. ↑

[2] Утре — от испански. — Б.пр. ↑

[3] При по-стръмните реки се правят изкуствени прагове за полесно придвижване на съомгата към изворите, където хвърля хайвера си. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

ТАПИ

— Разбира се — каза и той. — Помним се. Как сте, Роуз?

Тя се намръщи.

— Без да искам чух разговора ви. Ставаше дума за Тапи.

Антъни, без да я пита какво иска, ѝ донесе питие.

— Да — каза той. — Изглежда, че е станало някакво недоразумение.

Тя взе чашата, която бе ледена, и ръката ѝ замръзна.

— Тя ще се оправи, нали?

— Да. Хю казва така.

Флора имаше чувството, че ще избухне в сълзи.

— Вината е моя — побърза да обясни Изабел. — Глупава грешка от моя страна. Но аз бях толкова разстроена. Мислех, че Хю се опитва да ми намекне, че Тапи ще... — Тя не можеше да произнесе думата умре. — Че тя няма да се оправи. И това именно казах и на Антъни.

— Но не е вярно?

— Не.

Флора погледна Антъни и неподвижните му очи срещнаха нейните. Двама конспиратори, помисли си тя, попаднали в собствената си клопка. Изобщо не е имало нужда да идват във Фернриг. Изобщо не е имало нужда да се забъркват в тази безумна авантюра. Цялата внимателно изфабрикувана измама е била за нищо!

Антъни имаше изразително лице и то ясно показваше, че той знае какво си мисли Флора. Бяха направили невероятна глупост. Личеше си, че съжаляваше, но все пак се долавяше и облекчение — напрежението на неговото фино изваяно лице бе намаляло. Той обичаше безкрайно своята баба.

— Тя ще се оправи — каза отново той с огромно удовлетворение. — Флора хвана ръката му и я стисна. Той се обърна към другите и продължи. — Работата е, че ако аз и Роуз не бяхме повярвали, че има спешна ситуация, вероятно нямаше да дойдем този уикенд.

— В такъв случай — каза Изабел, чийто глас показваше, че вече се е овладяла, — съм много доволна, че бях толкова глупава и че не доразбрах Хю. Съжалявам, че ви уплаших, но поне ви доведох тук.

— Браво! — каза Хю. — Не бих могъл да предприша по-ефективно лекарство. Присъствието на двама ви поддържа чудотворно на Тапи. — Той се обърна с гръб към огъня и облегна широките си рамене на полицата над камината. От другия край на стаята Флора почувства очите му върху себе си. — Е, сега, когато сте тук, Роуз, какво е усещането от завръщането ви в Шотландия?

Поведението му беше мило и възпитано, но очите му не бяха станали по-топли и тя реши, че трябва да е нащрек с него.

— Много е хубаво.

— Това първото ви посещение ли е след онова лято?

— Да.

— Тя беше в Щатите през цялото лято. — Това беше Антъни, бдителният суфльор зад кулисите.

Хю вдигна вежди.

— Наистина ли? По кои места?

Флора се опита да си спомни къде бе ходила Роуз.

— О... Ню Йорк. И Гранд Каньон. И по разни други места.

Той кимна разбиращо.

— Как е майка ви?

— Много е добре, благодаря.

— А тя също ли ще дойде във Фернриг? — Той звучеше търпеливо, явно нямаше намерение да се откаже от този крайно неприятен разговор.

— Не, аз... мисля, че тя ще остане в Ню Йорк за малко.

— Но тя несъмнено ще дойде тук за сватбата. Освен ако не планирате да се ожените в Ню Йорк?

— О, не ги подсещай за такива неща — каза Изабел. — Как ще отидем всички до Ню Йорк?

Антъни побърза да се намеси.

— Всъщност още нищо не е решено. Дори и датата не е определена, още по-малко пък мястото, на което ще се състои.

— Е — каза Хю, — май прозвуча така, сякаш прекосихме моста, преди да сме стигнали до него.

— Да, наистина.

Последва кратка пауза, докато всички отпиваха от питиетата си. Флора търсеше някаква нова тема за разговор, но преди да успее да измисли нещо, се чу звук от пристигащи коли, затръшване на врати и Изабел каза:

— Ето ги и другите.

— Изглежда — каза Антъни — са дошли едновременно. — Той остави чашата си на масичката и отиде да посрещне новодошлите.

— Моля да ме извините — каза след миг Изабел и за ужас на Флора също остави чашата си и последва Антъни, несъмнено, за да поеме женската част от групата и да ги отведе горе, за да си свалят връхните дрехи и може би да си срещат косите.

И така Флора и Хю Кайл останаха сами. Тишината, която легна между тях, тегнеше от неизказани думи. Хрумна ѝ идеята да мине в директна атака и да каже: *Разбирам, че искате да запазите доброто мнение на Армстронг за вас, но вие наистина сте много по-мил към мен сега, отколкото тази сутрин.* Но си каза, че не е нито времето, нито мястото за подобен сблъсък. Освен това невъзможно бе да се защити, тъй като нямаше представа какво е направила някога.

Възможностите обаче бяха стряскащи. Флора бе започнала да приема, че Роуз няма особено високи принципи. Тя бе зарязала Антъни без грам угризения на съвестта, офейка за Гърция с някакъв току-що срещнат тип и преднамерено бе оставила Флора да събере парчетата от разбития ѝ годеж.

Кой би могъл да отгатне какви ужасии е била способна да извърши Роуз на седемнайсет? Флора си я представи — млада, неудовлетворена и отегчена до смърт. Може би не беше чак толкова невероятно, с цел да се позабавлява да се е забъркала с първия приемлив мъж, който ѝ се е изпречил насреща?

Но Хю Кайл не беше от този тип. Не беше мъж, с което някое момиче би си помислило да се заиграва за кратко и после да го зареже. Всъщност той беше страховит. Флора се насили да го погледне, застанал с гръб към огъня, с пронизващи сини очи, втрени в нея, немигащи над ръба на чашата си уиски. Тази вечер бе облечен с тъмен и доста елегантен костюм, копринена риза и някаква клубна вратовръзка с емблема. Искаше ѝ се да не е толкова едър. Беше притеснително да стои тук и да го гледа, а изражението, което

виждаше на лицето му, сломи и малкото кураж, който притежаваше. Беше объркана. Не можеше да измисли нищо, което да му каже.

Той изглежда усети смущението ѝ и изненадващо, сякаш от съжаление към нея, наруши мълчанието.

— Тапи ми каза, че двамата с Антъни заминават утре.

— Да.

— Е, все пак сте изкарали един прекрасен следобед.

— Да, наистина беше прекрасен.

— Как го прекарахте?

— Отидохме на разходка.

В този момент те милостиво бяха прекъснати от Антъни, който въведе двамата мъже от новопристигналите гости.

— Всички дойдоха едновременно — каза им той. — Роуз, не мисля, че се познаваш с господин Краутър. Той дойде да живее в Тарбоул след вашата ваканция тук.

Господин Краутър бе облечен в най-хубавите си пасторски одежди, но с червендалестото си лице, гъстата си сива коса и добре сложената фигура приличаше повече на успешен букмейкър, отколкото на църковен служител. Той взе ръката на Флора в здравата си хватка, раздруса я силно и каза:

— О, какво удоволствие! Толкова чаках да се запозная с младата дама на Антъни. Много ми е приятно.

Звучеше наистина като букмейкър. От резонантния тембър на гласа му кристалните висулки на полилея се разлюляха и зазвъняха лекичко. Флора си го представи как проповядва от амвона за адския огън. Беше сигурна, че има чудесна репутация заради смислените си проповеди.

— И на мен ми е приятно.

— Госпожа Армстронг толкова дълго очакваше вашето посещение, както и всички ние всъщност. — Той видя Хю Кайл и най-сетне пусна ръката ѝ, за да отиде при него. — А ето ви и вас, докторе. Как върви животът?

— Роуз — каза Антъни.

Тя видя другия мъж, очакващ цялата тази еуфория да изтече. Сега тя се обърна към него.

— Помниш Браян Стодарт, нали?

Тя видя загорялото му лице, тъмните вежди, „смешните“ бръчици около очите и устата. Косата му също беше тъмна, а очите много светли, почти прозрачно сиви. Не беше толкова висок колкото Антъни и бе по-възрастен, но при все това излъчваше някаква животинска виталност и Флора усети, че тя му придава невероятна привлекателност. За разлика от останалите мъже в стаята той бе облечен в полуофициални вечерни дрехи — тъмни панталони и синьо кадифено сако — а с тях носеше и бяло поло.

— Роуз, колко отдавна не сме се виждали — сърдечно каза той и протегна ръце към нея. Флора интуитивно пристъпи към него и те внимателно се целунаха по двете бузи.

Той я отдалечи.

— Дай да видя дали си се променила.

— Всички мислят, че се е разхубавила — каза Антъни.

— Невъзможно е. Тя не може да стане по-хубава. Но изглежда невероятно добре и много щастлива. Ти си късметлия, Антъни.

— Да — съгласи се Антъни, без да звучи особено сигурно. — Е, след като постигнахме съгласие по този въпрос и целуна момичето, ела и ми кажи какво искаш за пиене.

Докато те се занимаваха с напитките, Изабел влезе с двете жени и цялата сцена се разигра отново, като този път Изабел се зае със задачата по представянето. Това беше госпожа Краутър, която Роуз не познаваше отпреди. Големи зъби, както Джейсън я бе предупредил, но приятно лице, облечена като за кейли^[1], в карирана рокля, закопчана с брошка, инкрустирана с кварцови камъни.

— Толкова е мило, че успяхте да дойдете да видите отново госпожа Армстронг. Много жалко, че тя не може да бъде с нас тази вечер. — Госпожа Краутър се усмихна над главата на Флора. — Добър вечер, доктор Кайл. Добър вечер, господин Стодарт.

— Роуз, а това е Анна — каза Изабел с приятния си глас. — Анна Стодарт от Ардмор.

Анна Стодарт се усмихна. Тя бе невзрачна и очевидно болезнено срамежлива. Трудно бе да се отгатне възрастта ѝ и също толкова трудно да проумееш как е успяла да хване такъв страхотен съпруг. Носеше скъпа, макар и доста обикновена вечерна рокля, но бижутата ѝ бяха прекрасни. На ушите, на пръстите и на врата над деколтето на скучната ѝ рокля блестяха едри диаманти.

Тя протегна ръка и веднага я дръпна смутено, сякаш бе направила някакъв непростим светски гаф. Флора я съжали заради срамежливостта ѝ, бързо пое подадената ръка и силно я стисна.

— Здравей — каза тя, опитвайки се да налучка верния тон. — Аз те помня. Веднага те познах.

Анна се засмя леко.

— И аз те познах веднага — каза тя. — Помня и майка ти.

— И си от...

— Ардмор. От другата страна на Тарбоул.

— Много красиво място — каза Изабел. — Точно в края на нос Ардмор.

— Не е ли много изолирано? — попита Флора.

— Да, малко, но аз цял живот съм живяла там и съм свикнала. — Последва пауза, а после, сякаш окуражена от интереса на Флора, тя продължи, като скоропоговорка. — Можеш да видиш Ардмор от Фернриг в ясен ден. Точно срещу Саунд.

— Този следобед беше ясно, но не се сетих да погледна.

— Видя ли залеза?

— Не беше ли великолепен? Наблюдавах го, докато се обличах.

Двете бяха прекъснати от Браян наскоро приятния разговор тъкмо когато започнаха да се сприятеляват.

— Анна, Антъни иска да знае какво ще пиеш?

Тя изглеждаше объркана.

— А... Ами, аз всъщност не искам нищо.

— О, хайде — каза той търпеливо, — трябва да пийнеш нещо.

— Портокалов сок тогава.

Той отиде да ѝ го донесе.

— Не искаш ли малко шери? — попита я Флора.

— Не. — Анна поклати глава. — Аз всъщност не обичам шери.

Веднага след това върху тях врхлетя господин Краутър.

— Е — каза той, — не можем да оставим тези две красиви момичета да прекарват времето си, разговаряйки само помежду си.

Вечерта все пак някак си напредваше. Флора разговаряше и се усмихваше, докато лицето не я заболя, и не се отлепяше от Антъни (каква отдаденост, щеше да си помисли всеки), но избягваше Хю Кайл.

Анна Стодарт си намери стол и седна, а госпожа Краутър дръпна една висока табуретка и се настани до нея. Браян Стодарт и Антъни обсъждаха някакъв общ приятел в Единбург, а господин Краутър и Хю Кайл се върнаха при камината и от жестовите им се виждаше, че си разправят рибарски приключения. След като се увери, че всичките ѝ гости са щастливи, Изабел се измъкна, за да си поговори с госпожа Уоти.

След малко звънна гонг, всички довършиха питиетата си и вкупом се изнизаха от хола, минаха през салона и влязоха в трапезарията.

Дори и в настоящото си нервно състояние Флора не можеше да не забележи колко очарователно е всичко: тъмните стени, старите портрети, пращаният огън. Белият лен и лъскавото сребро се отразяваха в блестящата махагонова маса. В средата имаше ваза с късни рози и бледорозови свещи, поставени в голям сребърен свещник.

След известно объркване от страна на Изабел, която бе загубила плана си и бе забравила кой къде трябва да седне, всички бяха настанени на съответните места: Хю в единия край на масата, а господин Краутър — на другия, Браян и Антъни с лице един към друг в средата. Жените бяха подредени в четирите ъгъла, Флора седеше между Хю и Браян, а госпожа Краутър — срещу нея.

Когато най-сетне всичко бе уредено, всички разгърнаха огромните ленени салфетки и ги поставиха в скутовете си.

— Господин Краутър, бихте ли казали молитвата? — помоли го Изабел, преди разговорът да започне на сериозно.

Свещеникът се изправи тежко на краката си. Всички наведоха глави и той, с глас, който би могъл да озвучи огромна катедрала, благодари на Господ за храната, която ще изядат, помоли го да я благослови, а също и всички хора в тази къща, особено госпожа Армстронг, която не можеше да се присъедини към тях, но която имаше специално място в сърцата им. Амин.

После седна. Флора го хареса много. Госпожа Уоти се появи на вратата в другия край на трапезарията, докато разговорът течеше, и започна да сервира супата.

Флора, която бе изпаднала в ужас, че вероятно ще трябва да води лек разговор с Хю Кайл, бе благодарна, че госпожа Краутър изцяло го

обсеби. Тя бе пийнала две шерита и не само цветът ѝ, но и гласът ѝ бе станал по-силен.

— Онзи ден посетих стария господин Синклер, докторе, и той каза, че сте ходили да го видите. Стори ми се, че не е много добре.

— А ти трябва да разговаряш с мен — каза Браян Стодарт, който седеше до Флора.

Тя се обърна усмихната към него.

— Чудесно!

— Не мога да изразя с думи колко е прекрасно, че те виждам отново. Като полъх на свеж въздух. Това е най-лошото нещо на живота тук, чак на края на света. Без да го осъзнаваме, остаряваме и ставаме много скучни и е много трудно да направиш нещо в това отношение. Ти дойде точно навреме, за да ни поразгърсиш всичките.

— Не мога да повярвам, че се чувстваш стар или скучен — каза му Флора, отчасти, защото бе очевидно, че иска да му бъде казано нещо подобно, и отчасти, защото в очите му имаше такава искра, че ѝ бе трудно да устои на изкушението да пофлиртува.

— Надявам се, че това е комплимент.

— Съвсем не, факт е. Ти не изглеждаш стар и не звучиш скучно.

— Комплимент е!

Тя започна да си яде супата.

— Каза ми кое е най-лошото на живота тук? Сега ми кажи най-доброто.

— Това е по-трудничко.

— Не го вярвам. Сигурно има хиляди предимства.

— Добре. Удобна къща, хубав лов, хубав риболов. Яхта на котва в залива Ардмор и през лятото — много време за плаване с нея. И пространство на пътя, за да карам спокойно колата си. Това става ли?

Тя с тъга отбеляза, че той не включи съпругата си в този списък.

— Не е ли малко материалистично?

— Стига, Роуз. Нима си очаквала нещо друго?

— Ами какво ще кажеш за някои отговорности?

— Ти мислиш, че аз трябва да имам отговорности?

— А не трябва ли?

— Да, разбира се, че имам.

— Като например...

Изглежда, че му стана смешно от нейната настойчивост, но остана любезен.

— Управлението на Ардмор отнема много повече от времето ми, отколкото можеш да си представиш. А освен това участвам и в общинския съвет. Трябва да се провеждат много срещи, за да се реши къде ще разширяват пътя за рибарските камиони или дали основното училище в Тарбоул трябва да има повече тоалетни. Знаеш, този род неща. Досадна работа.

— И какво друго правиш?

— Каква си ти всъщност, Роуз? Звучиш ми като някой бъдещ работодател. — Все още изглеждаше, че му е смешно и тя разбираше, че той се забавлява.

— Ако това е всичко, което правиш, бих казала, че наистина има опасност да станеш скучен.

Той се разсмя на глас.

— Туш! Е, добре, управлението на яхтклуб брои ли се за работа?

— Яхтклуб?

— О, не казвай яхтклуб с такъв озадачен глас, сякаш никога не си го чувала преди. — Той започна да говори много отчетливо, сякаш тя беше едновременно глуха и глупава. — Ардмор Яхтклуб. Ти дойде там веднъж с мен.

— О! Наистина ли?

— Роуз, ако не те познавах толкова добре, наистина бих повярвал, че си забравила. Или тези пет години са се проточили повече, отколкото предполагам?

— Да, вероятно.

— Ти трябва да подновиш познанството си с яхтклуба. Само че точно сега той е затворен за зимата и няма много движение. Но можеш да наминеш в Ардмор и да ни видиш. Колко ще останете?

— Заминаваме утре.

— Утре? Но ти ще останеш тук само за пет минути!

— Антъни трябва да се връща на работа.

— А ти? И ти ли трябва да се връщаш на работа?

— Не. Но трябва да се върна в Лондон.

— Защо не поостанеш за седмица или повече? Дай ни шанс да те опознаем отново. Да те опознаем подobaващо.

Нещо в гласа му не се понрави на Флора и тя му хвърли бърз поглед, но светлите му очи изразяваха само невинност.

— Не мога да остана.

— Не искаш?

— Разбира се, че искам. Имам предвид, бих се радвала да дойда и да посетя теб и Анна, но...

Браян бе взел едно хлебче и го трошеше между пръстите си.

— Анна заминава за Глазгоу на пазар в началото на седмицата.

Профилът му бе изострен от светлината на свещите. Изглежда, че влагаше някакъв особен смисъл в това подмятане, но Флора не можеше да си представи защо.

— Тя винаги ли ходи на пазар в Глазгоу?

Това беше невинен въпрос, но той остави лъжицата си и се обърна още веднъж с лице към нея, усмихвайки се, а очите му танцуваха, сякаш споделяха някаква интимна шега.

— Почти винаги — каза ѝ той.

Разговорът им бе прекъснат от Изабел, която се изправи и обиколи масата, за да събере празните купички от супата. Антъни се извини и също стана, отиде до бюфета и се зае с виното. Вратата откъм кухнята се отвори и госпожа Уоти се появи още веднъж с поднос, отрупан с димящи чинии и купчина прибори. Госпожа Краутър се наведе над масата, за да каже на Флора за коледната разпродажба и за пиесата за Рождество, която планираше да постави.

— Джейсън ще играе ли в нея? — попита Флора.

— Да, разбира се.

— Не ангел, надявам се — каза Хю.

— И защо Джейсън да не бъде ангел? — попита госпожа Краутър със закачливо възмущение.

— Някак си — каза Хю — не се вписва в тази роля, външността му не е подходяща.

— Изумително е, докторе, какво ангелче може да стане и най-голямото дяволче, щом си сложи бяла дреха и златна хартиена корона. Трябва да дойдете и да я гледате, Роуз.

— Какво? — изненадано каза Флора.

— Няма ли да дойдете във Фернриг за Коледа?

— Ами... Не съм мислила всъщност.

Тя погледна през масата за подкрепа към Антъни, но столът му бе празен. В търсене на някаква алтернатива очите ѝ срещнаха погледа на Хю, което я подразни.

— Може би за Нова година ще сте в Ню Йорк? — любезно ѝ подсказа той.

— Да, вероятно ще съм там.

— Или Лондон, или Париж.

Колко добре познава той Роуз, помисли си Флора.

— Зависи — каза тя.

Браян се наведе напред и се намеси в разговора.

— Аз вече предложих Роуз да не се връща в Лондон, а да остане тук няколко дни. Но идеята ми бе безпардонно отхвърлена. Категоричен отказ!

— О, колко жалко! — Госпожа Краутър сега вече звучеше наистина възмутено. — Мисля, че идеята на Браян е чудесна! Дайте си малко почивка, Роуз. Забавлявайте се! Мисля, че ние можем да се погрижим да си прекарате добре. Вие какво ще кажете, доктор Кайл?

— Аз мисля — каза Хю, — че Роуз би могла да прекара добре навсякъде. Тя със сигурност няма нужда от нашата помощ за това. — Гласът му беше сух.

— Освен това помислете си колко приятно ще бъде това за госпожа Армстронг...

Замаяна от виното и компанията, госпожа Краутър не разпозна подигравката на Хю, но Флора я усети. Тя почувства как се изчервява от яд и притеснение. Чашата ѝ бе пълна и тя я надигна и изпи виното, сякаш страдаше от някаква неутолима жажда. Видя, че докато оставяше чашата долу, ръката ѝ трепери.

Междувременно сервираха следващото блюдо. Печено месо с гарнитура, със суфле от спанак и пюре от картофи. Флора се зачуди дали ще бъде в състояние да го изяде. Изабел, която бе помогнала на госпожа Уоти със сервирането, вдигна от бюфета малък поднос и се отправи към вратата. Госпожа Краутър, с орловите си очи, я забеляза от отсрещния край на масата.

— Накъде така, госпожице Армстронг?

Изабел спря и се усмихна.

— Ще занеса подноса на Тапи. Обещах ѝ да го направя и най-вече да ѝ кажа как върви партито.

Хю стана, за да ѝ отвори вратата.

— Предай ѝ нашето уважение — каза господин Краутър, предизвиквайки възгласи на съгласие от цялата маса.

— Разбира се, ще ѝ предам — обеща Изабел и излезе от стаята. Хю затвори вратата зад нея, върна се и седна отново на стола си. Докато се настаняваше, Антъни, който също се бе върнал на мястото си, се наведе през госпожа Краутър и попита Хю дали вече е зазимил лодката си.

— Да — каза му Хю. — Миналата седмица. Джорди Камбъл я прибра в хангара в Тарбоул. Отидох да го видя оня ден. Питаше за теб, Антъни, и му стана много интересно, като чу, че си се сгодил и ще се жениш.

— Трябва да заведе Роуз да я види.

Окуражена от виното, което бе изгълтала, Флора бе преодоляла притеснението си, но подигравката на Хю все още я дразнеше.

— Каква е лодката ви?

Той ѝ каза с глас, който явно предполагаше, че тя няма и представа за какво става дума.

— „Гафел“, седемтонен.

— В Яхтклуб Ардмор ли я държите?

— Не, току-що казах. Тя е в хангара на Тарбоул.

— Трябва да е доста поостаряла — каза Браян.

Хю му хвърли леден поглед.

— Направена е през 1928 година.

— Точно както казах. Поостаряла.

— Всички ли имате лодки? — попита Флора. — Всички ли плавате?

Хю остави вилницата и ножа си и започна да ѝ обяснява, но звучеше така, сякаш се обръщаше към не особено схватливо дете.

— Западна Шотландия се слави с най-доброто ветроходство в целия свят. Освен ако не си напълно незаинтересован, трябва да си глупак, за да живееш тук и да не се възползваш от това. Но трябва да знаеш какво правиш. Нужни са ти опит и известни познания, за да се справиш със, да го наречем, силата на дванайсетте бала, когато се озовеш отвъд Арднамърчън. Не е същото като да си седиш в

пристанището на Монте Карло с джин — тоник в едната си ръка и блондинка по бикини в другата.

Госпожа Краутър се разсмя.

— Изобщо не съм мислила, че е така — хладно му каза Флора. Той явно възнамеряваше да я спласи. — Плавахте ли много това лято?

Той отново взе ножа и вилицата си.

— Съвсем малко — кисело отвърна той.

— Защо не?

— Просто липса на време, тъжна история.

— Предполагам, че сте доста зает.

— Зает! — Госпожа Краутър не можеше повече да слуша и да си мълчи. — Това е подценяването на годината. Никой друг мъж в Тарбоул не работи по-дълго и по-усилено от доктор Кайл.

— Тапи мисли, че трябва да си вземете партньор — подличко му подметна Флора. — Каза ми го, когато отидох да ѝ кажа лека нощ.

Думите ѝ не направиха никакво впечатление на Хю.

— Тапи винаги се е опитвала да управлява живота ми, още откакто навърших шест години.

— Ако ме извините за изказването — любезно каза Браян, — явно се е провалила.

Последва ледено мълчание. Дори и госпожа Краутър остана без думи. Флора погледна за помощ към Антъни, но той се бе обърнал към Анна. Тя остави ножа и вилицата си много внимателно, сякаш бе забранено да се предизвика какъвто и да е шум, и отново посегна към чашата си с вино.

Пред нея погледите на двамата мъже се срещнаха и сблъскаха и това сякаш никога нямаше да спре. После Хю отпи глътка вино и сложи чашата си на масата.

— Провалите си бяха лично мои — спокойно каза той.

— Но, разбира се, Тапи е права — нехайно продължи Браян. — Ти трябва да си вземеш партньор. Някой енергичен, амбициозен, напорист млад медик. Човек става скучен и отегчителен, ако само работи, без да се забавлява.

— По-добре скучен, отколкото безделник — върна му го Хю.

Беше време някой да се намеси, преди да започнат да се удрят.

— А вие... нямате ли някого, който да ви помага? — попита Флора.

— Имам сестра в кабинета. — Гласът му бе рязък. — Тя бие инжекциите, дава капките за очи, пише рецептите и превързва ранените колене.

Флора си представи сестрата, с престилка и касинка. Може би млада и хубава, по свеж, провинциален начин. Тя се запита дали не е влюбена в доктора, като в онзи стар роман на Арчибалд Кронин. Не изглеждаше невъзможно. Ако изключеше факта, че тя самата никак не го харесваше, Хю беше представителен мъж, дори хубав по свой начин, с масивното си телосложение и открояващата се външност. Може би това бе привлякло Роуз. Може би Роуз е решила да го добави към бройките си, а той го е взел насериозно и оттогава е останал горчиво обиден.

Флора бе забравила за Изабел. Сега вратата се отвори и тя се върна към групата, извинявайки се, че се е забавила толкова дълго. Обслужи се на бюфета и седна отново на мястото си до господин Краутър, който стана на крака, за да ѝ държи стола.

— Как е Тапи? — попитаха всички почти в един глас.

— Великолепно! Изпраща ви цялата си любов. — Имаше нещо особено в Изабел тази вечер. — И има специално послание към Роуз.

Всички се обърнаха към Флора усмихнати, доволни, че съобщението бе за нея, а после погледнаха отново към Изабел, очаквайки да чуят какво е посланието.

— Тя мисли — каза ясно и високо Изабел, — че ние трябва да задържим Роуз за малко. Тя мисли, че Роуз трябва да остане във Фернриг и да пусне Антъни да се прибере сам в Единбург. — Тя сияеше срещу Флора. — И аз мисля, че това е чудесна идея, и се надавам, че и ти, Роуз, също мислиш така.

О, Тапи, о, предателко!

Флора изумено се втренчи в Изабел. Просто не можеше да повярва на ушите си. Имаше усещането, че е на сцена, заслепена от светлините на рампата, с хиляди очи, вперени в нея. Нямаше представа какво трябва да каже. Погледна Антъни и видя, че лицето му е огледално отражение на нейното ужасено изражение. Мълком го помоли да ѝ се притече на помощ и се чу да казва с глас, който не можа да познае.

— Аз... аз не мисля, че...

Антъни бързо се включи, за да ѝ помогне.

— Изабел, ние ти казахме, че Роуз трябва да се върне...

Но възражението му бе шумно отхвърлено от всички страни.

— О, глупости.

— Защо трябва да си тръгне?

— Толкова ще е хубаво да остане с нас.

— Толкова ще е хубаво за Тапи.

— Каква причина има да се връща?

Всички се усмихваха, умолявайки я да остане. До нея Браян се облегна назад в стола си и каза с ясен глас, който накара всички други да замлъкнат.

— Аз вече направих подобно предложение. Мисля, че това е най-прекрасната идея на света.

Дори Анна, от отсрещната страна на масата, се опита да я убеди.

— Остани! Не се връщай веднага.

Всички говореха, освен Хю. Господин Краутър от другия край на масата го отбеляза.

— А вие какво мислите, докторе? Не мислите ли, че Роуз трябва да прекара още няколко дни с нас?

Всички млъкнаха и загледаха Хю, очаквайки да подкрепи техните предложения, или поне да се съгласи с тях. Но той не го направи.

— Не, аз не мисля, че трябва да остава — изрече той и после добави, малко късно, за да смекчи обидата в думите си, — освен, ако тя не иска. — Той погледна към Флора и тя прие студения му син поглед като предизвикателство.

Нещо се случи с нея: нещо, което може би се дължеше донякъде на виното, което бе изпила; нещо, свързано със сблъсъка на брега тази сутрин; нещо, което бе раздразнение, или просто в нея се събуди демонът на противоречието.

Отвъд, през годините, тя чу предупредителния глас на баща си: „Заради бълхата можеш да изгориш дюшека. Действаш ли напук, може само да навредиш на себе си“.

— Е, ако Тапи иска да остана — каза тя на всички, — разбира се, че ще остана.

След като изпитанието на вечерта приключи — след като всички се разотидоха и кучетата бяха изведени, а кафените чашки бяха отнесени в кухнята, след като Изабел целуна и двамата и се качи горе да си легне, Антъни и Флора се погледнаха през угасващия огън.

— Защо? — попита Антъни.

— Не знам.

— Помислих, че си изгубила ума си.

— Може би съм. Но вече е твърде късно.

— О, Флора!

— Не мога да се откажа от думата си. Ти нямаш нищо против, нали?

— Нямам. Ако можеш да го понесеш, ако можеш да се справиш и щом Тапи го иска, как бих могъл да имам нещо против? Но... — той спря.

— Но какво?

— Дали ще го повярваш или не, аз всъщност се тревожа за теб. Ти ми даде обещание, че ще бъде само за един уикенд.

— Знам. Но тогава беше различно.

— Имаш предвид, че ние мислехме Тапи за пътник, а сега знаем, че няма да умре.

— Да. Това и други неща.

Той въздъхна тежко, погледна надолу, към огъня и скрита един угасващ пън с върха на обувката си.

— Какво, за бога, ще се случи сега?

— Зависи от теб. Ти можеш да кажеш на Тапи истината.

— Да й кажа, че не си Роуз?

— Невъзможно ли ще бъде?

— Да. Невъзможно е. Никога не съм лъгал Тапи през целия си живот.

— Досега.

— Е, добре. Досега.

— Мисля, че я подценяваш. Мисля, че тя ще разбере.

— Не искам да й казвам. — Той звучеше инатливо като малко момче.

— Ако бъдем честни — призна си Флора, — аз също не искам.

Те се взираха един в друг без надежда. После Антъни се ухили, но зад усмивката му нямаше много веселост.

— Каква двойка мошеници сме ние!

— Двойка подли конспиратори.

— О, и започвам да си мисля, че сме доста успешни като такива.

— Ох, не знам. — Тя се опита да го обърне на шега. — За новаци не се справяме толкова зле.

— Чудя се защо, по дяволите, не мога да се влюбя в теб? — ядосано каза той.

— Това би разрешило всичко, нали? Особено ако и аз се влюбя в теб.

Стана студено. Флора потрепери и се доближи до тлеещите останки на огъня.

— Изглеждаш уморена — каза ѝ Антъни. — И не е чудно. Това беше направо адска вечер, а ти я премина с пълен успех.

— Не мисля, че успях. Хю и Браян не се харесват много-много един друг, а?

— Не. Не мисля. Но не е изненадващо, защото те са напълно различни. Горкият стар Хю. Често съм се чудил дали някога ще довърши някое хранене без телефонът да позвъни и да го повикат.

Хю си бе тръгнал, преди да довърши второто блюдо. Антъни го повика на телефона, той отиде в салона и минути по-късно, облечен във връхната си дреха, подаде глава на вратата, за да се извини и да каже лека нощ. Тръгването му бе оставило доста празно пространство начело на масата.

— Антъни... ти харесваш ли Хю?

— Да, страшно много го харесвам. Докато растях, той беше личността, на която най-много исках да приличам. Играеше ръгби в университета в Единбург и аз го мислех за нещо като бог.

— Струва ми се, че той не ме харесва. Имам предвид, че по някаква причина не харесва Роуз.

— Въобразяваш си разни неща. Той може да бъде доста сух и резервиран, знам, но...

— Дали би могло той и Роуз да са имали... нещо като афера?

Антъни бе шокиран и за миг остана безмълвен от искрено изумление.

— Хю и Роуз? — проговори накрая той. — Какво те наведе на тази идея?

— Ами има нещо...

— Но не е така. Изобщо не би могло да бъде това. — Той я хвана за раменете. — Да ти кажа ли нещо? Ти си уморена, превъзбудена, пренапрегната и просто си въобразяваш разни работи. А и аз също съм уморен. Съзнаваш ли, че не съм спал от тридесет и шест часа? Току-що започнах да усещам, че ми се отразява. Отивам да си легна. — Той я целуна дружески. — Лека нощ.

— Лека нощ — каза Флора. — Лека нощ, Антъни.

И защото вече нямаше какво друго да правят и какво повече да си кажат, те поставиха преградата пред камината, изключиха осветлението, хванаха се подръка, повече за подкрепа, отколкото за нещо друго, и бавно се качиха по тъмните стълби.

Тапи се събуди рано от звука на птиците, пеещи на бука пред прозореца ѝ, и от топлото усещане на щастие.

Дълго време не ѝ се бе случвало нещо подобно. В последните години събужданията ѝ бяха съпровождани от лоши предчувствия — тревоги за безценното ѝ семейство, за страната ѝ, за цялото катастрофално състояние на света. Тя си налагаше всеки ден да чете вестник, да гледа новините в осем по телевизията, но често, особено в ранни утрини, ѝ се искаше да не го прави. Понякога изглеждаше, че студената светлина на зората не носи никакво обещание, никаква надежда за всички тях и в такива утрини на Тапи ѝ бяха нужни истински усилия, за да се облече, да нагласи лицето си в обичайното си весело, бодро изражение и да слезе долу да закуси.

Но тази сутрин бе различна. Струваше ѝ се, че се носи леко в усещането на някакъв особено щастлив сън. За миг се уплаши да се събуди, дори да отвори очи от страх сънят да не изчезне и студената реалност да заеме неговото място.

Но бавно ѝ просветна, че сънят всъщност е реалност. Наистина се бе случило. Изабел се бе качила горе в края на вечерята, за да ѝ каже, че най-сетне са убедили Роуз и тя е обещала да остане във Фернриг, след като Антъни се върне в Единбург.

Тя нямаше да си замине.

Тапи отвори очи. Тя видя перилата в края на леглото си, искрящи в първия блясък на светлината от прозореца. Беше неделя. Тапи обичаше неделите. След като отидеше на църква, празнуваше със

семейството си и с приятелите си. Винаги е било така. В неделя във Фернриг рядко сядаха по-малко от дванайсет човека на масата за обед. След това, в зависимост от сезона, имаше тенис или състезания по неравната морава, или дълги и весели разходки покрай пясъците на Фада. По-късно всички се събираха за чай на терасата или до камината в хола. Имаше топли кифлички, капещи от масло и боровинково сладко, шоколадов и плодов кейк, и специални джинджифилови бисквити, които Тапи поръчваше от Лондон. После можеше и да има игра на карти или четене на неделните вестници, а ако имаше и деца, четене на глас.

„Тайната градина“, „Шумът на върбите“, „Малката принцеса“ — всички онези старомодни книжки. Колко пъти ги бе чела на глас! *Имало едно време една красива куклена къща.* Снощи беше Джейсън. Но с мъничкото му телце, гушната в прегръдката ѝ, с темето на сладко миришещата му от банята глава, точно под брадичката ѝ, той би могъл да е всеки от тях. Малките момченца. Толкова много малки момченца. Понякога, когато се уморяваше, времето и спомените се объркваша, забравяше кога са били родени и кога са починали.

Джеймс и Роби, нейните съвсем невръстни братчета, играещи с техните оловни войници на постелката пред камината. И Брус, нейното собствено дете, тичащо босо, диво като циганче, а всички поклащаха глави и казваха, че това е, защото няма баща. После Торквил, Антъни, а сега и Джейсън.

Те вероятно бяха изглеждали различно, но всички запалваха една и съща радост в сърцето на Тапи. Ала помрачаваха живота ѝ с най-ужасяващи тревоги: счупени ръце и кървящи колене, морбили и магарешка кашлица. Кажи „Благодаря“. Кажи: „Може ли да слеза долу?“, „Тапи, да не вземеш да се ядосаш, обаче Антъни току-що падна от бора“.

И най-важните събития. Когато се учеха да плуват, да карат колело, когато им даваш първата въздушна пушка. Това беше най-лошото от всичко. *Никога не насочвай пушката си в никого.* Всяка вечер тя ги караше да го обещават пред всички, преди да кажат молитвата.

А после отиването на училище в друг град, мъчителното броене на дните, ужасните сълзливи сбогувания на гарата в Тарбоул с нов куфар, с кутия за храна, с лица, изцапани от гаровия прах.

Малките момчета бяха част от една дълга златна нишка, простираща се назад в миналото. Но чудото бе, че същата тази нишка се простираше непоколебимо в бъдещето. Ето го Торквил — солидният Торквил, направил такава чудесна кариера, женен за Тереза, живеещ в Бахрейн. Торквил никога не бе причинявал на Тапи и най-малката тревога. Но виж, Антъни бе различен. Неспкоен, непостоянен, привлекателен, навремето той бе водил много момичета във Фернриг и все пак явно никога не беше истинското момиче. Тапи бе започнала да губи надежда, че той някога ще се ожени и ще заживее спокоен, улегнал живот. Но ето че сега, сякаш ей тъй, от нищото, изведнъж отново се бе срещнал с Роуз Шустър и вратата на Тапи в чудесата още веднъж се възстанови.

Роуз. Би ли могъл той, попита се тя, и за хиляда години да намери такова очарователно момиче? Сякаш Антъни бе поднесъл на Тапи някакъв безценен дар, а нейната естествена реакция бе желанието да сподели удоволствието си с останалата част от света. С всички, не само със снощните гости, които в крайна сметка като толкова близки съседи всъщност бяха почти част от семейството.

И ето че семето на една идея пусна корени и започна да се оформя в дейния ѝ ум. Вечерното парти от предната вечер, както я увери Изабел, бе преминало с пълен успех. Но Тапи не взе участие в него и остана безмерно неудовлетворена от далечния шум, което бе всичко, доловено от нея от разговорите край масата. А този Хю, този деспотичен и безчувствен тиранин, бе забранил всякакви посетители, така че на Тапи ѝ бе отказано дори малкото удоволствие да види външни лица и да чуе малко местни клюки.

Но в края на седмицата... Тя направи няколко изчисления. Днес е неделя. Антъни ще остави Роуз във Фернриг и ще се върне следващия уикенд, за да повдигне още веднъж духа ѝ. Имаха цяла седмица. Предостатъчно време.

Щяха да направят парти. Истинско парти. С танци. От самата дума в главата ѝ се появиха звуци на музика и изведнъж душата ѝ се изпълни с ритъм на джигата и шотландски рил.

Дидъл дидъл дум, дум, дум, дум, дум, дум.

Под чаршафа пръстите ѝ започнаха да тактуват в свой собствен ритъм. Обхвана я вълнение и докато семето на идеята експлодираше във вдъхновение, тя забрави, че е болна. Перспективата да умре, която

в крайна сметка никога не бе приемала сериозно, избледня съвсем. Изведнъж се появиха стотици по-важни неща, за които да мисли.

Вече почти се бе разсъмнало. Тя протегна ръка и включи нощната лампа, за да погледне колко е часът на малкия златен часовник, оставен до леглото ѝ. Седем и половина. Предпазливо се надигна в леглото и изправи възглавниците зад гърба си. Взе очилата си, после спалния си халат. Отне ѝ доста дълго време да го облече. С непохватните си схванати пръсти завърза панделката на врата си. После отвори чекмеджето на нощното си шкафче и извади оттам тефтер и молив. Най-отгоре на празния лист написа:

Господин Клануилям

Почеркът ѝ, който някога бе толкова красив, сега изглеждаше разкритен като паешки крачета, но какво от това? Тя помисли малко, умът ѝ се завъртя из съседските имения и продължи:

Чарлз и Кристиан Дръмонд
Хари и Франсис Макнийл

Трябваше да бъде в петък. Петък е чудесна вечер за парти с танци, защото съботата можеше да се плъзне неусетно в малките часове на неделята^[2], а това можеше да обиди някои хора. Антъни трябваше да си вземе отпуск в петък следобед, за да стигне във Фернриг навреме, но тя не се съмняваше, че той ще успее да го уреди.

Хю Кайл. Елизабет Маклиод
Джони и Кърстин Грант

Някога цялата храна, включваща студена съомга, огромни печени пуйки, топящи се в устата пудинги, се приготвяше в кухнята на Фернриг, но едва ли можеше да се очаква госпожа Уоти да се справи сама. Изабел трябваше да говори с господин Андерсън от хотел „Стейтън“ в Тарбоул. Той имаше перфектна винарска изба и способен готвач и щеше да се погрижи за кетъринга.

Още имена се появиха на листа. Краутър и разбира се, Стодар, и тази двойка, която дойде да живее в Тарбоул — мъжът имаше нещо общо с бизнеса с дълбокото замразяване.

Томи и Анджела Кокбърн
Робърт и Сюзън Хамилтън

Дидъл дидъл дум, дум, дум, дум, дум, дум.

Съпругът на началничката на пощата, госпожа Купър, свиреше на акордеон и би могъл, ако го придумат, да събере малка музикална трупа. Само цигулка и няколко барабана. Изабел трябва да го уреди. И Джейсън ще дойде на партито. Тапи си го представи облечен в малкия килт и кадифеното сако, което бе принадлежало на неговия дядо.

Страницата бе почти пълна, но тя продължи да пише.

Шимъс Локлан
Макдоналдс

Отгърна нова страница. Не се бе чувствала толкова щастлива от години.

* * *

И отново Изабел бе тази, която донесе новината на останалите във Фернриг. След като се бе качила горе да каже добро утро на майка си и да отнесе подноса от закуската ѝ, тя се върна в кухнята почти в шок.

Постави подноса на масата с толкова рязко движение, че той издумка по плота. Силовите действия изобщо не бяха в характера на Изабел, затова всички спряха със заниманията си и я загледаха. Дори и Джейсън, чиято уста бе пълна с бекон, спря да дъвче. Явно имаше

нещо лошо. Непокорната коса на Изабел изглеждаше така, сякаш току-що бе прекарала трескави пръсти през нея, а в изражението на деликатното ѝ лице имаше отчасти раздразнение, отчасти неохотна гордост.

Тя не проговори веднага, просто си стоеше там, дългуреста като върлина в полата си от туид и в най-хубавия си неделен пуловер, омаломощена и очевидно останала без думи. Госпожа Уоти, която белеше картофи за обяда, седеше и чакаше, без да помръдва ножа. Сестра Маклиод вадеше последните чаши от снощната вечеря от съдомиялната машина, бършеше ги, полираше ги за последно, без да има нужда, и също стоеше нащрек. Флора остави чашката с кафето си с тих звънтящ звук на масата.

Накрая госпожа Уоти наруши тишината.

— Какво има?

Изабел дръпна един кухненски стол, тръшна се в него и простря дългите си крака напред.

— Тя иска да направим ново парти.

Домочадието на Тапи, изправено пред все още твърде многото очевидни руини от предишната нощ, прие информацията с безмълвно неверие. За момент единственият звук, който нарушаваше тишината, идваше от бавно тиктакация старомоден часовник.

Очите на Изабел се местеха от едно безизразно лице на друго.

— Вярно е — каза им тя. — Трябва да бъде идния петък. Ще бъде с танци.

— Танци? — Сестра Маклиод явно получи видение на пациентката ѝ, танцуваща рил. Тя се изправи с целия си авторитет на своята професия зад гърба си и заяви: — Само през трупата ми!

— Тя вече е решила — продължи Изабел, сякаш сестрата не беше казала нищо, — че господин Андерсън от хотел „Стейтън“ ще се погрижи за кетъринга, а тя ще убеди съпруга на госпожа Купър да организира музикална трупа.

— За бога! — Това бе всичко, което госпожа Уоти можа да продума.

— И вече е съставила дълъг списък на хора, които трябва да получат покани.

Джейсън, който не можеше да разбере за какво е цялата тази драма, реши да си довърши бекона.

— Аз ще бъда ли поканен? — попита той, но никой не му обърна внимание.

— Ти й каза не, нали? — попита сестрата, пристъпвайки напред, втренчила стоманените си очи в Изабел.

— Разбира се, че й казах не.

— А тя какво каза?

— Все едно че не ме чу.

— Това не подлежи на обсъждане! — каза сестрата. — Помисли за бъркотията, помисли за шума. Госпожа Армстронг не е добре. Не й подобава такова лекомислено поведение. И да не би случайно да си е въобразила, че ще присъства на партито?

— Не. По този въпрос можете да бъдете спокойна. Поне — поправи се Изабел, познавайки майка си, — аз мисля, че можете.

— Но защо, за какъв дявол? — ядосано попита госпожа Уоти. — Защо иска ново парти? Още не сме оправили трапезарията от предишната нощ.

Изабел въздъхна.

— Заради Роуз. Иска всички да се запознаят с Роуз.

Всички обърнаха очи към Флора. Тя всъщност имаше най-много причини да бъде тотално ужасена от последната бомба, а сега към ужаса й се прибави и неудобство и тя се изчерви.

— Но аз не искам парти. Казах, че ще остана, защото Тапи ме помоли, но нямах и представа, че си е наумила подобно нещо.

Изабел я потупа по ръката, за да я успокои.

— Снощи все още нямаше такава идея. Измислила е всичко в ранните часове на утринта. Така че цялата тази работа не е по твоя вина. Просто това е Тапи с нейната мания за забавления.

Флора потърси някакво практично възражение.

— Но със сигурност нямаме достатъчно време. Искам да кажа, празненство с танци. Ако трябва да се изпратят покани, няма да разполагаме дори и със седмица...

Но и за това също бе помислено.

— Поканите ще бъдат по телефон — каза им Изабел и добави с примирен глас, — като аз ще трябва да проведа телефонните разговори.

Сестрата реши, че тази глупост е продължила достатъчно дълго. Тя дръпна един стол, а колосаният нагръдник на престилката й се изду

така, че заприлича на гушест гълъб.

— Трябва твърдо да ѝ се откаже — заяви тя отново.

Госпожа Уоти и Изабел въздъхнаха в унисон.

— Това няма да е лесно, сестро — каза госпожа Уоти с глас на родител на много умно, но влудяващо дете. — Вие не познавате госпожа Армстронг в тази светлина, в която аз и Изабел я знаем. Ех, след като веднъж си е наумила нещо, няма сила на света, която да я накара да се откаже.

Джейсън си взе една препечена филийка и я намаза с масло.

— Никога не съм бил на танцова забава — отбеляза той, но отново никой не му обърна внимание.

— Ами ако Антъни говори с нея? — предложи сестрата с надежда.

Но госпожа Уоти и Изабел поклатиха глави. Нямаше да има полза от Антъни. Освен това той все още бе в леглото, наваксвайки със съня, и никой не биваше да го безпокои.

— Е, ако никой от семейството не може да я вразуми — каза сестрата с тон, който подсказваше, че ги мисли за много безхарактерни хорица, — тогава трябва да го направи доктор Кайл.

При споменаването на Хю госпожа Уоти и Изабел видимо се разведриха. Кой знае защо те не бяха се сетили за него.

— Доктор Кайл — повтори госпожа Уоти дълбокомислено. — Да. Е, това е добра идея. Тя няма да обърне внимание на нищо, което ние бихме могли да кажем, но ще приеме съвет от доктора. Той ще дойде ли да я види тази сутрин?

— Да — каза сестрата. — Спомена, че ще е малко преди обед.

Госпожа Уоти облегна масивните си ръце на масата и сниши глас като конспиратор.

— Тогава защо да не я коткаме, докато той дойде, и да се направим, че сме го приели? — каза тя. — Няма смисъл и аз съм сигурна, че и вие ще се съгласите, сестро, да тревожим госпожа Армстронг с много аргументи и шумотевица. Нека го оставим на доктор Кайл.

И така проблемът бе удовлетворително отложен засега, а Флора искрено съжаляваше Хю Кайл.

Утрото напредваше. Флора помогна на госпожа Уоти с чиниите от закуската, обра с прахосмукачка килима в трапезарията и подреди

масата за обед. Изабел си сложи шапката и заведе Джейсън на църква. Госпожа Уоти започна да готви. Флора, подтикната от сестрата, отиде горе да види Тапи.

— И помни, че не трябва да изразяваш ясно становище по отношение на танцовата забава — предупреди я сестрата. — Ако започне да говори за нея, просто смени темата.

Флора обеща да опита. Тя тъкмо тръгна да излиза от кухнята, когато госпожа Уоти я повика да се върне, подсуши ръцете си, отвори един шкаф и извади голям хартиен плик с няколко чилета сива вълнена прежда, от която възнамеряваше да изплете пуловер на Джейсън.

— Това ще бъде едно приятно малко занимание за теб — каза тя на Флора. — Двете с госпожа Армстронг ще навием преждата ми на кълбо, за да ме отмените. Не мога да проумея защо не могат да ги продават навити на кълбета, но така е, просто явно не са способни да го направят.

Флора покорно взе плика с преждата и се отправи по стълбите към стаята на Тапи. Веднага щом влезе, видя, че тя изглежда много по-добре. Изчезнали бяха тъмните кръгове под очите ѝ, както и изражението на безпокойство. Тя седеше в леглото и протегна ръце към Флора.

— Надявах се, че ще си ти. Ела и ми дай целувка. Колко си хубава! — Флора, от уважение към неделята, бе облякла не джинси, а пола и шотландски пуловер. — Знаеш ли, че за пръв път виждам краката ти? С крака като тези не знам защо ги покриваш с панталони през цялото време. — Те се целунаха. Флора понечи да се отдръпне, но Тапи я задържа. — Ядосана ли си ми?

— Ядосана?

— Заради оставането ти тук. Беше нечестно от моя страна да ти изпращам това съобщение по Изабел снощи, но исках да си промениш мнението и не можах да измисля друг начин да го направя.

Флора бе обезоръжена. Тя се усмихна.

— Не, не съм ядосана.

— Не изглежда, че имаш нещо ужасно важно, заради което да се върнеш. А аз исках да останеш, толкова много го исках.

Тапи пусна Флора и тя се настани на края на леглото.

— Но сега вие сте в немилост — каза Флора, напук на инструкциите на сестрата. — Знаете го, нали?

— Дори не знам що е това немилост.

— Изпаднали сте в немилост заради планирането на новото парти.

— О, това ли. — Тапи се изкиска, доволна от себе си. — Клетата Изабел почти припадна, като ѝ казах.

— Вие наистина сте голяма немирница.

— Но защо? Защо да не направим още едно парти? Залепнала съм в това глупаво легло и трябва просто да се развличам по някакъв начин.

— От вас се очаква да се излекувате, а не да планирате безумни и диви балове.

— О, няма да бъде безумно и диво. А и в тази къща е имало толкова много забави и партита, че и това практически ще се развива от само себе си. Освен това никой не трябва да прави нищо. Аз организирах всичко.

— Изабел трябва да прекара целия ден на телефона, за да звъни на хората и да ги кани.

— Да, но тя няма нищо против. И във всеки случай това ще я държи на крака.

— Ами къщата, цветята, които трябва да се подредят, ще се наложи да се разместят мебелите, изобщо всичко това?

— Уоти може да размести мебелите. Няма да му отнеме и минута. И... — Тапи затърси вдъхновение — ти можеш да подредиш цветята.

— Може би няма да мога да подредя цветята.

— Ами имаме саксийни растения. Или ще помолиш Анна да ти помогне. Роуз, няма полза да се опитваш да поставяш препятствия на пътя ми, защото аз вече съм измислила всичко.

— Сестрата каза, че всичко зависи от това, което ще каже Хю.

— Сестрата сигурно е имала физиономия на болна от морска болест цялата сутрин. И ако зависи от Хю, можеш да се успокоиш. Той ще реши, че идеята ми е великолепна.

— Не бих разчитала на това, ако бях на ваше място.

— Не, не разчитам на това. Познавам Хю от бебе и знам, че може да е много твърдоглав като всеки мъж. — Изражението на Тапи стана замислено, но показваше, че ѝ е забавно. — Изненадана съм, че ти си го открила толкова бързо.

— Седях до него снощи на вечерята. — Флора отвори хартиения плик и извади първото чиле сива прежда. — Чувствате ли се достатъчно силна, за да навием вълната на госпожа Уоти?

— Да, разбира се. Аз ще държа, а ти можеш да навиваш.

Щом се организираха и започнаха тази ненатоварваща задача, Тапи продължи, сякаш не бяха направили пауза в разговора.

— Трябва да ми разкажеш за снощи, всичко. Искam да знам всичко.

Флора ѝ разказа, преднамерено ентусиазирано, като го направи така, че да звучи безкрайно вълнуващо от началото до края.

— А семейство Краутърс са толкова мили, нали? — каза Тапи, когато на Флора най-накрая ѝ се изчерпи запасът от случки, които да разказва. — Аз наистина харесвам много господин Краутър. Той е доста стряскащ при първа среща, но е изключително добър човек. А Хю забавлява ли се?

— Да. Според мен поне се забавлява. Но разбира се, имаше телефонно позвъняване за него по средата на вечерта и той трябваше да тръгне.

— Милото момче. Ех, де да искаше да вземе някой да му помага. Но всъщност... — Ръцете на Тапи се отпуснаха и Флора спря да навива преждата и зачака... — Аз мисля, че постоянната заетост за Хю е нещо като терапия. Нали така му казват сега? Терапия?

— Заради това, че съпругата му е умряла?

— Да. Така си мисля. Знаеш ли, той беше много мило малко момче. Идваше много често тук, за да си играе с Торквил. Баща му беше нашият доктор — казах ти го вече. Много скромен мъж, от остров Люис, но беше чудесен лекар. А Хю беше и много умен. Завърши гимназия във Фетс, а после отиде да учи медицина в университета в Единбург.

— Играл е ръгби в университета, нали?

— Сигурно Антъни ти го е казал. Антъни винаги много се е възхищавал от Хю. Да, той играеше ръгби в университета, но най-интересното е, че се дипломира с отличие и спечели медал „Кънингам“ за анатомия. Целият прекрасен свят на медицината се откри пред него. После професор Маклинтък — той беше професор по хирургия в болницата „Сейнт Томас“ в Лондон — покани Хю да отиде там и да се

обучава при него. Всички ние бяхме много горди. Не бих могла да бъда по-горда с Хю дори да беше мое дете.

На Флора ѝ се видя трудно да свърже целия този блясък с мрачния събеседник от предната вечер.

— Защо всичко се е объркало? — попита тя.

— О, не може да се каже точно, че се обърка, но...

Тапи вдигна ръце с нанизаното на тях чиле прежда и Флора продължи да навива.

— Но той се е оженил, нали?

— Да. За Даяна. Срещна я в Лондон и те се сгодиха, а след това я доведе в Тарбоул.

— Запознахте ли се с нея?

— Да.

— Харесахте ли я?

— Тя беше много красива, много очарователна, много елегантна. Убедена съм, че баща ѝ имаше много пари. Нямахме да ѝ е лесно да дойде тук, без да познава никого. Тарбоул е твърде различен свят от този, с който тя бе свикнала и тя наистина не се вписваше тук. Предполагам си е мислила, че сме ужасно скучни. Горкият Хю. Сигурно му е било много трудно тогава. Не му казах нищо, разбира се. А и това не ме засягаше пряко. Но съм убедена, че старият му баща е бил малко по-приказлив. Прекалено приказлив може би. Но тогава Хю бе толкова увлечен, толкова сляпо влюбен в нея, че не можеше да схване нищо от това, което някой от нас му казваше. А и макар да не искахме да го загубим, всички наистина искахме да бъде щастлив.

— А беше ли?

— Не знам, Роуз. Не го видяхме две години, а когато се върна, беше, защото Даяна бе мъртва — загина в ужасна автомобилна катастрофа. И Хю заряза всичко и се върна в Тарбоул да поеме кабинета на баща си. И оттогава е тук.

— От колко време?

— Почти осем години.

— Ще помислиш, че би могъл да го е преодолял досега. И да се ожени отново...

— Не. Не и Хю.

Те замълчаха и продължиха да навиват преждата. Кълбото стана доста голямо. Флора реши да смени темата.

— Анна много ми хареса.

Лицето на Тапи се озари.

— Радвам се, че си я харесала. Аз много я обичам, но не е лесно да я опознаеш. Много е срамежлива.

— Каза ми, че цял живот е живяла тук.

— Да. Баща ѝ беше мой много добър приятел. Казваше се Арчи Карстеърс и дойде от Глазгоу. Направи много пари и всички мислеха, че той е доста грубоват — хората бяха много глупави и големи сноби през онези дни, — но аз много го харесвах. Беше изключителен мореплавател — често правеше круизи с много впечатляваща океанска яхта. Точно така за първи път попадна в Ардмор. Влюби се в залива и в красивата природа, но всъщност кой би могъл да го обвини за това? Това място не прилича на никое друго по света. И така точно след Първата световна война той построи имението „Ардмор Хаус“ и с годините прекарваше все повече и повече време в него, като накрая се оттегли окончателно там. Анна се роди там. Арчи се ожени късно — мисля, че винаги е бил твърде зает да прави пари, за да се ожени порано — и така Анна се оказа дете на доста възрастни родители. Всъщност майка ѝ живя само няколко месеца след раждането ѝ. Често си мисля, че ако тя бе оцеляла, Анна щеше да бъде различна личност. Но така е в живота, нещата се случват и не е наша работа да питаме защо.

— А Браян?

— Какво за Браян?

— Как се е запознала с Браян?

Тапи се усмихна леко.

— Едно лято Браян акостираше в залива Ардмор на скапана малка лодка, която управлявал сам чак от Южна Франция. По онова време Арчи бе основал „Ардмор Яхтклуб“. Той беше неговата играчка, хоби, което да го поддържа зает, след като се оттегли от активния бизнес и за да му осигурява контакт с всички негови приятели мореплаватели яхтаджии. Браян вързал лодката си на пристана и слязъл на брега за едно питие, а Арчи го заговорил и бил толкова впечатлен от плавателния му подвиг, че го поканил на гости в Ардмор за вечеря. За Анна той бил като младия Локинвар, яздец бял кон. Тя погледнала Браян и мигом изгубила сърцето си и оттогава е безумно влюбена в него.

— И се е омъжила за него.

— Разбира се.

— А баща ѝ как е реагирал на това?

— Беше доста резервиран. Той се възхищаваше на Браян, но изобщо не си го представяше като свой зет.

— Не се ли е опитал да разубеди Анна?

— Да му отдадем дължимото, да, мисля, че го направи. Но понякога най-свитите хора могат да бъдат големи инати. По онова време Анна вече не беше дете, а пораснала жена. Тя знаеше какво иска и възнамеряваше да го получи.

— А Браян беше ли влюбен в нея?

Последва дълга пауза. После Тапи заговори отново.

— Не, не мисля. Но предполагам, че я обича. И, разбира се, обича и всички материални неща, които бракът с Анна му донесе.

— Да не казвате, макар и по много деликатен начин, че той се е оженил за нея заради парите ѝ?

— Не искам да го казвам, защото много обичам Анна.

— Но всъщност какво значение има това, ако те са щастливи?

— Точно това се питам постоянно.

— Тя сигурно е много богата?

— Да. Когато Арчи почина, тя наследи всичко.

— А Браян?

— Браян няма нищо, освен осигуровката, която Арчи му направи. Разбрах, че е много щедра, но капиталът, цялото имущество, всичко е на Анна.

— Ако предположим, че бракът се разтрогне?

— Тогава и осигуровката на Браян ще бъде невалидна. Той няма да има нищичко.

Флора си помисли за Анна с нейната стеснителност и красивите ѝ диаманти. И почувства силно съжаление към нея, защото сигурно беше доста нерадостно съпругът ти да е свързан с теб само от парите.

— Браян е много привлекателен.

— Браян? Разбира се, че е привлекателен. Привлекателен и неудовлетворен. Той практически няма с какво да се занимава, няма никакво призвание.

— Няма ли никакви деца?

— Анна загуби едно дете онова лято, когато ти и майка ти бяхте тук. Но не предполагам, че ще го помниш. Май тогава вече си бяхте заминали.

Кълбото с преждата бе почти готово. Последните няколко гранчета стояха на тънките китки на Тапи.

— Сега тя отново е бременна.

Флора спря да навива.

— Анна? Наистина ли? О, много се радвам.

Тапи изведнъж се напрегна.

— Ах, не трябваше да казвам нищичко! Просто ми се изплъзна от устата. Не възнамерявах да го казвам на никого. Хю ми го съобщи просто за да ме ободри, когато се чувствах много зле. И аз му обещах, че ще го запазя в тайна.

— Тайната ви е в безопасност с мен — закле се Флора. — Всъщност аз вече го забравих.

Беше вече обед и те бяха на последното кълбо с прежда, преди Хю да се появи. Чуха стъпките му нагоре по стълбите и по коридора. Последва кратко почукване на вратата и в следващия миг той беше в стаята при тях. Беше облечен в ежедневния си костюм. Чантата му се поклащаше в ръката му, а слушалката стърчеше от джоба на самото.

— Добро утро — каза той.

Тапи го изглежда.

— Не изглеждаш като човек, на когото някой е казал, че неделята е почивен ден.

— Забравих, че е неделя, още щом се събудих сутринта. — Той премина директно към проблема. — Какви са всички тези работи, които чувам?

Тапи направи раздразнена физиономия.

— Знаех, че ще ти кажат, преди аз да имам тази възможност.

Той остави чантата си на пода и облегна ръце на перилото на леглото й.

— Е, добре, сега ти ми разкажи.

Краят на преждата се изниза от китките на Тапи и бе навит на последното голямо кълбо.

— Ще направим малко парти следващия петък за Роуз и Антъни — каза му тя, сякаш това беше най-естественото нещо на света.

— От колко души ще се състои това малко парти?

— Ами, от около... шестдесет. — Тя го погледна в очите. — Седемдесет...

— Седемдесет души, скачащи из салона, пиещи шампанско, говорещи, без да спират? Как мислиш, че ще се отрази това на здравословното ти състояние?

— Ако изобщо ще се отрази, то само ще го подобри.

— Кой ще организира всичко?

— Вече е организирано. Отне ми само час и половина преди закуска. И сега ще си измия ръцете от цялата тази афера.

Той естествено изглеждаше скептичен.

— Тапи, трудно ми е да го повярвам.

— Ох, не бъди такъв задръстен старчок. Всички се държат така, сякаш ще даваме официален бал.

Хю погледна Флора.

— А какво мисли Роуз за това?

— Аз? — Флора бе събрала кълбетата с вълнената прежда, и ги слагаше обратно в хартиения плик. — Аз... мисля, че това е чудесна идея, но ако вие смятате, че на Тапи ще й дойде прекалено нанагорно...

— Не бъди такава фурнаджийска лопата, Роуз! — прекъсна я рязко Тапи. — Ти също си толкова лоша, колкото и останалите. — Тя се обърна отново към Хю. — Казах ти, всичко е планирано. Господин Андерсън ще подсигури кетъринга. Роуз ще аранжира цветята. Уоти ще разчисти салона от мебелите, а Изабел ще телефонира на всички, за да ги покани. И ако не махнеш това изражение от лицето си, Хю, *ти* няма да бъдеш поканен!

— А ти какво ще правиш?

— Аз? Нищичко. Просто ще си седя тук и ще се вирам в пространството.

Сините ѝ очички бяха толкова невинни! Хю наклони глава и я изгледа предупредително.

— Никакви посетители! — каза той.

— Какво имаш предвид с това „никакви посетители“?

— Имам предвид, че никой няма да се промъкне по стълбището, за да те види и да си побъбрите малко.

Тапи изглеждаше горчиво разочарована.

— Дори и един-двама души?

— Ако започнеш с един-двама, до края на вечерта спалнята ти ще прилича на станция Пикадили на метрото в пиковия час. Никакви посетители. И дори няма да се доверя на думата ти. Ще поставя сестрата на стража пред вратата, ще я въоръжа с пика или тиган или каквото оръжие тя си избере. Така че това е сделката, госпожо Армстронг! — Той се изправи и мина от едната страна на леглото ѝ. — А сега, Роуз, бихте ли били така любезна да намерите сестрата и да ѝ кажете, че съм тук?

— Да, разбира се.

След като бе напъдена така, Флора целуна бързо Тапи, стана от леглото и излезе от стаята. Сестрата вече се качваше по стълбите и двете се срещнаха на междинната площадка. Лицето на сестрата беше много мрачно.

— Доктор Кайл при госпожа Армстронг ли е?

— Да. И ви очаква.

— Надявам се, че е сложил край на цялата тази нейна вятърничава идея.

— Не съм сигурна. По-скоро мисля, че партито ще се състои.

— Бог да ни пази — каза сестрата.

Госпожа Уоти се отнесе по-философски към цялата работа.

— Е, щом иска парти, защо да не го получи? — и добави: — Не е като да не можем да се справим! И какво толкова, в тази къща са правени толкова много танцови забави, че за нас ще е фасулска работа да го организираме.

— Аз трябва да подредя цветята.

Госпожа Уоти погледна развеселено.

— Значи ти е дадена твоя собствена мъничка задача! Госпожа Армстронг е много добра в раздаването на задачи на хората.

— Да, но аз нямам никакъв опит в аранжирането на цветя! Не мога дори едни нарциси да натопя във ваза.

— О, ще се справиш чудесно! — Тя отвори шкафа и преброи една купчина чинии. — Лесно ли ѝ беше да убеди доктора?

— Не беше лесно, но накрая го убеди. При едно условие — Тапи да няма никакви посетители. Сестрата ще бъде поставена на стража пред вратата ѝ.

Госпожа Уоти поклати глава.

— Клетият доктор Кайл, какви времена доживя. Сякаш и без нас си няма достатъчно грижи на главата. И както изглежда няма никаква помощ в момента. Джеси Маккензи — предполага се, че тя трябва да изпълнява ролята на икономка, — преди два дни заминала с ферибота за Портри. Майка ѝ живее там и явно старата дама е зле.

— О, колко жалко!

— Не е толкова лесно да си намери добра домашна помощничка в Тарбоул. Повечето жени работят в рибния бранш, в пакетирането на херинга или във фабриките за опушване. — Тя хвърли поглед към часовника, спомни си печения бут и забрави за неволите на Хю. Наведе се предпазливо да отвори вратата на фурната, и мигом бяха обгърнати от ароматна пара и цвърчене на мазнина.

— Антъни още ли не е станал? — Госпожа Уоти пхна един шиш в бута, за да провери дали е готов. — Мисля, че е време да отидеш и да го повикаш. Иначе ще проспие целия ден и като се събуди, следващото нещо, което ще трябва да направи, е да си тръгне.

Флора отиде да го събуди, но докато прекосяваше салона, чу как Хю излиза от стаята на Тапи и се насочва към горната площадка на стълбището. Тя бе достигнала до долната му част, когато той се появи. Като го видя, тя спря и без всъщност да разбере защо, го изчака да слезе.

Носеше очила с рогови рамки, които му придаваха много изискан вид. Когато стигна до нея, остави чантата си, свали очилата си, прибра ги в калъфа и го плъзна в джоба на самото си.

— Е? — погледна той Флора, сякаш тя имаше да му каже нещо. За своя изненада Флора установи, че наистина има.

— Хю, снощи... Вие не искахте аз да остана, нали?

Той явно бе неподготвен за такава прямота.

— Не. Но имам чувството, че точно това ви накара да си промените мнението.

— Защо не искахте да остана?

— Наречете го предчувствие.

— Или проблем?

- Ако така ви харесва.
- Партието на Тапи брой ли се за проблем?
- Бихме могли да минем и без него.
- Но то вече се подготвя.
- В момента да.

Тя го изчака да разясни изречението си и когато не го направи, стана по-настойтелна.

— Но всичко ще бъде наред, нали? Имам предвид Тапи ще бъде наред?

— Да, при условие че спази това, което й казах. Сестра Маклиод никак не го одобрява. Мнението й за мен се срина до самото дъно. Но всъщност то може да се окаже малък стимул, от който Тапи вероятно се нуждае. А ако не... — Той спря, оставяйки неизречените думи да говорят сами за себе си.

Изглеждаше толкова изтощен от всичко това, че Флора, напук на себе си, го съжали.

— Няма значение — каза тя, опитвайки се да звучи бодро, — поне ще прави това, което най-много обича. Като възрастен мъж на деветдесет, когото питат как иска да умре, а той избира да бъде застрелян от ревнив съпруг.

Лицето на Хю се разчупи в усмивка, спонтанна и неочаквана. Тя никога не бе виждала истинска усмивка на лицето му и бе изненадана от приветливостта й и от начина, по който тя преобрази цялото му лице. За миг зърна младия, весел мъж, какъвто сигурно е бил.

— Точно така — каза той.

Утрото — сиво, меко и много спокойно, се бе изнизало и сега бе излязъл вятър, който раздуха облаците настрани, докато те стояха в подножието на стълбището. Слънцето проби и изведнъж всичко се окъпа в неговата прозирна, златна светлина, която се изля в салона през двата високи прозореца, намиращи се от двете страни на входната врата. Снопите лъчи се изпълниха с реещи се пращинки и някои незабележими детайли сега изскочиха на показ: текстурата на костюма му, износен и изтърган на места; джобовете висяха от тежестта на различни предмети, които бе натъпкал в тях; пуловерът му, който имаше несръчен реприз точно в средата, и ръката му, която бе облегал на централната колона, докато говореше. Тя видя формата й, дългите пръсти, пръстена с печат, излъскан и чист.

Видя, че е уморен. Той все още се усмихваше на малката ѝ шега, но изглеждаше безкрайно изтощен. Представи си го, излизащ за вечерята снощи, обличайки се в най-хубавите си дрехи, претърсвайки безрадостната си къща за чиста риза, защото икономката му го е оставила, за да отиде при майка си в Портри.

— Телефонното обаждане снощи... надявам се да не е било нещо сериозно?

— Достатъчно сериозно. Много стар човек, престарял, а снаха му е на ръба на силите си. Станал от леглото, за да отиде до тоалетната, и паднал по стълбите.

— Наранил ли се е?

— По чудо няма никакви счупени кости, но се е натъртил и е в силен шок. Трябва да отиде в болница. Уредих му легло в Локгери, но той не иска и да чуе. Роден е в тази къща, в която живее и до днес, и иска да умре в нея.

— Къде е тази къща?

— Ботурич.

— Не знам къде е Ботурич.

— На края на залива Фада.

— Но това сигурно е на петнайсет мили.

— Долу-горе.

— Кога се прибрахте у вас?

— Около два часа сутринта.

— И по кое време станяхте?

Очите му се сбръчкаха весело.

— Какво е това? Разпит?

— Сигурно сте уморен.

— Нямам време да се уморявам. А сега — той погледна часовника си и се наведе да вдигне чантата си — трябва да вървя.

Тя отиде с него, за да му отвори вратата. Слънчевите лъчи хвърляха ярка светлина по влажната трева, по чакъла и по блестящите, оцветени в огнени багри листа.

— Ще се видим, без съмнение — каза той, връщайки се към обичайния си маниер.

Тя остана да го наблюдава, докато слезе надолу по стъпалата, влезе в колата си и подкара между рододендроните покрай къщичката на пазача, а после излезе през отворената порта.

Слънцето би трябвало да я стопли, но Флора трепереше. Влезе вътре в къщата, затвори вратата и тръгна по стълбището, за да събуди Антъни.

Завари го буден. Бръснеше се, застанал пред мивката, с алени кожени чехли и две хавлии, едната вързана на кръста му, другата провесена като шалче на врата му. Като показва главата си на вратата, той се обърна и я погледна. Лицето му беше несиметрично, едната страна беше покрита със сапунена пяна, а другата — чиста.

— Изпратиха ме да те събудя. Вече е дванадесет и половина.

— Буден съм и знам, че е толкова. Влез.

Той се обърна отново към огледалото и продължи да се бръсне. Флора затвори вратата и седна на ръба на леглото.

— Как спа? — попита тя отражението му в огледалото.

— Като умрял.

— Колко силен се чувстваш?

— По някаква причина — каза ѝ Антъни след кратка пауза — този въпрос ме изпълва с мрачни предчувствия.

— Така и трябва да бъде. Ще има ново парти следващия петък. Нещо като бал с танци.

— Разбрах, какво си имала предвид с това „колко силен“ се чувствам! — каза ѝ той след малко.

— Тапи организираше всичко още преди закуска. И изглежда, че е принудила всички, включително и Хю Кайл, да я оставят да си свърши работата. Единствената личност, която истински се противопостави, е сестрата, и сега тя обикаля с такова изражение на лицето, сякаш е дошъл денят на страшния съд.

— Искаш да кажеш, че танцовата забава наистина ще се състои?

— Да. Наистина.

— Предполагам, че ще е за Антъни и Роуз.

Флора кимна.

— Да отпразнуваме годежа.

— Точно така.

Антъни приключи с бръсненето и пусна кранчето, за да измие самобръсначката си.

— О, Господи! — каза той.

— Това е по моя вина — разкайно каза тя. — Не трябваше да казвам, че ще остана.

— Откъде би могла да знаеш? Как някой от нас би могъл да отгатне, че тя ще измисли нещо такова?

— Не предполагам, че може да се направи нещо по този въпрос.

Той се обърна да я погледне. Бакърената му коса стърчеше от единия край, а изражението на обичайно веселото му лице бе мрачно. Махна кърпата от врата си и я метна на един стол.

— Наистина, нищичко не можем да направим! Сякаш се давим в някакво кошмарно блато. До края на седмицата всичко, което ще остане от нас, ще бъде само две балончета на повърхността му. При това кални!

— Можем да направим пълни самопризнания. Да кажем на Тапи истината. — Идеята витаеше цяла сутрин в подсъзнанието на Флора, но за пръв път я извади на светло и я оповести дори пред себе си.

— Не! — каза Антъни.

— Но...

Той се обърна към нея.

— Казах не. Да, Тапи е по-добре. Да, Изабел е схванала всичко погрешно и Тапи ще се оправи по чудо. Но тя е стара и е била много болна, и ако нещо се случи, защото ти и аз настояваме за лукса на чистата съвест, никога няма да си го простя. Разбираш го, нали?

Флора въздъхна.

— Да, мисля, че да — с нещастен гласец каза тя.

— Ти си най-страхотното момиче в целия свят! — Той се наведе и я целуна. Бузата му беше мека и миришеше на чисто и на лимон. — А сега моля да ме извиниш. Трябва да се облека.

Следобедът имаше отлив. След като обядваха, Флора и Антъни подло се измъкнаха от Джейсън, който искаше да дойде с тях, и отидоха на разходка. Взеха и кучетата — дори и Съки, която Антъни бе изтръгнал от пухения юрган на Тапи — и отидоха до плажа на Фада, бял и чист след оттеглените води. Насочиха се към далечните, големи пенести вълни, докато вятърът запращаше изблици на слънчева светлина върху тях от запад.

Не беше весела разходка. Заминаването на Антъни за Единбург тегнеше над двамата като някаква гибелна обреченост и те почти не разговаряха. И все пак дори и тишината, легнала между тях, беше

посвоему съучастническа, защото Флора знаеше, че мислите на Антъни бяха не по-малко тревожни от нейните.

Спряха до ръба на разбиващите се вълни. Антъни намери дълги, сплетени като въже водорасли, и ги метна във вълните, за да ги донесе Плъмър. Кучето мигом скочи и заплува, вдигайки същински водни гейзери край себе си. Малко по-късно изскочи към тях от морето с водораслите, висящи в ъгъла на устата му. Съки, на която никак не ѝ харесваше да си мокри крачката, седеше доста назад и го наблюдаваше. Плъмър сложи долу въжето, разтръска се със страшна сила и седна с наострени уши, чакайки Антъни да го хвърли отново. Този път той го метна още по-далеч и Плъмър скочи още веднъж в големите вълни.

Те стояха срещу вятъра и го наблюдаваха.

— Все някога ще трябва да им кажем, Антъни — каза Флора. — Все някога те трябва да разберат, че аз съм Флора, а не Роуз. Може би чистата съвест е лукс, но аз не мога да живея с тази лъжа през остатъка от живота си. — Тя го погледна. — Съжалявам, но просто не мога.

Профилът му беше като от камък, лицето — зачервено от вятъра. Пъхна ръце дълбоко в джобовете си и въздъхна.

— Знам, разбира се. И аз си мислех за това. — Той обърна глава, за да я погледне. — Но аз трябва да съм този, който ще го каже. Не ти.

Тя се почувства малко обидена.

— Никога не съм си и помисляла да направя такова нещо.

— Не. Но през следващите няколко дни няма да ти е лесно. Ще става по-лошо, а не по-добре, а аз няма да съм тук, за да те подкрепям. Следващия уикенд, след танцовата забава, ако Тапи е добре, ще направим пълни самопризнания. Ще се изповядаме, ако така ти харесва. — Той изглеждаше съвсем потънал в тази мисъл. — А междувременно трябва да ми обещаеш, че няма да казваш нищо на никого.

— Антъни, разбира се, че няма да го направя!

— Обещай.

Тя обеща. Слънцето се скри зад един облак и изведнъж стана много студено. Те изчакаха, треперейки леко, връщането на Плъмър и после тръгнаха по дългия път към дома.

Като стигнаха до къщата, затвориха Плъмър в кухнята на госпожа Уоти, докато изсъхне, а Съки се совна като стрела по стълбите

нагоре към спалнята на Тапи. Антъни и Флора свалиха връхните си дрехи и гумените ботуши и влязоха в хола, където завариха Изабел и Джейсън, седнали до камината на чай, погълнати от някакъв безумен приключенски сериал по телевизията. Очевидно не се очакваха разговори, затова те се присъединиха към тях в мълчание, похапвайки намазани с масло препечени филийки, и вяло наблюдаваха смесицата от разгорещена фехтовка и бягане нагоре-надолу по обхванато от пламъци спираловидно стълбище. Най-накрая сериалът свърши, като героят бе вкаран в затвора до следващия епизод. Изабел изключи телевизора и Джейсън насочи вниманието си към Антъни и Флора.

— Аз исках да се разходя с вас, а когато ви потърсих, вие вече бяхте тръгнали!

— Съжалявам — каза Антъни, но не звучеше така, сякаш съжалява дори и малко.

— Ще поиграеш ли карти с мен?

— Не. — Той остави празната си чаена чашка. — Трябва да си стегна багажа и после да тръгвам към Единбург.

— Ще дойда да ти помогна.

— Не искам да идваш и да ми помагаш. Роуз ще дойде да ми помогне.

— Но защо...

Гласът му се извиси и премина в хленч. В неделя вечер той често изпадаше в лошо настроение, защото знаеше, че следващият ден е понеделник, което означаваше отново училище. Изабел тактично се намеси.

— Антъни и Роуз имат да обсъждат много неща, които ние не е нужно да слушаме. И ако донесеш картите от шкафа, аз ще поиграя с теб.

— Не е честно...

— На какво искаш да играем?

Те оставиха Джейсън да разстила картите на килима пред огнището и се качиха в стаята на Антъни, която беше така досадно спретната сякаш вече си е заминал. Завесите не бяха спуснати и полилеят пръскаше безрадостна светлина. Той започна да си събира бръснарските принадлежности и да ги пъха в чантата, а Флора подреди чистите ризи и сгъна халата му. Не им отне много време. Той постави сребърните си четки най-отгоре на купчината, затвори капака и щракна

ключалката. Стаята, лишена вещите му, изведнъж стана недружелюбна.

— Ще се справиш ли? — попита я той и изглеждаше толкова разтревожен, че тя се насили да се усмихне.

— Разбира се.

Антъни бръкна в джоба си и измъкна лист хартия.

— Ще ти напиша телефонния си номер, в случай че искаш да се свържеш с мен. Този е в офиса, а този в апартамента. Ако има нещо, което не искаш никой да чуе, можеш да вземеш някоя от колите и да отидеш в Тарбоул. На пристанището има телефонна кабина.

— Кога ще се върнеш?

— Колкото мога по-рано, в петък следобед.

— Аз ще бъда тук — каза му тя без нужда.

— Надявам се!

Той взе куфара си и отиде да каже довиждане на Тапи, а Флора слезе долу, за да съобщи на Изабел и Джейсън, че той тръгва. Изпратиха Джейсън да доведе госпожа Уоти, която се появи от кухнята с кутия маслени кифлички и торбичка с ябълки. Тя не можеше да понесе мисълта, че някой от семейството ще тръгне на каквото и да е пътуване, без да е добре зареден с провизии. В този момент Антъни слезе по стълбището, целуна всички и им каза да не се преработват.

— До петък — казаха му всички и се върнаха към различните си занимания, за да оставят Антъни и Флора сами в здрачната вечер. Колата му чакаше на чакъла отпред, до входната врата. Той метна куфара си на задната седалка, обви ръката си около Флора и я прегърна.

— Искане ми се да не трябваше да си тръгваш — каза тя вяло.

— И на мен. Грижи се за себе си. И се опитай да не се вживяваш прекалено много.

— Вече съм се вживяла.

— Да. — Той звучеше съвсем безнадеждно. — Да, знам.

Тя го гледаше как се отдалечава и как задните светлини на колата му профучаха и изчезнаха от поглед зад портата. Върна се в къщата, затвори вратата и застана в салона. Чувстваше се самотна и тъжна. Зад вратата на хола се дочуваха гласовете на Изабел и Джейсън, които

продължаваха играта си. Флора погледна часовника си. Беше почти шест без петнайсет. Реши да се качи горе и да си вземе вана.

В мразовития сумрак спалнята, която ѝ бе харесала много в началото, изглеждаше неуютна; стая на непозната, отседнала в непозната къща. Тя спусна завесите и включи нощната лампа. Това до известна степен подобри нещата, но не съвсем. Пусна електрическата печка и закопняла за топлина коленичи на килима пред нея, колкото може по-близо до червените реотани.

Отне ѝ няколко мига, за да осъзнае, че страда от загуба на идентичност. Антъни знаеше, че тя е Флора, но тя самата не бе осъзнавала, че това е толкова важно. Сега, със заминаването му, той сякаш взе Флора със себе си и остави във Фернриг само Роуз.

Бе разбрала, че не може да вярва на Роуз и вече почти я мразеше. Помисли за нея, опита се да си представи какви неща прави там, в Гърция — слънчеви бани, танцуване под звездите на тиха музика на китара или на какъвто там инструмент се танцува в Спетсес. Но нито една от тези картини нямаше дълбочина. Те бяха двуизмерни, неправдоподобни, като прекалено ярки пощенски картички. Роуз сякаш не беше в Гърция. Роуз беше тук, във Фернриг.

Ръцете ѝ бяха ледени. Тя ги простря към топлината. *Аз съм Флора, аз съм Флора Уоринг.*

Обещанието, което бе дала на Антъни, висеше като тежък товар на съвестта ѝ. Може би защото го бе дала, тя копнееше да разкаже истината на всеки, който би я изслушал и би я разбрал.

Но на кого?

Отговорът, който се появи, бе толкова очевиден, че тя не проумяваше защо не се бе сетила веднага. *Обещай да не казваш нищо на никого от тях*, бе настоял Антъни. И тя му даде дума. Но „на никого от тях“ със сигурност означаваше всички от семейство Армстронг, хората, които живееха в тази къща.

В ъгъла на спалнята ѝ имаше малко бюро, което тя дори не си бе помислила да изследва. Сега стана, отиде до него, отвори го и откри вътре същия изряден ред както в цялата къща. Намери хартия за писма и пликове, попивателна и писалка в сребърна кутийка. Дръпна стола, хвана писалката, постави лист хартия пред себе си и написа датата.

И ето така тя започна да пише писмо до баща си, което щеше да бъде много, много дълго.

[1] Традиционно галско събиране, с галски фолклорни танци, типично за Шотландия и Ирландия. — Б.пр. ↑

[2] Неделята за презвитерианците е ден за пълна почивка и не се допускат буйни забавления. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

БРАЯН

Рано на следващата сутрин, когато Флора слезе долу за закуска, телефонът иззвъня. Тя прекоси хола и се поколеба. Никой не се появи да отговори, затова тя отиде да вдигне слушалката и седна на края на раклата.

— Ало.

Чу се женски глас:

— Дом Фернриг ли е?

— Да.

— Изабел, ти ли си?

— Не. Искате ли да ви дам Изабел?

— А... Роуз, ти ли си?

Флора се поколеба.

— Да.

— О, Роуз, аз съм Анна Стодарт.

— Добро утро, Анна. Искаш ли да говориш с Изабел?

— Не, няма значение, може да говоря и с теб. Само исках да благодаря за съботното парти. Аз... Аз много се забавлявах.

— Радвам се. Ще кажа на Изабел.

— Съжалявам, че звъня толкова рано, но тъкмо тръгвам за Глазгоу. Имам предвид, че тръгвам в момента. И не исках да замина, без да кажа благодаря.

— Е, пожелавам ти приятно пътуване.

— Благодаря. Отивам само за два дни. Може би, като се върна, ще дойдеш да ме посетиш в Ардмор. Може да обядваме или да пийнем чай, или нещо друго...

Гласът ѝ се провлече несигурно, сякаш чувстваше, че е казала вече твърде много. Флора изпита съчувствие към нея заради неувереността ѝ и заговори бързо, като се постара да придаде ентусиазъм на гласа си.

— О, ще ми бъде много приятно! Колко мило от твоя страна. Ще се радвам да видя дома ти.

— Наистина ли? Ще бъде забавно! Може да ти звънна като се върна.

— Непременно! — каза Флора. — Чу ли вече за танцовата забава?

— Танцова забава?

— Мислех, че е стигнала до теб през местните клюкарските канали. Ще има танцова забава тук следващия петък, вечерта. Тапи е планирала цялата работа сама вчера сутринта преди закуска.

— Този петък? — Анна явно не можеше да повярва.

— Този петък. Клетата Изабел трябва да прекара цялата сутрин в звънене по телефона. Ще ѝ кажа, че съм ти съобщила. Това ще бъде един разговор по-малко.

— О, колко вълнуващо! Радвам се, че ми каза, защото сега ще си купя нова рокля в Глазгоу. Така или иначе имам нужда от нова рокля...

Още веднъж гласът ѝ заглъхна несигурно. Анна очевидно бе от хората, на които бе трудно да завършат телефонен разговор. Флора тъкмо щеше да каже нещо, за да го приключи, о, приятно прекарване или нещо такова, когато Анна каза:

— Само минутка. Не затваряй!

— Не възнамерявах да затварям.

От другата страна на линията се чу мърморене и Анна каза:

— Браян иска да говори с теб. От мен довиждане.

Браян?

— Довиждане, Анна. Приятно прекарване.

После Браян Стодарт заговори с неговия безгрижен, ясен глас.

— Роуз!

— Добро утро — предпазливо каза Флора.

— Какъв ужасен час за телефонен разговор. Закусила ли си вече?

— Точно щях да закуся.

— Антъни замина ли?

— Да, тръгна си вчера след чая.

— Значи страдаш от липсата му. И Анна е на път да ме изостави. Защо да не си правим компания довечера? Ще дойда да те взема и ще те изведа на вечеря.

Няколко мисли тревожно нахлуха в ума на Флора и най-важната бе, че Анна присъства на разговора, така че не можеше да има нищо непочтено или потайно в поканата. Но какво щеше да си помисли Тапи за това? А Изабел? И трябваше ли изобщо да прекарва вечерта с този неискрен, но доста привлекателен мъж? И дори и предложението му да бе безобидно, тя всъщност искаше ли да излезе с него?

— Роуз?

— Да, още съм тук.

— Помислих, че си затворила. Дори не можах да чуя тежко, развълнувано задъхване. По кое време да те взема?

— Още не съм казала, че ще дойда.

— Разбира се, че ще дойдеш, няма нужда да кокетничиш. Ще отидем във „Фишърс Армс“, в Локгери, и ще те натъпча със скариди. Виж, трябва да вървя. Анна тъкмо тръгва и чака да я изпратя. Ще те взема около седем и половина — осем. Добре ли е? Ако Изабел се чувства в щедро настроение, може да ми сипе едно питие. Предай моята любов на Тапи и благодари на Изабел за снощното парти. И двамата много се забавлявахме. Доскоро.

Той затвори, а тя остана със замлъкналата слушалка в ръка. Що за безобразен мъж! Тя бавно постави слушалката на вилката. Замисли се, а после се усмихна, защото това всъщност беше нелепо. Чарът на Браян, който бе избликнал по телефонния кабел към нея, бе твърде очевиден, за да е опасен, или дори значим. Целият случай беше твърде тривиален, за да се търсят в него някакви дълбоки мотиви. Освен това тя обичаше скариди.

Осъзна, че е гладна и отиде да потърси нещо за закуска.

Джейсън го нямаше, Уоти го бе откарала на училище. Изабел все още седеше на кухненската маса, четеше някакво писмо и пиеше последната си чаша кафе със сестрата. Госпожа Уоти бе до прозореца и режеше едно дебело парче месо за пая.

— Телефонен звън ли чух? — попита тя. Харесваше ѝ да е наясно с всичко, което става в къщата.

— Да, аз отговорих — Флора седна и си напълни купичка с корнфлейкс. — Беше Анна Стодарт, Изабел, и каза, че много благодари за предишната вечер.

Изабел вдигна поглед от пощата.

— О, колко мило — разсеяно каза тя.

— Тя тъкмо заминаваше за Глазгоу, за два дни.

— Да, тя спомена нещо такова.

— А Браян ме покани на вечеря с него тази вечер.

Тя наблюдаваше лицето на Изабел, чакайки да види и най-лека сянка на неодобрение. Но Изабел само се усмихна.

— Чудесна идея! Много мило от негова страна.

— Каза, че тъй като и Антъни, и Анна ги няма, двамата можем да си правим компания. Ще дойде да ме вземе в седем и половина, и каза, че ако се чувстваш щедра, може да му дадеш едно питие.

Изабел се разсмя, но госпожа Уоти каза:

— Той е един безочлив дявол.

— Не го ли харесвате, госпожо Уоти?

— О, харесвам го, но той е ужасно дързък.

— Това, което госпожа Уоти има предвид — каза Изабел, — е, че той просто не е един намусен, скучен шотландец. Мисля, че е много мило от негова страна да се погрижи за Роуз.

— Аз им казах за танцовата забава в петък, така че не е нужно ти да им звъниш. А Анна ще си купи за повода нова рокля.

— О, боже! — каза Изабел.

— Какво означава това?

— Анна винаги си купува нови дрехи. Харчи купища пари за тях, а те всичките изглеждат еднакви. — Тя въздъхна. — Предполагам, че и ние трябва да започнем да мислим какво ще облечем този петък. Аз мога да си сложа отново синята дантела, но сигурно на всички им е писнало от нея.

— Ти си много гиздава в своята синя дантела — увери я госпожа Уоти. — Какво значение има, ако хората са я виждали и преди.

— И Роуз! Ти какво ще облечеш, Роуз?

Въпросът хвана Роуз доста неподготвена. Може би защото имаше толкова много други важни неща, за които да се тревожи, мисълта какво ще облече на партито на Тапи изобщо не се бе появила в главата ѝ. Тя огледа техните изпълнени с очакване физиономии.

— Нямам и най-бегла идея — каза им тя.

Сестрата се втренчи в нея сякаш не можеше да повярва на това, което чува! Тя все още бе твърдо против идеята на Тапи за партито, но въпреки това не можеше да устои на всеобщата еуфория. Но тя бе и голям сноб и сега не можеше да повярва, че млада дама ще дойде и ще

отседне във Фернриг, без да си сложи в багажа поне една официална рокля и по възможност диадема към нея.

— Нямах ли нещо в куфара си? — попита тя Флора.

— Не. Дойдох само за уикенда. Не мислех, че ще се нуждая от рокля за танци.

Настана тягостна тишина, докато всички асимилираха тази информация.

— Дали да не облечеш това, което носеше снощи? — предложи Изабел.

— Това беше просто вълнена пола и блуза.

— О, не! — въздъхна госпожа Уоти. — Партито ще бъде в твоя чест. Имаш нужда от нещо малко по-шик.

Флора почувства, че е разочаровала всички.

— Не мога ли да си купя нещо?

— Не и в Тарбоул — каза ѝ Изабел. — На сто мили наоколо няма място, в което да си купиш някаква дреха.

— Може би трябваше да отида в Глазгоу с Анна.

— А няма ли нещо в къщата, което да преправим? — попита сестрата.

Флора си се представи в рокля, направена от стари калъфи на мебели. Изабел поклати глава.

— Дори и да има, никоя от нас тук не би могла да се нарече шивачка.

Сестрата си прочисти гърлото.

— Аз си шиех сама дрехите като момиче. И вероятно имам малко повече време от всички вас.

— Искате да кажете, че ще направите нещо за Роуз?

— Ако ще помогне.

При това предложение госпожа Уоти вдигна глава от огромното парче месо, а добродушното ѝ лице бе в пълен контраст с убийствено изглеждащия нож в ръката ѝ.

— Какво ще кажете за тавана? Онези сандъци там са пълни със старите дрехи на госпожа Армстронг. А от какви прекрасни платове са!

— Ами нафталина? — каза Изабел. — Всички миришат на нафталин.

— Едно добро пране и издухване на простора навън ще оправи този проблем.

Идеята се прие добре. Госпожа Уоти остави ножа, изми ръцете си и каза, че първо трябва да се качи горе да поогледа и че точно сега е най-подходящият момент. Явно беше така, защото и четирите светкавично се запътиха под строй към тавана.

Помещението беше огромно, простиращо се от единия до другия край на къщата. Беше сумрачно, имаше паяжини и миришеше на камфор и стари ботуши за крикет. Множество очарователни предмети, които Флора с удоволствие би разгледала, стояха наоколо: кантар от стар модел с месингови тежести и мерителна шина, прикрепена встрани; викторианска кукленска бебешка количка; шивашки манекен; няколко пиринчени кани, използвани някога за носене на гореща вода.

Госпожа Уоти включи осветлението, което се състоеше от една опушена мъждукаща лампа, и се насочи право към редицата на сандъците, които стояха строени покрай стената. Те бяха с огромни размери и много тежки, с обли капаци и кожени дръжки отстрани. Госпожа Уоти и Изабел заедно вдигнаха капака на първия. Беше натъпкан с дрехи. Миризмата на нафталин наистина бе поразително силна, но дрехите, които извадиха, бяха една от друга по-украсени и по-невъзможни: черна копринена рокля с лъщяща бродерия; сатенена, с цвят на чайна роза, с пола с ресни; излинял жакет от букле, обточен с ивици шифон, за който Изабел увери Флора, че някога е бил известен като сако за бридж.

— Тапи наистина ли е носила всички тези тоалети?

— О, навремето, когато беше в разцвета си, тя се носеше доста шик. И, разбира се, тъй като е истинска пестелива стара шотландка, никога не изхвърля нищо.

— А това какво е?

— Вечерен плащ. — Изабел изтръска смачканото кадифе и духна по кожената му яка. От нея се разхвърчаха рояк молци. — Спомням си Тапи облечена в това... — Гласът ѝ стана замечтан, като си спомни онези далечни дни.

Ставаше все по-безнадеждно. Флора тъкмо щеше да предложи да отиде веднага до Тарбоул, да вземе следващия влак до Глазгоу и да си купи нещо там, когато госпожа Уоти измъкна някакво чудо от тънък лен и дантела, което очевидно някога е било бяло. Като стара кърпичка, помисли си Флора, но това беше рокля с високо бие и дълги ръкави.

Изабел го позна и дори се развълнува.

— Но това беше роклята за тенис на Тапи.

— Рокля за тенис? — Флора не можеше да повярва. — Сигурно не е играла тенис с това?

— Напротив, играла е, когато е била момиче. — Изабел взе дрехата от госпожа Уоти, хвана я за раменете и я вдигна.

— Какво мислите, сестро? Може ли да се направи нещо от това?

Сестрата пипна леката, прозрачна материя с опитни пръсти и изду устни.

— Нищо й няма... и изработката е много добра.

— Но е много къса за мен — възрази Флора.

Сестрата наложи роклята на тялото й. Наистина беше твърде къса, но имаше, както сестрата отбеляза, *хубав подгъв*.

— Аз мога да я отпусна и никой няма да го забележи.

Флора тайно си помисли, че е ужасна. Но поне не беше стар калъф от мебели и все пак бе по-добре, отколкото да пътува до Глазгоу.

— Съвсем прозрачна е, трябва да нося нещо отдолу.

— Мога да я подплатя — каза сестрата. — В някакъв приятен цвят. Може би розово.

Розово. Сърцето на Флора се сви, но тя не каза нищо. Госпожа Уоти и Изабел се гледаха една друга за вдъхновение. После госпожа Уоти си спомни, че когато сменяха завесите в спалнята на Изабел, бяха поръчали доста памучен хастар. Остатъкът, чисто нов, трябваше да е някъде тук. Накрая, след известно размишляване и ровичкане, госпожа Уоти с триумфален вик го измъкна от горното чекмедже на един лакиран в жълтеникаво скрин.

— Знаех, че го бях пхнала някъде. Просто не можех да се сетя къде.

Беше с бледосинкав цвят. Тя го разгъна, разтърси го и го постави зад висящата дреха от жълтеникав лен, която трябваше да бъде балната рокля на Флора.

— Какво мислиш? — попита я госпожа Уоти.

Все пак синкавото беше по-добре от розово. Може би, след като се изпереше, роклята нямаше да бъде чак толкова лоша. Тя се огледа и видя, че всички наблюдаваха несигурното й изражение, очакващи с тревога нейното одобрение. Като три зле подбрани феи те чакаха да я превърнат в красавицата на бала. Флора се засрами от липсата си на

ентусиазъм. За да го компенсира, тя се усмихна с престорена възхита и им каза, че дори да бе търсила цяла седмица, не би могла да намери по-перфектна рокля.

До следобед дългото писмо, адресирано до Роналд Уоринг, все още не бе изпратено по пощата. На първо място, защото Флора нямаше пощенска марка. Второ, защото нямаше представа къде да намери пощенска кутия. След обяда, когато Изабел я попита какво смята да прави, Флора си спомни писмото.

— Ще имаш ли нещо против да отида до Тарбоул? Искам да пусна едно писмо по пощата.

— Не бих имала нищо против, разбира се. Всъщност, ще бъде чудесно, защото ми свърши кремът за ръце, та ще те помоля да ми купиш — каза Изабел. — И можеш да вземеш Джейсън от училище, което ще спести едно пътуване на Уоти. — После ѝ хрумна една мисъл. — Предполагам, можеш да караш кола?

— Да, ако никой няма нещо против да ми заеме някоя.

— Можеш да вземеш бусчето — спокойно каза Изабел. — Така няма да има значение, ако го удариш.

После плъзна вестта за пътуването до Тарбоул и Флора веднага бе натоварена с още задачи. Сестрата се нуждаеше от фини шевни игли и синя коприна, която да подхожда на подплатата на новата рокля. Тапи искаше книжни салфетки и четири унции ментови бонбони. Флора, със списъка за покупки в ръка, отиде до кухнята да потърси госпожа Уоти.

— Отивам до Тарбоул. Ще взема Джейсън от училище. Искаш ли да ти взема нещо от там?

— Уоти знае ли, че не трябва да ходи до Тарбоул?

— Не, аз ще му кажа пътьом. Изабел ми предложи да взема бусчето.

— Добре, ако Уоти няма да ходи — каза госпожа Уоти, насочвайки се към хладилника, — тогава ти ще доставиш това от мое име. — И тя измъкна отвътре голям месен пай в емайлирана чиния.

— Къде искаш да го занеса?

— Това е за доктор Кайл. — Тя извади пергаментова хартия от чекмеджето, откъсна едно голямо парче и уви пая в нея. — Направих един за днешната вечеря и казах на Изабел защо да не направя един и

за този нещастен човечец, който си няма икономка. Така поне ще има едно свястно ядене през деня.

— Но аз не знам къде живее? Не знам коя е неговата къща?

— В Тарбоул, на върха на хълма. Не можеш да я объркаш — добави госпожа Уоти, от което Флора остана с убеждението, че всъщност ще я обърка, — защото ще видиш новия кабинет, залепен встрани до основната сграда. А и на вратата има месингова табелка.

Тя подаде на Флора пакета с пая. Беше много тежък и би трябвало да стигне на доктор Кайл поне за четири дни.

— Какво трябва да направя с пая? Да го оставя на изтривалката пред предната врата?

— Не. — Госпожа Уоти очевидно остана с впечатлението, че Флора не е много схватлива. — Внеси го вътре в кухнята и го сложи в хладилника.

— Ами ако вратата е заключена?

— Ключът е на перваза на прозореца, под саксията от дясната страна.

Флора събра другите си неща.

— Е, надявам се, че ще го оставя в правилната къща — и се отправи към задната врата, оставяйки госпожа Уоти да се залива от смях, сякаш бе казала някаква шега. Намери Уоти в зеленчуковата градина, предаде му съобщението за Джейсън и му обясни, че госпожица Армстронг ѝ е позволила да вземе бусчето. Уоти ѝ каза, че то е в гаража, а ключът е на таблото. И добави, че бусът няма никакви особености.

Може да беше лесно да го караш, но той все пак си беше особен бус — гордостта на Тапи, срамът на госпожа Уоти и обект на подигравки в цял Тарбоул. Тапи бе решила, че старият Даймлер харчи много бензин и че има нужда от друга, по-малка кола за ежедневните пътувания, и го беше купила на втора ръка от господин Рийки, собственика на рибарския магазин в Тарбоул. И макар че Уоти, подтикнат от съпругата си, му бе ударил една боя, отстрани все още ясно се виждаха буквите:

Арчибалд Рийки
Качествена риба

Свежо опушена херинга. Ежедневни доставки

Тъй като Флора го виждаше за пръв път, си помисли, че е от голям клас. Настани се зад волана, запали двигателя и със съвсем малко простъргване на скоростите ускори към Тарбоул.

Този следобед малкото градче вреше и кипеше. Пристанището беше пълно с лодки, а кейовете бяха претъпкани с камиони. Въздухът бе изпълнен с шумове на работещи двигатели и въртящи се кранове, хорски крясъци, бликащи струи на маркучи с високо налягане и с безкрайните писъци на гладните чайки. Навсякъде имаше хора: рибари в жълти мушамы, шофьори на камиони в комбинезони, пристанищни служители в техните униформи. Имаше жени в гумени ботуши и престилки на райета и всички участваха в сложния процес по разтоварването на риба от лодките, чистенето ѝ, пакетирането ѝ, натоварването ѝ на чакащите камиони и изпращането ѝ по пътищата.

Спомни си какво ѝ бе казал Антъни за Тарбоул — че съвсем доскоро е бил просто малко рибарско селище, но напоследък се е превърнало в център на крупна рибна индустрия. И неизбежно цялото това процъфтяване бе оставило белези. Докато слизаше надолу по пътя към Тарбоул, Флора мина покрай ново училище, което бе построено, за да поеме децата на нарастващото население на градчето. Жилищните комплекси се простираха нагоре по хълма зад града и не само рибарски камиони, но и много коли задръстваха тесните улици около пристанището.

След като въртя в кръгове буса на господин Рийки около пет минути, Флора накрая паркира пред брега до една табела, на която пишеше: Паркирането строго забранено. Тя напазарува — което не ѝ отне много време, тъй като повечето от покупките направи в един магазин, — и после без много затруднения намери пощата. Купи си марка, залепи я на плика, адресиран до баща ѝ, и се поколеба само за миг, преди да пусне писмото в кутията. Чу как падна с мек звук и остана за момент така, несигурна дали се чувства доволна, или съжалява, че то всъщност вече е заминало, изчезнало е от ръцете ѝ и е извън контрол. Представи си как баща ѝ получава писмото, прочита го

първо сам, а после вероятно и на Марша. Имаше огромно значение, че Марша ще бъде до него. Това щеше да намали драматизма на ситуацията и той вероятно нямаше да се ядоса много на Флора. И нещо по-важно, Марша нямаше да го остави да се ядоса много на себе си.

Тя тръгна назад към буса, но като зави зад ъгъла, с ужас видя един млад полицаи, застанал в очакване до него. Тя се затича, възнамерявайки да се извини, но когато стигна до него, той каза само:

— Сигурно сте приятелка на госпожа Армстронг от Фернриг?

— Да — каза Флора изненадано.

— Така си и помислих, тъй като познавам колата.

— Съжалявам, аз смятах, че...

— Имате ли още някакви задачи, които трябва да свършите?

— Да. Трябва да доставя един пай на доктор Хю Кайл. А после трябва да отида да взема Джейсън от училище.

— Ако ще ходите до къщата на доктор Кайл, по-добре е да вървите пеша нагоре по хълма и да оставите бусчето тук. Не се тревожете. Аз ще го държа под око.

— О! Благодаря ви.

Той й отвори вратата с изключително куртоазен жест. Тя метна пакетите си на седалката и извади пая. Младият полицаи й се усмихна доброжелателно.

— А вие... не можете ли да ми кажете къде живее докторът?

— Нагоре по хълма, извън града. Последната къща вляво, точно преди хотела. Отпред има градинка и табелка с надпис „Доктор Кайл“.

— Много ви благодаря.

Младият полицаи се усмихна плахо.

— Моля, няма защо — каза той.

Хълмът извън града беше много стръмен, толкова стръмен, че паважът бе подреден на стъпала. Беше малко като да изкачваш дълго полегатото стълбище. В началото имаше малки вилички, на едно ниво с улицата, после един пъб, после още вили. Къщите ставаха по-големи, всяка разположена в своя собствена малка градина. Накрая, близо до върха, Флора стигна до последната къща, която беше по-голяма от всички, солидна, без никакви орнаменти, разположена навътре от пътя, с калдъръмена пътека, която водеше от портата до верандата. Имаше бяла бетонна пристройка, която изглеждаше по-скоро като голяма кутия за обувки. Макар да не се нуждаеше от последно уверение,

Флора все пак погледна кованата желязна порта и видя месинговата табелка с името на Хю Кайл на нея. Помисли си, че ѝ трябва хубаво излъскване, после отвори вратата и тръгна по стръмната пътечка към входната врата.

Натисна звънеца, но веднага щом чу скръбното дрънчане от задната част на къщата, разбра, че вътре няма никой. След дългото изкачване по хълма паят бе започнал да ѝ тежи много. Тя позвъни отново, от възпитание, после потърси ключа от входната врата, както я бе посъветвала госпожа Уоти. Беше огромен и Флора го намери лесно, после го пхна в ключалката, завъртя го и отвори.

Вътре имаше салон с теракотен под, стълбище, издигащо се в сумрака, и се долавяше миризма като от стар антикварен магазин, малко мухлясала, но всъщност приятна. Тя влезе вътре и остави вратата зад себе си отворена. Видя старомодна закачалка за шапки с място за чадъри, красива малка инкрустирана масичка и парапет от ковано желязо, боядисан в бяло. Всичко беше потънало в прах и мръсотия. Имаше часовник, но бе спрял. Тя се запита дали е счупен, или просто никой не се е сетил да го навие.

Вдясно имаше врата, която тя отвори и откри най-необитаемата дневна, която някога бе виждала — нищо не си беше на мястото, нямаше нито едно цветенце, а щорите бяха наполовина спуснати. Затвори вратата, отвори тази срещу нея и пред нея се разкри скучна викторианска трапезария. Масата беше махагонова и масивна, с бюфет в съответните пропорции, отрупан с гарафи и сребърни подноси за вино. Всички столове бяха поставени до стената. И тук отново щорите бяха спуснати до половината. Флора реши, че тази стая притежава веселието на погребална зала. Тихичко, защото не искаше да обезпокои някой призрак, тя затвори вратата и отиде към салона, към задната част на къщата, за да намери кухнята.

Тук гробовният ред свърши внезапно. Не беше голяма кухня. Всъщност за размера на къщата бе доста малка, но при все това всяко налично хоризонтално пространство бе побрало ужасяващо количество посуда и прибори. Сосиери, тигани, касероли, всичко бе натрупано на дъската за изцеждане, мивката бе задръстена с мръсни чинии, а по масата в средата на стаята имаше следи от лека закуска — не особено апетитна, освен ако на човек не му харесва да яде едновременно корнфлейкс, пържени яйца и плодов сладкиш.

Финалният щрих беше наполовина празна бутилка уиски, която стоеше в средата на масата. По някаква причина тя привнасяше в тъжния безпорядък на сцената намек за потенциална катастрофа.

Хладилникът беше в ъгъла до готварската печка. Тя отиде към него, спъна се в разкъсаната постелка и за малко не се плъосна по лице. Като огледа чергата, видя, че целият под е мръсен. Изглеждаше така, сякаш не е метен повече от седмица, още по-малко пък мит.

Отвори хладилника и бързо пхна пая навътре, преди още никакви ужасии да подразнят очите ѝ. Затвори вратата, обърна се и се облегна на нея, оглеждайки пълната бъркотия, и в ума ѝ се завъртяха няколко мисли. Най-очевидната бе, че Джеси Маккензи е мърлява повлекана и колкото по-бързо Хю се отърве от нея, толкова по-добре. Никой мъж, колкото и да е небрежен, не би могъл да създаде в кухнята си такава бъркотия само за няколко дни.

Тя се огледа безнадеждно и сърцето я заболя за него, а в същото време знаеше, че той ще бъде неописуемо огорчен, ако разбере, че Флора е видяла всичко това, и инстинктът ѝ подсказа да се измъкне тактично и да го остави да си мисли, че Уоти е доставил пая.

Освен това тя трябваше да вземе и Джейсън от училище. Флора погледна часовника си и откри, че е само три без петнайсет. Имаше цял час, преди да отиде в училището. Какво можеше да прави през това време? Да се разходи около пристанището? Да пийне кафе в снейкбара на Санди? Но разбира се, тя нямаше да направи нито едно от тези неща. Още докато ги обмисляше, тя свали ръкавиците си, съблече мантията си, окачи го на куката зад вратата и нави ръкавите си. *Ти, глупачке*, каза си тя и потърси престилка. Откри една висяща до мивката синя касапска престилка, предназначена за мъж и твърде голяма за нея. Завърза я два пъти около кръста си, намери гъба и пусна крана за топла вода. Тя потече гореща и Флора си каза, че това е единственото хубаво нещо, което се случи, откак влезе в тази потънала в мръсотия мрачна къща.

В шкафа под мивката за своя изненада откри твърда четка, много сапун на прах и пакет стоманена тел за жулене на съдове. Изглежда, че Джеси Маккензи е имала добри намерения, макар да не ги бе изпълнила. Тя се възползва от всичко в големи количества. Като стигна до подреждането, Флора просто подреди измитите чинии по шкафовете, така че да не се виждат, окачи купите и чаените чаши на

кукичките, после насочи вниманието си към тенджерите. Като свърши и с тях те не само бяха чисти, а блестяха и когато ги подреди спретнато по размер на полицата над готварската печка, те изглеждаха не само делови, но дори атрактивни. След като мивката бе изпразнена и почистена, трансформацията на кухнята на Хю Кайл отне изненадващо кратко време. Тя разчисти масата, изхвърли застоялия плодов сладкиш, скри тактично бутилката с уиски и изтръска покривката. Избърса масата и плотовете с влажна кърпа. Всичко заблестя. Нямаше нищо по-удовлетворително в живота от това да направиш много мръсна стая идеално чиста. Стана ѝ много приятно. Остана ѝ само подът. Погледна часовника си и тъй като бе само три и дваайсет, тя вдигна раздърпаната постелка, изхвърли я през задната врата и потърси метла, която се появи заедно с лопатата за смет във влажен шкаф, който миришеше едновременно на боя за обувки и на мишки. Помете от пода натрупаната очевидно от месеци мръсотия, напълни кофа с гореща вода и препарат и се захвана за работа.

След три кофи и половин пакет от препарата тя почти бе приключила. Линолеумът блестеше влажен, миришеше на чисто и се откриха синьо — кафявите му шарки. Остана само тъмната кухня под дъската под плота за сушене на съдове и Флора пхна глава вътре, вече толкова ентусиазирана, че не можеше да се спре дори и при мисълта за мишите изпразнения и паяжините или дори за дезертиращите паяци. Докато стържеше и удряше с четката облицовката, тясното затворено пространство се изпълни с пара. Най-сетне остави четката, изстиска парцала и избърса последните остатъци от сапунената пяна.

Беше приключила. Измъкна се заднишком изпод сушилнята и тъкмо щеше да се изправи на крака, когато забеляза, че зад кухненската маса, точно в центъра на почистения от нея под, има друг чифт крака: кафяви кожени обувки с каучукови подметки и маншети на панталони от туид. Тя седна на пети, погледът ѝ се вдигна бавно нагоре, докато най-накрая спря на изуменото лице на Хю Кайл.

Трудно бе да се каже кой от двамата е по-изненадан. После внезапно Флора изгърси:

— О, по дяволите!

— Какво става?

— Надявах се, че няма да се върнете.

Той не успя да отговори на репликата ѝ, просто се оглеждаше напълно объркан.

— Но какво, по дяволите, правите?

Тя се ядоса, че я е хванал на „местопрестъплението“ не заради естеството на работата ѝ, а защото можеше да се почувства глупаво засегнат от нейната намеса, а и очевидно изглеждаше скован и смрачен.

— Какво си мислите, че правя? Чистя пода.

— Но вие не трябва да го правите.

— Защо не? Беше мръсен.

Той се огледа, забеляза блестящите полици и плотове, светналата мивка, спретнатия ред на тенджерите и порцелана. Очите му се върнаха на лицето ѝ. Все още изглеждаше объркан. Потри с ръка тила си — олицетворение на мъж, който е загубил ума и дума.

— Трябва да кажа, че това е изключително мило от ваша страна, Роуз. Благодаря ви много.

Тя не искаше той да се чувства прекалено благодарен.

— За мен беше удоволствие.

— Но аз все пак не разбирам. Защо сте тук?

— Госпожа Уоти ви сготви пай и ме помоли да ви го донеса. В хладилника е. Изобщо не ви чух да влизате.

— Входната врата беше отворена.

— О, по дяволите, забравих да я затворя.

Косата ѝ бе паднала върху лицето ѝ. Тя я отметна и се изправи. Огромната престилка висеше мокра на нея. Тя вдигна кофата, изпразни я в сифона, изстиска парцала и пхна всичко в шкафа под мивката. Затвори вратата му и се обърна да го погледне, развивайки надолу запретнатите си ръкави.

— Икономката ви е абсолютно безполезна — каза му тя безцеремонно. — Трябва да си вземете някой друг, който да се грижи за вас.

— Джеси се старее много. Просто сега отсъства. Трябваше да замине за Портри да навести майка си.

— Кога ще се върне?

— Не знам. Утре или може би вдругиден.

— Е, трябва да я уволните и да си намерите някоя друга. — Тя се чувстваше жестока, но му беше ядосана, защото никой мъж нямаше

право да изглежда толкова уморен. — Това е нелепо. Вие сте докторът на този град. Трябва да има някой, който да ви помага! Ами вашата сестра, тази, която работи в кабинета?

— Тя е семейна жена с три деца, за които трябва да се грижи.

— Но тя не познава ли някоя жена, която би могла да работи за вас?

Хю поклати глава.

— Не знам — каза той.

Тя бе забелязала, че е уморен, но сега осъзна, че в този момент той не само не знае, но и не го е грижа дали някой може да му намери икономка, или не. Започна да съжалява, че го нападна и го сгълча като недоволна съпруга.

— Разбирате, нали — каза тя малко по-меко, — че вие ме изненадахте толкова много, колкото и аз вас. Откъде се появихте така изведнъж?

Той се оглеждаше наоколо за нещо, на което да седне, видя столовете, които Флора бе подредила един върху друг в ъгъла, отиде да си вземе един и се настани до масата.

— От Локгери — отговори й той, като се облегна назад на стола, с кръстосани крака и с ръце в джобовете. — Бях в болницата. Ходих да видя Ангъс Макей.

— Това е онзи възрастен мъж, за когото ми разказахте, нали? Който живее в Локгери? Този, който паднал по стълбите?

Хю кимна.

— Значи накрая се е съгласил да постъпи в болница?

— Да. Накрая се съгласи. Или би трябвало да кажа накрая беше убеден.

— От вас?

— Да. От мен. Пратих линейка до Ботурич, за да го вземе сутринта. Отидох да го видя следобед. Беше в една стая с още петима други старци, всичките взираци се в отсрещната стена, чакайки смъртта си, а той дори не знаеше какво му се е случило. Аз се постарях да поддържам обичайното си добро настроение, но той просто стоеше там и ме гледаше. Като старо куче. Чувствам се като убиец.

— Но вие не бива да се чувствате така. Това не е по ваша вина. Вие сам казахте, че снаха му е на ръба на силите си от грижите по

него. И че е в много отдалечено място, и че пак може да падне или да се случи някакъв още по-лош инцидент.

Хю я остави да изприказва всичко това, без да я прекъсне. Когато тя приключи, той замълча за малко, наблюдавайки я изпод тежките си вежди. После заговори.

— Той е стар, Роуз. Той е немощен, крехък и объркан, а сега ние го откъснахме от корена му. Ужасно е да причиниш подобно нещо на някого. Той е роден в Ботурич, баща му е управлявал фермата преди него, както и дядо му. Ангъс доведе жена си в Ботурич и децата му също са родени тук. А сега накрая, когато вече нямаме полза от него, го натоварваме на колата и го откарваме нанякъде, далеч от очите, далеч от сърцето, и го оставяме на грижите на непознати.

Флора бе изненадана, че един доктор може да си позволи да бъде толкова емоционално ангажиран.

— Но така стоят нещата. Вие не можете да ги промените. Не можете да спрете хората да остаряват.

— Но нали разбирате, че Ангъс не е просто хората. Ангъс е част от мен, част от моето израстване. Баща ми като лекар беше много зает и не успяваше да намери достатъчно време за малкото си момче, затова в хубавите неделни дни аз изминавах с велосипеда си по петнайсет мили, по целия път покрай Лок Фада, чак до Ботурич, за да се видя с Ангъс Макей. Той беше висок, снажен, дългокрак, силен като вол, и аз мислех, че той знае всичко. И наистина знаеше — и за птиците, и за лисиците, и за зайците, и къде да намериш най-тлъстата пъстърва, как да вържеш муха, на която и най-хитрата съомга да не може да устои. Много силен. Като бог. Ходехме заедно на риба или по хълмовете, въоръжени с телескопи, и той ми показваше къде гнездят златните орли.

Флора се усмихна, като си представи възрастния мъж и малкото момче заедно.

— На колко години бяхте тогава?

— Около десет. Малко по-голям от Джейсън.

Джейсън. Флора бе забравила за Джейсън. Тя погледна часовника си и после панически започна да развързва връзките на престилката.

— Трябва да излитам! Възложиха ми да взема Джейсън от училище. Той ще си помисли, че сме го забравили.

— Всъщност се надявах да ми направите чаша чай.

— Нямам никакво време. Трябваше да съм там в четири без петнайсет, а сега е без двајсет.

— Ами ако се обадя на директора и му кажа да задържи Джейсън за малко?

Реакцията му беше много неочаквана! *Е, помисли Флора, той наистина се опитва да бъде мил към мен.* Тя остави престилката.

— Джейсън няма ли да има нещо против?

— Няма. — Хю се изправи на крака. — Имат влакче в училището и ако момчетата са били послушни, им позволяват да играят с него. Той ще има шанса да бъде изцяло на негово разположение и да си играе самичък с него.

Хю излезе и отиде в салона, оставяйки вратата отворена. Флора стоеше на мястото си, гледайки зад него. Тя бе открила, че е объркващо, когато някой, когото си мислил за много затворен и стеснителен, започва да се държи не според представата ти, в разрез с характера си. Чу го как се обажда в училището. Отиде да напълни чайника и го сложи да кипне. Гласът на Хю се чуваше от салона.

— Ало? Господин Фрейзър? Доктор Кайл се обажда. Можете ли да намерите Джейсън Армстронг? Ще бъдете ли така любезен да го задържите за петнадесетина минути? Младата дама на Антъни ще дойде да го вземе и да го отведе във Фернриг, но се налага да закъснее малко. Е, щом искате истината, тя тъкмо ми прави чаша чай. Да, тя е тук. О, ще бъде много любезно от ваша страна. Благодаря ви. Ще сме тук, когато дойдете. Кажете му да не си прави труд да звъни на звънеца, а направо да влезе. Ще бъдем в кухнята. Много добре. Задължен съм ви. Довиждане, господин Фрейзър.

Тя чу как той остави слушалката и в следващия момент се появи обратно в кухнята.

— Всичко е уредено. Един от младшите учители ще докара Джейсън с колата си и ще го остави на вратата.

— Това означава ли, че няма да си поиграе с влака?

Хю отиде да вземе втори стол от ъгъла.

— Откъде да знам?

Флора бе намерила порцеланов чайник със счупен чучур, кана с мляко в хладилника и двойка стари, хубави чаени чаши от уеджуудски порцелан.

— Не знам къде е захарта, нито пък чаят!

Той се зарови в някакъв шкаф и ги извади. Чаят беше в много стара метална кутия с портрет на Джордж V на едната страна. Беше очукана и по-голямата част от боята се бе олющила.

— Изглежда, че е от доста време тук — каза Флора.

— Да, както и всичко останало в тази къща. Включително аз.

— Тук ли сте живели през целия си живот?

— През по-голямата част. Баща ми живя тук четирийсет години и би било слабо да се каже, че не вярваше в положителната страна на промените. Когато се върнах да поема практиката му, беше като пристъпване назад в миналото. В началото мислех да направя много промени и да модернизирам всичко, но не след дълго ме обхвана прочутата инерция на Западния бряг и цялото ми време отиде в построяването на кабинета. Щом започнах с него, забравих за къщата. Или може би просто забравих да я забелязвам.

Флора се успокои. Поне не беше отишъл да си избере мебелите за трапезарията сам. Чайникът завря. Тя запари чая и го сервира на масата.

— Това е хубава, солидна къща — любезно каза тя, но прозвуча така, сякаш казваш на горда майка, че бебето ѝ изглежда добре, когато всъщност не можеш да измислиш какво друго да кажеш за клетото мъниче.

— Тапи мисли, че е ужасна — невъзмутимо каза Хю. — Нарича я мавзолей. И аз съм склонен да ѝ вярвам.

— Нищо ѝ няма. — Тя срещна скептичния му поглед. — Имам предвид... — Тя се оплете. — Имам предвид, че има потенциал. — Флора седна до масата и наля чая. Атмосферата бе станала приятно домашна и уютна. Насърчена, тя продължи: — Няма къща, която да не може да се направи много приятна, ако го пообмислите добре. Всичко, което ѝ трябва, е... — Тя търсеше вдъхновение. — Една боя.

Той погледна удивено.

— Това ли е всичко, което ѝ трябва?

— Е, това би могло да бъде едно начало. Едно преобоядисване може да направи чудеса.

— Ще трябва да опитам. — Той си сипа мляко и щедро количество захар и хубаво разбърка цялата тази гъста смес. Изпи я, очевидно, без да си изпари гърлото, и си сипа още една чаша. — Една

боя. — Той остави чайника. — И може би да се вдигнат щорите, за да се пусне малко светлина. И миризмата на нова политура. И цветя. И книги, и музика. И огън, горящ в камината, когато се върнеш у дома от работа в края на дългия зимен ден.

— Вие нямате нужда от нова икономка, вие имате нужда от нова съпруга — изтърси Флора, без да се замисли и веднага получи такъв остър поглед, че ѝ се прииска изобщо да не бе казвала нищо. — Съжалявам — бързо добави тя.

Но той всъщност не изглеждаше обиден. Сипа си още мляко и захар в чая и го разбърка.

— Вие знаете, че аз бях женен — каза той. Това беше като обявяване на факт, не като обвинение.

— Да. Тапи ми каза.

— Какво друго ви каза тя?

— Че съпругата ви е загинала в автомобилна катастрофа.

— И нищо друго?

— Нищо. — Тя се почувства длъжна да защити Тапи. — Тя ми го каза просто защото много ви обича. И не ѝ харесва да живеете сам.

— След като се сгодих за Даяна, я доведох в Тарбоул. Посещението не би могло да се нарече успешно. Тапи каза ли нещо за това?

— Всъщност не — Флора започваше да се чувства неудобно.

— Мога да разбера по лицето ви, че ви е казала. Тапи не прие Даяна, както и всеки друг тук, и мислеше, че съм направил ужасна грешка.

— А беше ли грешка наистина?

— Да. Още от самото начало, но аз бях толкова заслепен от чувствата си, че не можех да го призная дори пред себе си. Запознах се с нея в Лондон. Работех по специализацията си в „Сейнт Томас“. Имах един приятел там, Джон Ръшмор — познавах го още от университета в Единбург. Играехме ръгби заедно. После той си намери работа в Ситито и аз го срещнах отново, когато отидох на юг. Именно чрез него се запознах с Даяна. Тя и Джон принадлежаха на свят, който аз изобщо не познавах, и като всяка провинциална тиква бях заслепен от него. И от нея. Когато поисках да се ожена за нея, всички ми казваха, че съм луд. Баща ѝ имаше много лошо мнение за мен. От самото начало той ме приемаше като простоват, ненадежден шотландец, преследващ

парите на дъщеря му. Професорът ми беше не по-малко лишен от ентусиазъм. Имах още две години до завършването на специализацията и той бе убеден, че трябва да поставя кариерата си над брачните си аспирации. И разбира се, баща ми беше съгласен с него.

Може да ви се стори странно, но за мен мнението на баща ми бе най-важно. Чувствах, че ако го спечеля, другите могат да вървят и по дяволите. Затова доведох Даяна да я запозная с него и да му я покажа. Костваше ми известни усилия, за да я убедя да дойде. Тя беше идвала в Шотландия само веднъж, на някакъв лов за яребици, и не беше очарована от идеята за посещение в Тарбоул. Но аз най-сетне я придумах. Какъв наивник съм бил, като си въобразявах, че баща ми и приятелите ми, които познавах цял живот, ще бъдат също тъй очаровани от нея, както и аз.

Но не се получи. Всъщност беше катастрофа. През цялото време валеше, Даяна намрази Тарбоул, намрази тази къща и намрази цяла Шотландия. Е, да, тя беше разглезена. И като толкова много други разглезени жени можеше да бъде страхотно чаровна и завладяваща, но само с хора, които я забавляваха и стимулираха. А тук нямаше някой, който да съответства на този критерий. Тя остави баща ми безмълвен, но той не беше човек, когото биха нарекли словоохотлив и в по-добри моменти. Беше изключително любезен, а тя бе гост в дома му, но до края на третия ден на всички ни дойде до гуша. Баща ми доведе нещата до критична точка. Наля се с уиски, заведе ме в кабинета си и ми каза, че съм си загубил ума. Каза ми и още много други неща, но повечето от тях не мога да повторя. После аз си изпуснах нервите и казах още повече неща, които не стават за повтаряне. И по времето, когато този спор завърши, нямаше какво друго да направя, освен да кача Даяна в колата си и да се върнем обратно в Лондон. Оженихме се седмица по-късно. Би могло да се каже, че беше по-скоро заради родителското противопоставяне.

— Получи ли се?

— Не. В началото всичко беше чудесно. Ние бяхме много увлечени, заслепени, много влюбени, така да се каже. Но нашите два свята бяха твърде далечни и нямахме нищо общо, с което да построим моста между тях. Когато се запознахме, в началото мислех, че Даяна си се представя като светската съпруга на брилянтен хирург, но вместо

това се оказа омъжена за борец се за оцеляване учен, който прекарва по-голямата част от будните си часове в болницата. Всъщност не беше истински брак, но вината беше колкото моя, толкова и нейна.

Флора обви ръце около чашата си с чай, за да ги стопли.

— Може би, ако обстоятелствата са били различни...

— Но не бяха различни. Трябваше да изградим най-доброто от това, което имахме.

— Кога загина тя?

— Почти две години след като се оженихме. Но по онова време ние вече почти не общувахме и аз не си помислих нищо, когато Даяна ми каза, че заминава за уикенда, за да го прекара с една стара съученичка, която живеела в Уелс. Но когато загина, е била в колата на Джон Ръшмор и на волана е бил той. И не са отивали в Уелс, а в Йоркшир.

Флора го зяпна.

— Имате предвид... с вашия приятел?

— Да. С моя приятел. Имали са връзка от месеци, а аз дори не съм и подозирал. После, след като свърши, всичко излезе наяве. Всички са знаели, но явно на никого не му е дало сърце да ме осветли. Разтърсващо е да загубиш съпругата си и приятеля си с един удар. И още по-разбиващо е да загубиш и гордостта си.

— Джон Ръшмор също ли загина?

— Не, все още е жив и здрав.

— Затова ли зарязахте дисертацията си и се върнахте в Тарбоул?

— Върнах се, защото баща ми се разболя.

— И никога не сте си мислили да се върнете обратно в Лондон?

— Не.

— Не може ли все пак да станете хирург?

— Не, твърде късно е. Аз принадлежа на това място. Може би това е мястото, на което винаги съм принадлежал. Не съм сигурен дали бих могъл да живея в града, далеч от чистия въздух и мириса на море.

— Вие сте точно като... — започна Флора, но се спря точно навреме. За малко щеше да каже, вие сте точно като баща ми. Докато се бе унесла в разказа на Хю, тя бе забравила, че трябва да бъде Роуз. Сега изведнъж се усети, че е погълната от напълно естествения импулс да сподели доверие за доверие, спомени за спомени. Хю бе отворил

една врата, която преди бе затворена и залостена, и тя много искаше да влезе през нея.

Но не можеше, защото като Роуз тя нямаше нищо, което да му предложи в замяна. Като Роуз тя не можеше да споделя спомени, нито да му предложи успокоение. Безсилието на това състояние изведнъж стана повече, отколкото можеше да понесе и за миг тя дори помисли да сподели истината с него. Беше убедена, че той ще я разбере в настоящото си настроение. Тя бе дала обещание на Антъни, но в крайна сметка Хю беше лекар. Не е ли споделянето на тайна пред доктор почти като изповед пред свещеник? Дали може да мине за такава?

От самото начало всички инстинкти на Флора бяха реагирали срещу лъжата, в която се бяха забъркали тя и Антъни, просто защото неминуемо щеше да засегне и да въвлече и други, невинни хора. Но сега вече лъжата се бе преобърнала и самата тя бе окована от нея, без да може да помръдне.

Хю чакаше да довърши изречението си.

— Като кого съм? — подтикна я той, когато не го направи.

— О... — Обещавам, бе казала тя на Антъни вчера на брега. — На никого. Просто на един човек, когото познавах и който се чувстваше като вас.

Моментът свърши. Изкушението бе отминало. Тя все още бе Роуз и не знаеше дали трябва да е доволна, или трябва да съжалява. Кухнята беше топла и тиха. Единствените звуци идваха отвън. Чу се превключване на скорости на някакъв камион, придвижващ се по хълма покрай портата. Излая куче, една жена, която се качваше нагоре от магазините с натоварената си кошница, извика през улицата на приятелката си. Небето се огласяше от писъците на чайките.

Възцарилият се мир рязко бе прекъснат от пристигането на Джейсън. Входната врата се отвори и затръшна с такава сила, че къщата леко се разтърси. Това ги изненада и Флора скочи и погледна към Хю. Видя собственото си объркано изражение, отразено на неговото лице. Те бяха забравили за Джейсън, чийто глас прониза въздуха.

— Роуз!

— Тя е тук! — отговори му Хю. — В кухнята.

По коридора забързаха стъпки, вратата се отвори широко и Джейсън нахлу вътре.

— Здравсти! Господин Томпсън ме докара с неговата кола, а в пристанището имаше огромна лодка и той каза, че е дошла чак от Германия. Здравсти, Хю!

— Здравсти, стари момко.

— Здравсти, Роуз. — Той заобиколи откъм нейната страна на масата, обви ръце около врата ѝ и разсеяно я целуна. — Хю, нарисувах специална картина за Тапи. Направих я днес следобед.

— Дай да я видим.

Джейсън се захвана с катарамата на ученическата си чанта и накрая измъкна рисунката.

— Ух, измачкала се е!

— Няма проблем — каза му Хю. — Дай я тук.

Джейсън му я подаде, облягайки се на коляното му. Хю взе рисунката, разгърна я внимателно и изглади гънките ѝ върху плота на кухненската маса. Ръцете му още веднъж направиха силно впечатление на Флора. Сега, кой знае защо, докато го наблюдаваше как сръчно се оправя с изцапаната ярка рисунка на Джейсън, усети някакво особено чувство в стомаха си. Тя го чу да казва:

— Хубава картина! Какво си нарисувал?

— О, Хю, колко бавно схващаш!

— Осветли ме.

— Не знам какво означава тази дума.

— Обясни ми.

— Е, добре, гледай сега. Това е самолет и един мъж с парашут. А тук има още един мъж, който вече се е приземил, и той чака другия мъж и седи под едно дърво.

— Разбирам. Много е хубава. Тапи ще я хареса. Не, не я сгъвай пак. Остави я така, Роуз ще ти я носи и тогава няма да се намачка отново. Нали, Роуз?

— Какво? — стреснато каза тя, вдигна поглед от масата, и срещна замайващата синева на очите му.

— Казах, че вие бихте могла да се погрижите за картината.

— О, разбира се, че ще се погрижа.

— Чай ли пиете? — попита Джейсън. — Има ли нещо за хапване? — Той се огледа с надежда около себе си.

Флора си спомни за изхвърления плодов сладкиш.

— Не знам. Ние просто пийваме по чашка чай — каза тя.

— Ако погледнеш в онази червена тенекиена кутия на кухненския бюфет, може да намериш някоя бисквита.

Джейсън взе кутията, постави я на масата, отвори с мъка капака ѝ и измъкна отвътре една голяма шоколадова бисквита, обвита в станиол.

— Може ли да я изям?

— Ако си готов да поемеш риска. Нямам представа колко дълго е стояла там.

Джейсън махна станиола и отхапа експериментална хапка.

— Добре е. Малко е клисаво, но си е добре. — Той задъвка и премести поглед от Хю към лицето на Роуз. — Защо не дойде да ме вземеш, Роуз?

— Правех чай на Хю. Нямах нищо против, нали?

— Не, нямам. — Той пристъпи и се облегна на нея. Тя обви ръка около него и притисна брадичката си на темето му. — Аз си играх с влака — каза ѝ Джейсън с тон на най-дълбоко удовлетворение.

Флора се разсмя. Тя погледна към Хю, очаквайки да сподели нейната веселост, но той сякаш не бе чул Джейсън. Изражението му бе разсеяно и затворено, отново бе станало необщително и той гледаше и двамата с тоталната вгълбеност на човек, който е на път да направи някакво удивително откритие.

Джейсън беше в леглото, Тапи надлежно завита на горния етаж, а Роуз бе тръгнала — изглеждаше много очарователно! — за вечерята с Браян Стодарт. Изабел седеше сама до огъня, плетеше и слушаше Моцарт. За нея беше рядко удоволствие да остане сама, а да слуша Моцарт, вместо новините в девет по телевизията — още по-рядко. Това предизвикваше у Изабел леки угризения, защото Тапи винаги слушаше новините в девет часа, а сега тя не го правеше, защото Тапи беше болна. Но угризенията не бяха достатъчни, за да се разтревожи. А и беше имала тежък, претоварен ден. След цялото това звънене по телефоните тя наистина се чувстваше изтощена. Така че Изабел бе потушила съвестта си и спокойно си плетеше, наслаждавайки се на непознатото усещане поне веднъж да поглези и себе си.

Телефонът иззвъня. Тя въздъхна, погледна часовника, пхна куките в кълбото с прежда и отиде в салона да се обади. Беше Хю Кайл.

— Да, Хю.

— Изабел, съжалявам, че те безпокоя, но Роуз там ли е?

— Не, няма я.

— О, няма значение.

— Може ли да й предам съобщение?

— Просто... тя беше тук този следобед, за да ми донесе един великолепен пай от госпожа Уоти и си е забравила ръкавиците. Поне мисля, че са нейни. И не исках да си помисли, че ги е загубила.

— Ще й кажа. Няма да я видя отново тази вечер, но ще й кажа утре сутринта.

— Излязла ли е?

— Да. — Изабел се усмихна. — Браян я изведе на вечеря.

Последва дълга тишина, после Хю каза глухо:

— Какво?

— Браян Стодарт я изведе на вечеря. Анна е заминала и те ще си правят компания.

— Къде отидоха?

— Мисля, че в Локгери. Браян спомена нещо за „Фишърс Армс“. Той пийна едно питие тук, преди да излязат.

— Разбирам.

— Ще кажа на Роуз за ръкавиците.

— Какво? — Той звучеше така, сякаш е забравил за ръкавиците.

— О, да. Когато и да е, няма значение. Лека нощ, Изабел.

Дори и за Хю това беше доста грубо.

— Лека нощ — каза Изабел.

Тя постави слушалката и остана там за момент, чудейки се какво не е наред. Но нищо не й хрумна. Просто си въобразяваше. Изключи лампата и се върна към музиката.

Локгери се намираше на около петнайсет мили на юг от Фернриг, в дъното на един тесен морски залив, на кръстовището на главните пътища от Форт Уилям, Тарбоул, Морвън и от Арднамърчън на юг. Някога беше просто малко рибарско селище със скромен хан, който да

обслужва нуждите на редките пътници. Но после се бе появила железницата, а след нея и богати ловци от Англия, след което вече нищо не беше същото. Бе построен хотел „Касъл Локгери“, за да приютава не само ловците, но и техните кортежи от семейства, приятели, прислуга, и през август и септември околните хълмове ехтяха от гърмежите на пушките им.

След Втората световна война нещата отново се промениха. Появи се индустрия под формата на огромна дъскорезница и дървени складове. Построиха се много нови къщи, както и ново училище, което зае мястото на старата сграда с една-единствена стая, появи се и малка болница. Пътищата се разшириха и подобриха, и летният трафик набъбваше с годините, като се превръщаше почти в потоп. Крайбрежието, което се спускаше стръмно надолу към водата, бе трансформирано в къмпинги, а районът на едно естествено пасище, чиито краища бяха обрасли с прецип и пирен, бе превърнато в голф игрище с девет дупки.

„Фишърс Армс“, малкият хан, гледащ към фиорда, за който никой не можеше да си спомни кога е построен, бе станал свидетел на всички тези промени. С годините и той многократно бе преустройван и разширяван с еркерни прозорци и с веранди, боядисани в бяло и декорирани с дървени решетки с увивни растения. Вътре, над витата стълба и долу по коридорите, имаше не само спални, а и бани. Единият от собствениците бе построил бар. Друг бе построил ресторант. Трети бе превърнал градината в автомобилен паркинг. В момента, в който Флора го видя за първи път, неговата първоначална скромна форма бе изчезнала завинаги.

Когато стигнаха до паркинга, той им се видя пълен. Браян паркира колата си и те пристъпиха във ветровития здрач. Въздухът миришеше на водорасли, а редките светлини на вилите се отразяваха в тъмните води на залива. От хана се носеха звуци на тракащ порцелан и аромат на хубава кухня.

— Изглежда много популярно заведение — отбеляза Флора.

— Да. Но не се притеснявай. Аз резервирах маса.

Той пхна ръката си под лакътя ѝ и те прекосиха паркинга, качиха се по стълбите и влязоха през главната врата. Вътре имаше ярки светлини, кариран шотландски постелки и пластмасови цветя. На

една табелка, насочена към стълбите, пишеше „дами“ и Флора деликатно се откъсна от Браян, за да отиде горе да си свали мантото.

— Добре. Ще ме намериш на бара.

Появи се сервитьор с бяло сако.

— Добър вечер, господин Стодарт. Отдавна не сме ви виждали.

— Здравсти, Джон. Надявам се, че ще ни предложите хубава вечеря днес.

Междувременно Флора се бе качила по стълбите, за да намери помещението за „дамите“, което се оказа чудесия от тапети с флорални мотиви и бледоморави бордюри. Тя си свали връхната дреха, окачи я и отиде до огледалото да си оправи косата. За случая си бе сложила тюркоазената вълнена пола (неизбежно, тъй като нямаше друга по-официална дреха) и черен пуловер с дълъг ръкав. Но се бе облякла без ентузиазъм, тъй като всъщност не ѝ се искаше да излиза с Браян, но не можеше да измисли оправдание, за да се измъкне. И заради това не бе обърнала почти никакво внимание на външността си, и все пак това май беше един от тези случаи, когато всичко изглеждаше добре. Косата ѝ блестеше като копринен водопад, кожата ѝ сияеше, тъмните ѝ очи искряха.

— Изглеждаш много хубава — бе казала Изабел.

— Блестиш като коледно дърво — каза ѝ Браян, като я настани в колата си, лъскав мерцедес в цвят бордо. Флора се запита дали той го е платил или жена му. Като потеглиха от Фернриг, той караше изключително бързо, но безопасно, и те си говореха разни тривиални неща.

Тя слезе по стълбите. Барът бе претъпкан, но Браян някак си бе успял да вземе най-хубавата маса до камината. Когато я видя на вратата, той се изправи и ѝ махна да се присъедини към него. Тя съзнаваше, че я наблюдават. Множество очи бяха втренчени в нея, явно гледката на непознатата жена, млада и привлекателна, бе нещо, което не биваше да се пропусне.

Тя се усмихна, колкото за публиката, толкова и за себе си.

— Ела да седнеш до огъня. Поръчах ти питие.

Те седнаха, той бръкна в джоба си, извади златна табакера и я протегна към нея. Когато тя поклати глава, той си взе една цигара и я запали със златна запалка, на която бяха гравирани инициалите му.

Пред него на масата вече имаше чаша с уиски, но сега пристигна питието на Флора, поставено на сребърен поднос.

Чашата бе заледена.

— Какво е това?

— Мартини, разбира се. Какво друго да бъде? — Флора понечи да му каже, че тя не пие мартини, но той продължи: — И го поръчах специално да е много сухо, точно както го харесваш.

След като очевидно си бе дал толкова много труд, изглеждаше невъзпитано да откаже питието. Флора го взе от подноса и студът опари пръстите ѝ. Браян вдигна уискито си към нея и очите му я загледаха над ръба на чашата.

— Слейнтива! — каза той.

— Не разбирам този език.

— Означава „добро здраве“, на здраве. На галски е. Единствената дума на галски, която съм научил, откакто живея тук.

— Сигурна съм, че е много полезна дума. Сигурна съм, че може да те извади от всякаква неудобна ситуация.

Той се усмихна, а тя отпи глътка мартини и почти се задави. Беше като да пиеш студен огън и тя почти се задави. Задъхана остави чашата си и той ѝ се изсмя.

— Какво има?

— Много е силно.

— Глупости, ти трябва да си му свикнала. Никога не пиеш нищо друго.

— Не съм пила... напоследък.

— Роуз, ти да не би да си влязла в правия път? — Той звучеше искрено загрижен. — Не бих могъл да го понеса. Ти пиеше мартини, без да ти мигне окото, и пушеше цигара от цигара.

— Така ли?

— Да, така. „Голоаз“^[1]. Виждаш ли, не съм забравил нито една подробност.

Тя се опита да се измъкне тактично от ситуацията.

— Аз все още пуша, но не много често.

— Сигурно е от влиянието на доброто момче.

— Предполагам имаш предвид Антъни?

— Кой друг бих могъл да имам предвид? Не мога да повярвам, че има още много добри момчета в живота ти.

— Добре, значи Антъни.

Браян поклати глава истински озадачен.

— Какво, за бога, те накара да се сгодиш за него?

С насочването на разговора в подобна интимност толкова рано през вечерта Флора се почувства сякаш се пързеляше по най-тънкия възможен лед. Тя застана нащрек и реши да бъде още по-предпазлива.

— Мисля, че има много причини.

— Посочи ми една.

— Бих ти посочила, ако беше твоя работа.

— Разбира се, че е моя работа. Всичко, което ти правиш, е моя работа. Но в това има нещо нередно. Ти и Антъни не си подходите. Вие не си пасвате като двойка. Когато Анна ми каза, че ще се омъжиш за него, просто не можах да повярвам. И все още не мога.

— Ти май не харесваш Антъни?

— Всички харесват Антъни. Точно това е проблемът. Той е толкова добричък!

— Ето тук е причината, която търсиш. Той е добър.

— О, я стига, Роуз!

Той остави питието си на масата, наведе се към нея, с ръце между коленете. Тази вечер носеше перфектно скроен блейзър, сиви панталони, съвсем леко клоширани, и мокасини „Гучи“, с червено-зелена емблема. Косата му беше много черна, начупена над челото, светлите му очи под тъмните вежди бяха ясни и бдителни. В тясното пространство на колата му тя бе усетила скъпия аромат на одеколона му. Сега видя и златния блясък на часовника му, на копчетата за ръкавели и пръстена с печат. Изглежда нито един детайл не бе пренебрегнат.

Неговият изпитателен поглед и нейната реакция ставаха опасни. Тя се опита да намери по-безопасна тема.

— Анна каза ли ти за танцовата забава на Тапи?

— Да, каза ми нещо, но точно преди да тръгне.

— Поканени сте.

— Несъмнено.

— Ще дойдете ли?

— Предполагам.

— Не звучиш много ентусиазирано.

— Знам ги тези забави на Тапи. Все същите хора, носещи все същите дрехи, говорещи все същите неща. Но както ти казах онази вечер, има твърде много неудобства, свързани с това да живееш тук, на края на света.

Той не изглеждаше като мъж, който страда от твърде много неудобства.

— Това не е много любезна реакция на поканата.

Той се усмихна още веднъж все така очарователно.

— Не, не е, но ако ти ще бъдеш там и изглеждаш така съблазнителна, както винаги, тогава нищо няма да ме спре.

Колкото и да не искаше, Флора се засмя.

— Няма да изглеждам особено съблазнителна. Всъщност, вероятно ще изглеждам доста странно.

— Странно? Защо странно?

Тя му разказа за сутрешната драма с роклята, като се постара да звучи забавно. Когато свърши, Браян изглеждаше поразен.

— Роуз, не може така. Ти не можеш да отидеш на каквото и да е парти в някакъв стар парцал от тавана на Фернриг.

— Какво друго мога да направя?

— Ще те закарам до Глазгоу и ще си купиш рокля там. Ще те закарам до Единбург. Или до Лондон. Дори още по-добре, ще те отведе със самолет в Париж. Ще останем там за уикенда и ще пазаруваме в „Диор“.

— Какви чудесни идеи имаш.

— Радвам се, че ти се струват чудесни. Мисля, че са неустойими. Е, кога тръгваме? Утре! На теб ти харесваше да живееш опасно.

— Няма да отида да пазарувам с теб — каза му твърдо Флора. — Абсолютно, категорично, не.

— Е, тогава няма да обвиняваш мен, ако всички ти се смеят, като се появиш в нещо от старата ракла. Но едно нещо е сигурно, ако някой изобщо може да се справи с това, то това си ти. Хайде, изпий си питието, Джон ни дава знак от другия край на залата, а това означава, че масата ни е готова.

Трапезарията беше много топла и сумрачна в светлината на свещите. Носеше се лека музика на гайда.

Повечето маси вече бяха заети, но тяхната ги очакваше в извивката на един еркереен прозорец. Изглеждаше много уютно на

фона на спуснатите завеси и доста интимно. Те се настаниха и им сервираха нови напитки. Флора, която вече бе започнала да усеща ефекта на първото мартини, погледна ужасено второто.

— Аз всъщност не искам второ питие.

— За бога, Роуз, недей да бъдеш толкова скучна. Това е нощ за забавления. Наслаждавай й се. Не шофираш ти.

Тя погледна уискито му.

— Не, но ти ще шофираш.

— Няма място за притеснения. Познавам пътя като пръстите на ръката си. А познавам и полицаите. — Той отвори менюто, което бе голямо като вестник. — Е, какво ще хапнем?

Имаше скариди, но и стриди. Флора обичаше скариди, но още повече обичаше стриди, а доста отдавна не беше хапвала. Браян беше самата любезност.

— Добре, ти ще вземеш стриди, а аз скариди. А после може да си поделим един стек? И може би зелена салата? Какво друго? Гъби? Домати?

Ястията им най-сетне бяха поръчани, щателно и подробно. Сервитьорът донесе листата с вината, но Браян само махна с ръка и го помоли да донесе бутилка „Шато Марго“ 1964. Той го погледна с респект, взе менюто и се оттегли.

— Освен — каза Браян — ако не предпочиташ шампанско?

— Защо бих искала шампанско?

— Не е ли шампанското най-подходящата напитка за романтично отпразнуване на нашата нова среща?

— А такава ли е?

— Определено! И е нещо, което за нищо на света не бих пропуснал. Колкото до другото... е, предполагам, че зависи от теб, Роуз. Или е твърде рано да очаквам да вземеш такова важно решение?

Тя усети пристъп на паника. Тънкият лед бе започнал да се пропуква и разговорът, освен ако Флора не внимаваше изключително много, щеше да се изплъзне от контрола ѝ. Тя го погледна над колосаната бяла покривка, червените свещи и винените чаши, блестящи като сапунени балони. Той я чакаше да отговори и за да си даде време да помисли, тя отпи глътка от второто мартини. То, ако изобщо бе възможно, беше по-силно от първото, но изведнъж всичко

стана извънредно ясно и съвършено просто. Всичко, което трябваше да направи, бе само да внимава много.

— Да — каза тя. — Малко е рано.

Той започна да се смее.

— Роуз!

— Кое е толкова забавно?

— Ти. Ти си забавна. Преструваш се на студена и недостъпна. Е, добре, ти си сгодена за този почтен млад мъж на име Антъни Армстронг, но все още си Роуз. И не е нужно да се преструваш пред мен.

— Не е ли нужно, Браян?

— А нужно ли е?

— Може да съм се променила.

— Не си се променила.

Той го каза с такава увереност, че тя бе готова да му повярва. До тази вечер всичко, което бе подразбрала за характера на Роуз, се основаваше на догадки и предположения. Сега, неочаквано изправена пред един мъж, който очевидно знаеше истината, Флора откри, че не иска да я научи. Илюзиите ѝ вероятно бяха детински, но те можеха да бъдат и успокояващи, а Роуз, в крайна сметка, бе нейна сестра. За миг семейната лоялност се изправи пред напора на любопитството, но само за миг, защото все пак тази лоялност не бе толкова силна, а същевременно любопитството ѝ бе стимулирано от питиетата, които вече бе погълнала, и тя стана безразсъдна.

Сложи ръце на масата и се наведе напред към Браян.

— Откъде знаеш, че не съм се променила? — попита го тя.

— О, Роуз...

— Кажи ми каква бях.

Лицето му светна.

— Каквато си сега, в този момент. Ти вече влезе в кожата си. Не можеш да се спреш. Никога не би могла да устоиш и на най-малката възможност да се говори за теб.

— Кажи ми каква бях?

— Добре. — Ръката му хвана чашата с уиски, и докато говореше, той я въртеше, но очите му не се откъсваха от Флора. — Беше красива. Дългокрака и удивително млада. Като младо жребче. Беше мрачна, ядовита и можеше да бъдеш много себична. Определено беше

егоцентрична. И господи, ти беше секси, а аз намирах, че си безкрайно очарователна. Това ли е, което искаше да чуеш?

Тя направо можеше да усети как горещината на свещите изгаря лицето ѝ. Полото на пуловера ѝ беше много стегнато и тя пхна пръст в него, за да го разхлаби.

— И всичко това — тихо каза тя вяло — само на седемнайсет?

— Всичко това. Беше странно, Роуз, но след като си замина, не можах да те изкарам от ума си. Това никога не ми се бе случвало преди. Дори ходих няколко пъти до Крайбрежната къща, но тя бе затворена, със заковани капаци на прозорците и никъде нямаше и следа от теб. Като прилив — идва, залива пясъка, оттегля се и го оставя чист и гладък.

— Може би не е било толкова лошо.

— Ти беше специална. Нямаше друга като теб.

— Говориш от опит.

Той се ухили, явно изпълнен с гордост.

— Най-хубавото нещо при теб беше, че не трябваше да се преструвам.

— Аха, винаги съм знаела, че съм просто една от дългата редица, така ли?

— Точно така.

— А Анна?

Той отпи от чашата си, преди да отговори на този въпрос.

— Анна — каза той бавно — е щраус. Това, което не вижда, не я тревожи. И доколкото засяга съпруга ѝ, тя полага усилия да не забелязва нищо.

— Много си сигурен в нея.

— Знаеш ли какво е да бъдеш обичан до лудост? Все едно да си погребан в пухено легло.

— Ти някога обичал ли си някого до лудост?

— Не. Дори и теб. Това, което чувствах към теб, може да бъде описано с една от онези старомодни думи, които можеш да откриеш в Библията. Лъст. Това е прекрасна дума. Можеш да я вкусиш на езика си.

Първото им ястие пристигна. Докато някакви ръце поставяха чиниите и подреждаха ножове и вилици, Флора се взираше в пламъка на една свещ и се опитваше да събере разпилените си мисли. Някой

отнесе чашата ѝ и тя осъзна, че по някое време е довършила и второто си мартини. Сега пред нея имаше чаша вино, искряща като огромно червено бижу. Направи грешка, че облече този пуловер. Беше прекалено дебел, яката направо я задушаваше и ѝ стана много горещо. Отново подръпна полото и се взря в пълната чиния със стриди. Сервитьорът се бе оттеглил.

— Искаш ли ги в крайна сметка? — попита я Браян от другия край на масата.

— Какво?

— Имаш несигурно изражение. Не изглеждат ли добре?

Тя се овладя.

— Изглеждат много вкусни.

Взе резен лимон и го изстиска върху стридите. Сокът полепна по пръстите ѝ. Срещу нея Браян се тъпчеше със скаридите с апетита на мъж с кристалночиста съвест. Флора вдигна вилцата си и после я остави отново. Въпросът заседна в гърлото ѝ, но с огромно усилие се принуди да го зададе.

— Браян, някой откри ли... имам предвид, някой разбра ли за теб и мен?

— Не, разбира се, че не. За какъв ме мислиш? За аматьор? — Тя понечи да въздъхне от облекчение. — Само Хю — довърши той небрежно.

— Хю?

— Защо си толкова ужасена? Разбира се, че разбра. О, не стой така, зяпнала като глупачка, Роуз. Нали той ни хвана! — Браян се усмихна момчешки, сякаш си спомняше някаква младежка лудория. — Каква сцена беше! Той всъщност никога не ми прости, но да бъда честен с теб, аз го отдавах на ревността му. Винаги съм подозирал, че той самият е влюбен в теб.

— Това не е истина!

Нейната разпаленост го изненада. Той се втренчи в нея.

— Защо така внезапно избухна?

— Защото не е вярно. — Тя потърси някакъв начин да докаже твърдението си. — Антъни каза, че не е вярно.

На Браян явно му стана смешно.

— Значи ти вече си го обсъждала с Антъни? Много интересно!

— Антъни каза, че той не...

— Разбира се, че ще каже така — прекъсна я Браян. — През целия си живот Хю е бил нещо като баща за Антъни. Знаеш, героят, който играе ръгби. Всяко момче трябва да има един такъв герой. Хю винаги се прави на такова благородно и възвишено копеле, но когато ти беше тук, съпругата му бе мъртва от три години и аз дълбоко в себе си подозирах, че той е също толкова похотлив, колкото и ние.

Тя се почувства сразена. Възможността Хю да е бил влюбен в Роуз се бе загнездила в ума на Флора още от първия сблъсък на брега с него. Това я бе обезпокоило малко, но всъщност не ѝ се бе сторило, че има някакво значение.

Но сега вече имаше значение.

Трудно ѝ беше да разбере откога бе започнало да има значение. Може би от деня, в който тя и Хю стояха в подножието на стълбището във Фернриг и той ѝ разказа за Ангъс Макей, а слънцето влезе и изпълни къщата с внезапна, златна светлина. Може би този следобед, когато взе рисунката на Джейсън и я разгъна на масата, за да оглади гънките ѝ. Може би, когато погледна над главата на Джейсън и хвана удивения поглед на Хю.

Вече не чувстваше топлина. Нито студ. Просто не чувстваше нищо. Бе вцепенена. Безкрайно ѝ се искаше никога да не бе задавала въпроси за Роуз и никога да не бе разбирала нищо за нея, но вече беше твърде късно. Парченцата от мозайката падаха неумолимо на местата си и окончателната картина бе наистина противна. Роуз на седемнайсет, гола, просната на някакво легло, прелъстяваща Браян Стодарт — или прелъстена от него.

Но още по-трудно ѝ бе да приеме идеята, че Хю някога е бил влюбен в толкова противна личност като Роуз.

Кошмарната вечеря напредваше. Уискито и виното явно бяха подействали и Браян, вече подпийнал, спря да говори за себе си и започна да описва надълго и широко новата яхта, която възнамеряваше да построи. Беше навлязъл доста навътре в подробностите, когато сервитьорът Джон дойде до масата и му каза, че го търсят на телефона.

Браян погледна изненадано.

— Сигурен ли си?

— Да, сър, момичето на телефонната централа каза да ви повикам.

— Кой ме търси?

— Нямам представа.

Браян се обърна към Флора.

— Съжалявам. Бог знае кой е. — Той остави салфетката си. — Ще ме извиниш ли?

— Да, разбира се.

— Няма да се бавя.

Той я остави, провирайки се между масите и изчезна през вратата в дъното на трапезарията. Флора си отдъхна малко, като остана сама, после бутна чинията си и се опита да мисли разумно, но в салона беше задушно, а главата я болеше, явно бе пила прекалено много. Взря се в пламъците на свещите, но те бяха започнали да се държат странно и отказваха да застанат на фокус. Тя се огледа край себе си, хвана погледа на сервитьора и помоли за кана вода. Когато ѝ я донесе, напълни чашата си и я изпи на един дъх. Остави чашата и усети, че някой е дошъл и стои от другата страна на масата, опрял ръце на облегалката на стола на Браян.

Позна тези ръце. За втори път през деня тя погледна нагоре и се озова лице в лице с Хю Кайл.

Като го видя, първата ѝ реакция беше прилив на чисто удоволствие: инстинктивно, толкова голямо, че я остави без думи, без дъх.

— Добър вечер — каза Хю.

Той изглеждаше, ако изобщо бе възможно, още по-голям и по-неустоим. Бе облякъл огромно пардесю над костюма си и то привлече вниманието на Флора, защото не изглеждаше като мъж, излязъл на вечеря.

— Но какво правиш тук? — В гласа ѝ звучеше радост, но вече не я беше грижа, че дава израз на емоциите си.

— Дойдох да те прибера вкъщи.

Флора се огледа.

— Но къде е Браян?

— Браян вече си тръгна.

— Тръгна си? — Тя беше глупачка. — Но нали го повикаха на телефона?

— Нямаше никакво телефонно обаждане. Или, ако така ти харесва, аз бях телефонното обаждане. Това беше единственият начин, който можах да измисля, за да разкарам Браян оттук. — Очите му бяха твърди като синьо стъкло. — И ако си мислиш да тръгнеш след него, сега той е в колата си на път към Ардмор.

Гласът му бе студен. Удоволствието на Флора се изпари, стопи се в нищото, оставяйки само едно потъващо усещане. Тя осъзна, че студенината му само прикрива едва потискания вътрешен гняв, но беше прекалено объркана и доста пияна, за да се опита да открие за какво е всичко това.

— Тръгнал си е без мен?

— Да, без теб. Хайде, идвай, аз ще те отведа вкъщи.

Повелителният му тон предизвика Флора да му възрази.

— Аз... не съм си довършила вечерята.

— От начина, по който се държеше, когато ви открих, не личеше да ти е много вкусно.

Гласът му режеше като нож. Флора се ядоса, но и се уплаши.

— Не искам да идвам с теб — каза му тя.

— Не? Предполагам възнамеряваш да вървиш пеша. Петнайсет мили по тежък път.

— Мога да си взема такси.

— Тук няма таксите. Къде е мантото ти?

Отне ѝ малко време да си спомни.

— По стълбите горе, в дамското помещение. Но аз няма да дойда с теб!

Той извика единия от младите сервитьори и му каза да се качи горе и да намери мантото ѝ.

— Морскосиньо е. С карирана подплата. — Момчето се качи и Хю отново се обърна към нея. — Хайде.

— Защо си отиде Браян?

— Ще говорим за това в колата.

— Ти ли го накара да си тръгне?

— Роуз, хората ще започнат да любопитстват. Нека да не правим сцени.

Той беше прав. Жуженето от разговорите на другите в помещението бе стихнало. Хората по масите бяха обърнали лица към тях. Мисълта за каквато и да е сцена бе нетърпима за Флора. Без да каже повече и дума, тя се изправи много внимателно. Усещаше краката си като гумени и някак особени. Концентрира се и без да поглежда никого излезе от залата.

Сервитьорът бе намерил мантото ѝ. Хю му даде бакшиш и ѝ помогна да го облече. Тя започна старателно да го закопчава, но пръстите ѝ бяха толкова тромави, че успя да се справи само с две, преди той да загуби търпение и да я хване за лакътя, след което я поведе през салона и през вратата.

Навън беше тъмно и ръмеше ситен дъжд, а от запад, откъм морето, духаше силен студен вятър. След жегата в ресторанта, виното и обилната храна пронизващият студ удари Флора като камък и тя се почувства като съсечена от алебарда. Тъмнината се завихри около нея. Тя затвори очи и се хвана за главата, но Хю сграбчи китката ѝ и я забута напред по покрития с локви паркинг, където ги очакваше колата му. Тя се препъваше и щеше да падне, ако той не я държеше, а едната от обувките ѝ се изхлузи. Той нетърпеливо чакаше, докато я вземе и докато я обуе отново, но после тя изпусна чантичката си. Чу го как изруга, докато се навеждаше да я вдигне, след което я натъпка в джоба на пардесюто си.

Силуеът на колата му се очерта пред тях. Той отвори вратата, тикна я вътре и затръшна вратата зад нея. Заобиколи отпред и седна зад волана. Затръшна и втората врата. Тя почувства, че се задушава от смазващото му огромно присъствие. Мантото ѝ се бе смачкало около нея, краката ѝ бяха мокри, косата ѝ беше разрошена и разпиляна по цялото ѝ лице. Тя се смъкна надолу в седалката, напъха ръце в джобовете си и си каза, че ако сега започне да плаче, никога няма да си го прости.

Той се обърна към нея.

— Искаш ли да поговорим, или си твърде пияна за разговор?

— Не съм пияна.

Той не си даде труд да включи фаровете на колата. Тя се взираше в тъмнината и ѝ костваше огромни усилия, за да не заплаче.

— Къде е Браян? — попита тя през стиснати зъби.

— Казах ти. Тръгна си за Ардмор.

— Как го накарахте да си тръгне?

— Това не е твоя работа.

— Как разбра, че съм тук?

— Изабел ми каза. Забрави си ръкавиците у дома и аз позвъних във Фернриг. Изабел ми каза, че Браян те е извел на вечеря.

— Това не е престъпление.

— Според мен е такова.

Той винаги се преструва на такова възвишено копеле.

— Заради Антъни? Или заради Браян?

— Заради Анна.

— Анна знае всичко. Анна беше в стаята, когато Браян ме покани на вечеря.

— Не това е проблемът.

— Защо да не е това проблемът?

— По дяволите, много добре знаеш защо — с досада каза той.

Тя се обърна да го погледне. Очите ѝ вече бяха привикнали с тъмнината и бледият овал на лицето му се мерзелееше пред нея.

Когато ти беше тук, съпругата му бе мъртва от три години и аз дълбоко в себе си подозирам, че той е също толкова похотлив, колкото и ние.

Хю е бил влюбен в Роуз. Не ѝ се искаше да е вярно, но внезапната му поява и негодуванието му го доказваха. Влюбен в Роуз. Тя почувства, че би могла да го убие заради това.

— Да, знам — хладно каза Флора. — Ти ревнуваш. — Тя не знаеше дали говори Роуз или виното, което бе изпила, или нейното собствено нещастно разочарование. Знаеше само, че иска да го нарани. — Браян има неща, които ти нямаш. Съпруга и дом. Не можете да го понесете. — Вече нямаше полза да се бори със сълзите. Те бликнаха, стекоха се по лицето ѝ и това също бе по негова вина. И се случи и още нещо — защото тя вече не беше Флора. Тя беше Роуз, изцяло беше Роуз. Роуз, която можеше да измисли най-жестоки и най-нараняващи думи, които би могла да каже. Роуз, която ги казваше. — Твоята съпруга те е съсипала с начина, по който е загинала.

Последната дума увисна в мълчанието между тях. Последва кратка пауза, после Хю я зашлеви по лицето.

Не беше много силен удар. Ако беше, при тези негови размери вероятно щеше да я повали в безсъзнание. Но Флора никога не бе

удряна, от никого, през целия си живот. И странно, но това спря плача ѝ. Смълчана от болка и унижение, тя просто седеше там, с ръка свита на устата, застинала от шока.

Той се протегна, за да включи светлините на колата и тя покри лицето си с ръце.

— Добре ли си?

Флора кимна слепешката.

Той хвана китката ѝ и издърпа ръката ѝ от лицето ѝ. Отне ѝ огромно усилие, за да си наложи да го погледне, но тя го направи.

— Защо искаш толкова много, Роуз? — попита я той. — Защо искаш всичко за себе си?

Аз не съм Роуз. Аз не съм Роуз.

Реакциите ѝ се включиха. Беше започнала да трепери.

— Искам да се прибера вкъщи — каза му Флора.

[1] Марка френски цигари. — Б.ред. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

ФЛОРА

Флора се събуди през нощта от жажда — разкъсваща жажда, толкова силна, че наподобяваше някаква странна форма на изтезание. Устата ѝ бе пресъхнала, главата я болеше и веднага щом се пробуди, я връхлетя ужасът от предната вечер. Тя полежа за малко в хаоса на угризенията, прекалено смазана от нещастие, за да може дори да стане и да си налее чаша вода.

Пухеният юрган се бе смъкнал от леглото и тя бе премръзнала. Наведе се, за да го вдигне и да го върне на мястото му, и почувства болезнено пробождаване, толкова силно, че я остави без дъх и плувнала в пот. След малко болката отшумя, но не съвсем. Тя лежеше предпазливо, разтревожена, съвсем неподвижна, наблюдавайки болката от дистанция, чакаща да види какво ще се случи после. Все още бе жадна. Внимателно се протегна към нощната лампа, но докато се надигаше в седнало положение, получи пристъп на гадене, който я изстреля от леглото и тя едва стигна до банята навреме, за да повърне там.

До момента, в който спря да повръща, Флора, изтерзана от напъните и със стомах, изпразнен от всичко, освен от болката, припадна. Опомни се на пода в банята, облечена само в нощницата си, опряла пулсиращата си глава на махагоновия ръб на ваната. Потеше се и затвори очи, за да чака смъртта.

След малко, когато смъртта не дойде, отвори отново очи. Ваната, така както я гледаше, легнала на пода, сгърчена като червей, изглеждаше огромна и с изкривени пропорции. През отворената врата се виждаше коридорът, простиращ се в безкрайността. Убежището на спалнята ѝ сякаш се намираше в друг свят. След малко с мъка се изправи на крака, тръгна към леглото си, придържайки се предпазливо

до стената. Свлече се върху него и остана да лежи там, изтощена и трепереща, останала без сили дори да се свие под завивките.

Много съм болна, помисли си. Беше ѝ ужасно студено. Прозорецът бе отворен и нощният въздух нахлуваше върху нея, сякаш я заливаха с кофи ледена вода. Знаеше, че ако не бе умряла в банята, ще умре тук, от пневмония. С огромни усилия се плъзна под завивките. Бутилката ѝ с гореща вода отдавна бе изстинала, а зъбите ѝ тракаха.

Не можа да заспи отново и нощта сякаш продължи вечно. Възглавницата ѝ стана на бучки, завивките се омотаха и прогизнаха от пот. Молеше се да дойде утрото — да дойде денят, който ще доведе някой при нея, за да ѝ донесе комфорт, чисти чаршафи и нещо, което да спре главоболието ѝ. Но все още имаше дълги часове, които трябваше да изтърпи, преди зората да се плъзне с бледите си нюанси в небето, а когато дойде, тя вече бе потънала в сън от силното изтощение.

Накрая Изабел я спаси. Тя се бе притеснила, че Флора не се появи на закуска и се качи горе, за да я провери.

— Може би искаш да се излежаваш, но аз си помислих, че е по-добре... — Тя спря, когато видя хаоса в стаята на Флора: дрехите от предната вечер се търкаляха по пода, оставени там, където ги бе пуснала; разхвърляното легло, смъкнатите завивки, чаршафа, свлечен на килима.

— Роуз! — Тя отиде до леглото и видя, че Флора е бяла като призрак, а кичурите на тъмната ѝ коса бяха залепнали от пот на челото.

— Аз съм добре, наистина — каза ѝ Флора с отчаян вопъл. — Прилоша ми снощи, това е всичко.

— Клетото ми дете. Защо не ме събуди?

— Не исках да притеснявам никого.

Изабел сложи ръка на челото ѝ.

— Много си топла!

— Имах много силни болки...

— Явно ти е много неудобно сред този хаос. — Изабел подръпна завивките, опитвайки се да ги приведе в ред, после ѝ хрумна друго. — Ще отида да доведе сестра Маклиод и набързо ще те оправим. — Тя тръгна към вратата. — И не мърдай, Роуз. Дори не си и помисляй да се опиташ да ставаш.

Когато дойдоха и се засуетиха край нея, беше точно така, както си мечтаеше. Загрижени лица, нежни ръце, чисти чаршафи, две бутилки с гореща вода във вълнени калъфи. Свежа нощница, лицето и ръцете ѝ изтрити — с гъба, миризма на одеколон, нощен халат.

— Чий е този халат? — попита Флора, когато ѝ го сложиха. Тя нямаше такъв.

— Мой — каза Изабел.

Беше бледорозов, с много дантели и широки дълги ръкави.

— Много е хубав.

— Тапи ми го подари.

Тапи. Флора почувства такава вина, че ѝ се доплака.

— О, Изабел, Тапи е на легло, а сега и аз, и танците, и цялата тази работа. — И тя наистина заплака, сълзите се събраха в очите ѝ и се стекоха по бузите ѝ. — Не мога да понеса да бъда такава напаст!

— Ти не си напаст. Дори не си и помисляй такива глупави неща. А сестрата е тук, за да се грижи за Тапи, и ще ми помогне да се грижа и за теб, нали, сестро?

Сестрата сгъваше мръсните завивки.

— О, ще я оправим за нула време. И стига с тези глупави приказки.

Тя излезе от стаята с тежка стъпка и се насочи към пералната машина. Изабел избърса сълзите на Флора със салфетка.

— А когато Хю дойде да види Тапи, ще му кажем, че...

— Не! — каза Флора толкова високо и ясно, че Изабел се стресна.

— Не? — попита тя внимателно.

— Не искам Хю. Не искам лекар. — Тя хвана ръката на Изабел, надявайки се да я задържи, докато я убеди. — Нищо ми няма. Беше ми лошо, но сега съм по-добре. Няма никакъв проблем. — Обхвана я паника. Изабел се взираше в нея изумено сякаш мислеше, че е полудяла. — Не обичам лекари. — Тя импровизираше като обезумяла. — Винаги съм си била такава, още от малка...

— Добре, добре, ще видим — каза Изабел успокояващо, с изражение на човек, който укротява опасен луд.

Флора бавно пусна ръката ѝ.

— Обещавах ли, Изабел?

Изабел се оттегли достатъчно далеч от нея и веднага прояви твърдост.

— Не, никога не давам обещания, които не мога да спазя.

— Моля те!

Изабел вече бе стигнала до безопасността на вратата.

— Поспи малко — каза тя нежно на Флора. — Поспи малко и ще се почувстваш по-добре.

Тя заспа и бе нападната от дяволски кошмари. Беше на брега, а пясъкът бе черен и пълен с паяци. Роуз също беше там, по бикини, разхождаше се по края на някакво мазно море, с дълга опашка мъже подир нея. Но изведнъж всички тези мъже видяха Флора, а Флора нямаше никакви дрехи. И Роуз започна да се смее. Флора се опита да избяга, но краката ѝ не можеха да помръднат и черните пясъци се бяха превърнали в тиня. Имаше и един мъж зад нея, който я бе хванал и удряше лицето ѝ. Той щеше да я убие...

Събуди се, обляна в студена пот, от нежното разтърсване на сестра Маклиод. Тя погледна към конското, очилато лице на сестрата и къдравата ѝ бяла коса.

— Хайде — каза сестрата. — Време е да се събудите. Доктор Кайл е тук, за да ви види.

— Но аз не искам да го виждам — каза ѝ категорично Флора. Тя все още трепереше от кошмара, който бе сънувала.

— Това е много лошо — Хю се извиси в края на леглото, едър като мечка, огромен, а тя почти не можеше да го фокусира. — Защото той възнамерява да ви види.

Сънят потъна в забрава. Флора примигна и изображението му се избистри в детайли. Тя се взря в него мрачно, чувствайки се предадена.

— Казах на Изабел да не ви казва.

— Както всички нас и Изабел невинаги прави това, което ѝ се казва.

— Но тя обеща...

— Хайде, хайде — намеси се сестрата, — знаете, че госпожица Армстронг изобщо не каза нещо от този сорт. Моля да ме извините, докторе, ще ви оставя за малко и ще се върна да видя госпожа Армстронг.

— Няма проблем, сестро.

Сестрата ги остави, шумолейки с колосаната си престилка. Хю внимателно затвори вратата зад нея и се върна при Флора. Седна на края на леглото ѝ, което ѝ се стори несъвместимо с професионалния етикет.

— Изабел каза, че ви е прилошало.

— Да.

— По кое време започна?

— Посред нощ. Не знам точно в колко часа. Не погледнах часовника.

— Е, дай да погледна.

Той отметна косата ѝ, за да пипне лепкавото ѝ чело. Докосването му бе хладно и професионално. Тя си помисли *снощи той ме зашлеви*. Споменът беше толкова невероятен, сякаш принадлежеше на друг кошмарен сън. Тя се помоли наистина да е сън, но знаеше, че не е.

— Имаше ли силна болка?

— Да.

— Къде?

— Навсякъде. В стомаха, най-вече.

— Покажи ми къде точно. — Тя му показва.

— Как е апандиситът?

— Нямам апандисит. Махнаха ми го преди четири години.

— Е, тогава тази възможност е елиминирана. Имаш ли алергия към нещо? Към някаква храна?

— Не.

— Какво си яла? Какво обядвахте вчера?

Усилието да си спомни беше изтощително.

— Студено агнешко и печени картофи.

— А на вечерята снощи?

Тя затвори очи.

— Поръчах си стек. И малко салата.

— А преди това?

— Стриди.

— Стриди — повтори той, сякаш одобряваше избора ѝ. После отново: — Стриди?

— Обичам стриди.

— Аз също ги обичам, но те трябва да са пресни.

— Искаш да кажеш, че съм изяла развалена стрида?

— Явно така изглежда. Не го ли усети? Обикновено не може да се сбърка.

— Аз... Не си спомням.

— Имал съм проблеми с „Фишърс Армс“ и с техните стриди и преди. Явно трябва да отида и да си поговоря със собственика, преди да изстреби цялото население на Еърсиг.

Той се изправи и извади от джоба си сребриста кутия с термометър.

— Странно — подсмихна се той. — Все още не съм получил обаждане от Ардмор. — Той вдигна китката ѝ, за да ѝ измери пулса.

— Браян яде скариди.

— Жалко — промърмори Хю и ѝ запуши устата с термометъра.

Тя изглежда се бе оказала в капан, оставена на милостта на неговия остър език. За да избяга от него, Флора обърна лице и се втренчи мрачно в прозореца. Бавни утринни облаци се търкаляха по небето. Чайките пицяха. Тя чакаше да свърши, да извади термометъра от устата ѝ, да се махне и да я остави да умре.

Но моментите отминаваха, а той не направи нито едно от тези неща. Стаята сякаш бе нападната от куриозна неподвижност като че ли всичко вътре бе замръзнало или вкаменено. След малко, леко любопитна, Флора се обърна да го погледне. Той не помръдваше. Стоеше до леглото ѝ, хванал китката ѝ, очите му бяха сведени надолу, а изражението му бе много замислено. Широкият ръкав на спалния халат на Изабел се бе смъкнал и от гънките на бледорозовата коприна се показваше ръката на Флора, която изглеждаше, помисли си тя, тънка като пръчка. Тя се запита дали не се е разболяла от някаква смъртоносна болест и той се опитва да събере кураж, за да ѝ съобщи, че е обречена.

Бе спасена от тази задънена улица от пристигането на Изабел, която подаде главата си предпазливо на вратата, сякаш се боеше, че Флора ще скочи от леглото и ще започне да я души.

— Как е болната? — попита тя бодро.

Хю пусна китката на Флора и извади термометъра от устата ѝ.

— Смятаме заедно, че е получила хранително натравяне — каза той на Изабел. После си сложи очилата, за да види показанията на термометъра.

— *Хранително натравяне?*

— Всичко е наред, не се притеснявай толкова. Няма да пламне епидемия. Просто е излязла развалена стрида във „Фишърс Армс“ снощи.

— О, Роуз!

Изабел го каза толкова укорно, че Флора отново се почувства много виновна.

— Не можах да се сдържа. А и обичам стриди.

— Но какво ще стане с танцовата забава? Ти ще бъдеш на легло!

— Не е задължително — каза ѝ Хю. — Ако прави това, което ѝ се казва, ще бъде на крак точно навреме за танците. Просто я дръж гладна два дни и не я пускай да става от леглото. — Той вдигна чантата си и се изправи, опирайки ръката си на месинговата топка в долния край на леглото. — Вероятно ще се чувстваш депресирана и леко плачлива през следващите един-два дни — каза той на Флора. — Това е един от най-гадните симптоми на хранителното отравяне. Постарай се да не се тревожиш прекалено. — В момента, в който спомена *плачлива*, Флора усети, че ще се разплаче отново. Може би той осъзна това, защото изведнъж хвана Изабел пред себе си, и я побутна твърдо към вратата. Докато излизаха, Хю погледна назад през рамо, хвърли ѝ една от неговите редки усмивки и каза: — Довиждане, Роуз.

Флора избухна в сълзи и се протегна към кутията със салфетки.

Беше прав за депресията. Флора прекара по-голямата част от първия ден в сън, но на следващия бе смазана от меланхолия. Времето навън също не ѝ помагаше. Беше сиво, валеше и през прозореца не можеше да се види нищо, освен носещите се по вятъра черни облаци и от време на време по някоя мокра, рееща се чайка. Имаше прилив. Вълните се разбиваха с дълбок меланхоличен звук в чакълестия бряг отдолу под къщата, а тъмнината нахлу в стаите толкова рано, че трябваше да включат лампите още в три часа.

Мислите на Флора, обърнати със самосъжаление към нея, кипяха непрестанно, но също като някой, който бяга на място, не стигаха доникъде. Легнала в чуждото легло в чуждата къща тя още веднъж усети ужасяващата загуба на идентичност. И не можеше, и не можеше да повярва, че се бе впуснала в тази безумна игра с толкова

обнадеждена увереност, която сега, след като премисли, в ретроспекция ѝ изглеждаше чиста глупост.

— Идентични, еднояйчни близнаци означава две половинки на една и съща личност и разделянето им е като да срежеш тази личност на две.

Роуз сама го каза в Лондон, но тогава Флора не бе помислила, че това е важно. Но ето че сега беше важно, защото Роуз бе порочна, без принципи или морал. Това означаваше ли, че семената на същата тази порочност спяха във Флора?

Ако майка им бе взела Флора, а баща им бе избрал Роуз, дали Флора щеше да се превърне в личност, която на седемнайсет години безгрижно щеше да скочи в леглото с женен мъж? Щеше ли Флора да зареже Антъни точно когато той най-много се нуждаеше от нея и да отлети за Спетсес с богат млад грък? Щеше ли Флора да бъде достатъчно безскрупулна, за да използва Роуз, както Роуз бе използвала Флора? Отначало това изглеждаше отвъд границите на възможното; но след ужасната сцена с Хю в колата му Флора не бе вече толкова сигурна в себе си. *Вашата съпруга ви е съсипала с начина, по който е загинала.* Това бяха думи на Роуз. Но Флора бе тази, която ги изрече. Ужасното изречение изгаряше съвестта ѝ. Тя затвори очи и завря лице във възглавницата, но не ѝ стана по-добре, защото така или иначе не можеше да се измъкне от собствената си глава.

И като че ли всичко това не беше достатъчно, ами имаше и други тревоги, други съмнения, които се трупаха върху нея като смазваща тежест. Как, когато дойде моментът, ще понесе да каже сбогом на всички от семейство Армстронг? И когато си тръгне, къде ще отиде? Не можеше да се върне в Корнуол. Тя току-що бе напуснала, а Марша и баща ѝ със сигурност заслужаваха да бъдат сами поне за малко. Лондон? Би трябвало да е Лондон с всички съпътстващи проблеми. Къде ще живее? Къде ще работи? Какво ще прави! Виждаше се как чака автобуса на опашката в дъжда, пазарува в обедните часове, плаща наема, надява се да намери нови приятели и се опитва да открие старите.

И накрая, тук, наблизно, беше и призракът на Хю. Но тя не можеше да си позволи да мисли за Хю, защото всеки път, когато го направеше, потъваше в безполезна потоци от сълзи.

Ако ти беше Роуз, нямаше да ти пука какво ще си помислят Армстронг за теб. Просто щеше да кажеш *чао* и да си тръгнеш, без да погледнеш назад.

Аз не съм Роуз.

Ако ти беше Роуз, нямаше да ти е нужно да търсиш работа, да висиш на опашката за автобуса. Можеше да си вземаш таксита през целия си живот.

Аз не съм Роуз.

Ако ти беше Роуз, щеше да знаеш как да накараш Хю да се влюби в теб.

Изглежда май нямаше никакъв отговор на този проблем.

Всички бяха невероятно мили. Изабел й донесе съобщение от Антъни, на когото тя бе телефонирала в Единбург, за да му каже, че Роуз е болна. Джейсън й донесе нескъпопосана китка цветя, която сам бе набрал, а Анна Стодарт й изпрати розова азалия.

Съжалявам, че си болна и се надявам да си на крак за петъка.

Браян и аз ти изпращаме нашата любов.

Анна

— Азалията е от оранжерията на Ардмор — каза й Изабел. — Те имат най-красивата оранжерия тук. Благородно им завиждам за нея. Роуз... Роуз, ти отново плачеш.

— Не мога да се сдържа.

Изабел въздъхна и търпеливо посегна към салфетките.

Имаше и разговори със сестра Маклиод, която, след като зарязва професионалното си поведение и спря да говори за малките гумирани чаршафчета под гърба й, стана доста приятна и донесе ръкоделието си на Флора, за да види как върви „балната й рокля“ според това, което бе замислено.

— Виждате ли, поставила съм подплата на роклята. Това й придава повече плътност и форма. Мисля да направя едно малко коланче. Госпожа Уоти има перлена катарам в кутията си за копчета, която не използва, и ще може да ни я заеме.

Имаше и поздравителна картичка от госпожа Уоти, и букет от последните безценни рози от Тапи, която бе изпратила Уоти да ги откъсне специално за нея. Тя ги бе подредила сама, поставила беше вазата на нощното шкафче и бе орязала мокрите стъбла направо върху пухения си юрган. Изабел ѝ ги бе донесла.

— От една болна жена за друга — каза ѝ тя и ги постави на тоалетката на Флора.

— Хю всеки ден ли идва при Тапи? — попита я Флора.

— Не всеки ден. Вече не. Просто се отбива, ако случайно има път наоколо. Защо? — В гласа ѝ имаше усмивка. — Искаш да го видиш ли?

Утрото в четвъртък предвещаваше хубав ден. Флора се събуди от яркото слънце, наподобяващо нова лъскава монета. Слънчевата светлина, синьото небе и писъците на чайките ѝ напомняха за лятото.

— Какъв ден! — ликуващо извика сестра Маклиод и се втурна да дръпне завесите. Смени бутилката с топла вода на Флора и оправи леглото ѝ, което означаваше да подпъхне чаршафите толкова стегнато, че болната едва да може да движи краката си.

— Трябва да стана — каза Флора, отегчена от инвалидното си съществуване.

— Нищо подобно няма да правите. Не и докато доктор Кайл не каже, че може.

Настроението на Флора мигом се развали. Искаше ѝ се сестрата да не споменава името му. Въпреки прекрасното време тя все още бе нещастна, макар нещастията ѝ сега да нямаше нищо общо с болестта. Беше просто обикновено и рутинно, и бе центрирано и заковано в това непроситимо нещо, което бе казала на Хю. То тегнеше над нея като огромен меч и щеше да продължи да тегне, тя си знаеше, докато по някакъв начин не успееше да му се извини.

Самата идея я караше да се чувства отново болна. Плъзна се надолу под завивките и сестрата ѝ хвърли професионален поглед.

— По-добре ли се чувствате вече?

— Да, добре съм — каза ѝ мрачно Флора.

— Какво ще кажете за нещо за хапване? Гладна ли сте? Може да помоля госпожа Уоти да направи малко грис каша.

— Ако ми донесете грис каша — каза ѝ студено Флора, — ще я изхвърля през прозореца.

Сестрата промърмори нещо и слезе долу в кухнята с новината, че поне една от пациентките ѝ скоро ще се оправи.

Изабел се появи по-късно с подноса със закуската — определено не много обилна, но имаше препечена филийка и малко мармалад, както и каничка с китайски чай.

— Има поща за теб — каза Изабел. Тя извади една пощенска картичка от джоба на самото си и я постави на подноса с картинката нагоре. Флора видя синьо небе, яркозелени кестенови дървета и Айфеловата кула. Париж?

Озадачена, тя я обърна. Беше адресирана с неравен, разкривен почерк, до мис Роуз Шустър, Фернриг, Тарбоул, Еръсиг, Аргайл. Изумена Флора прочете съобщението, което бе написано с извънредно ситни букви, за да се побере на малкото свободно местенце.

Казах, че ще поддържа връзка. Реших да спра тук за два дни на път за Спетсес. Изпращам картичката във Фернриг, защото имам силното подозрение, че ти си там сега, в обятията на фамилията, и кой знае, може би вече си омъжена за Антъни. Предай му моята любов.

Беше без дата и без подпис.

— От някой приятел ли е? — попита Изабел.

— Да, от приятелка.

Хитрата Роуз! Изабел никога не би прочела картичка на друг човек, но дори и да го направеше, тази нямаше да ѝ каже нищо. Флора я усещаше мръсна в пръстите си. Тя се намръщи и я пусна в кошчето встрани до леглото ѝ.

Изабел, която я наблюдаваше, се притесни.

— Отново ли се почувства зле?

— Не — увери я Флора. Тя си намаза препечената филийка с мармалада и гладно отхапа първия голям залък.

Когато оскъдната закуска бе изядена, Изабел си тръгна, отнасяйки подноса, и Флора отново остана сама. Колкото и да не ѝ се искаше, съобщението от Роуз едновременно я разстрои и ядоса. А

същевременно мразеше и себе си. Тя копнееше за успокоение от някакъв любящ дух. Нуждаеше се от малко внимание, от малко грижи. Имаше една-единствена личност, която бе в състояние да ѝ го даде, и Флора реши да отиде при нея. Напук на всички, без да я е грижа за правилата, без да чака някой да ѝ каже може ли или не може, тя стана от леглото и затърси дрехите си. Щеше да отиде и да поговори с Тапи.

Джеси Маккензи се върна от Портри. Старата ѝ майка, която бе легнала на смъртен одър, след нещо, което евфемистично бе познато като „обрат“, бе решила, че в крайна сметка няма да умира. Внезапното възстановяване се дължеше не на навреме пристигналата ѝ дъщеря, а на една съседка, която намина да ободри болната и донесе новината, че Кейти Мелдръм, която вече беше майка на едно кривогледо дете на име Гери, бе на път да роди второ. Кейти беше безсрамно момиче, открай време си бе такава, неподатлива както на директното охулване от околните, така и на деликатните съвети и упреци на свещеника. Сега, с всекидневен нарастващия си корем, тя вървеше из града с презрителна физиономия, забавлявайки се от хорските погледи, а спекулациите относно самоличността на бащата все повече се развихряха. Повечето залагаха на младия Роби Макрий, брата на полица, но се чуваха приказки и за един моряк от лодките от Кинлокбърви, който бе женен мъж със семейство.

Как можеше да пропусне такова нещо? Да умреш, преди да се е разкрила мистерията и да пропуснеш цялото забавление, бе немислимо. Старата дама се бе надигнала от възглавниците, удари стената с бастуна си и когато стреснатата ѝ дъщеря се появи на вратата, поиска храна. За два дни се изправи на крака и започна да събира клюки и да добавя собственото си мнение към това-онова.

Джеси реши, че може да се върне у дома.

А домът ѝ бе една от старите рибарски хижи, сгушена в страничните улици на Тарбоул. Това всъщност бе къщата на брат ѝ, който работеше като пазач в една от фабриките за опушване на риба, и тя се грижеше за нея. Рано всяка сутрин Джеси се изкачваше по хълма до къщата на доктора, където отговаряше на телефона, приемаше съобщения, бърбеше си с пътуващите търговци, клюкарстваше със съседките и пиеше чай. Между тези забавни занимания тя се моташе

и трополеше бодро из къщата, правеше повече боклук, отколкото изчистваше, переше дрехите на доктора и готвеше вечерята му.

Доста често, тъй като той бе много зает, тя си беше у дома, преди той да се появи, за да си изяде рибния или овчарския пай, или две пържоли (кулинарното ѝ въображение не беше кой знае колко голямо), които тя му оставяше да се втвърдяват във фурната между две чинии. Понякога, когато се върнеше на следващата сутрин, изсъхналата храна бе все още там, недокосната. И Джеси поклащаше глава, изхвърляше всичко в кофата за боклук и намираше някого, на когото да каже, че ако докторът не се грижи повече за себе си, ще се разболее, а може да се стигне и до нещо по-лошо.

Положението ѝ на икономка на доктора ѝ придаваше известна важност, имаше си репутация в града. Какво би правил той без теб, питаха я хората. Джеси ще поклати глава скромно, но гордо. А какво биха правили всички те без нея, питаше се тя ден след ден, докато отговаряше на телефона, приемаше съобщения и оставяше бележки. Тя беше незаменима. А това беше изключително усещане.

Затова получи нещо като шок, когато сутринта в четвъртък, след завръщането си от Портри, влезе в кухнята.

Беше прекрасен ден, тя бе изкачила хълма под студените слънчеви лъчи, изпълнена с мрачна наслада от мисълта за хаоса, който щеше да завари. В крайна сметка тя бе отсъствала четири дни, а целият свят знаеше, че доктор Кайл е много несръчен, когато трябва да се оправя сам.

Но вместо това завари блестящ ред: чист под, излъскана мивка, тенджерите спретнато подредени над готварската печка и на това отгоре не можеше да се види почти никакъв боклук.

Шокът беше като удар в сърцето ѝ. Тя бавно осъзна какво може да се е случило. Той си е намерил някоя друга, която е заела нейното място. Пуснал е някоя друга в кухнята на Джеси! Умът ѝ направи бърз списък на жените в Тарбоул, докато се опитваше да отгатне коя може да е? Госпожа Мърдок? Самата идея беше смразяваща. Ако е била госпожа Мърдок, тогава целият град щеше да знае, че Джеси е била изхвърлена. Всички щяха да говорят за нея и вероятно щяха да се смеят зад гърба ѝ. Тя се зачуди дали няма да припадне.

Но паниката ѝ се успокои от познатия звук горе. Докторът бе станал от леглото и се обличаше. Тя го чуваше как се движи напред-

назад в спалнята. Застана неподвижно, зяпнала нагоре. Помисли си: е, той е там и аз съм тук. И тук ще си остана. Владението беше девет десети от закона. (Или нещо такова. Джеси не бе много наясно по този въпрос.) Тя знаеше само че ако ще напуска тази къща, то ще трябва да я изхвърлят насила. Никоя надута жена от Тарбоул нямаше да заеме нейното място.

Тези мисли ѝ вдъхнаха кураж и тя си свали палтото, окачи го на задната страна на вратата и отиде да напълни чайника. В момента, в който доктор Кайл слезе, закуската го очакваше, точно както я обичаше, яйцата бяха добре изпържени, а не рохки, нямаша никакви гадни желирани парчета отгоре.

Той отиде до предната врата да вземе пощата и сега, като влезе в салона, извика: „Джеси!“. А тя отговори „Докторе!“ и се обърна да го поздрави, докато минаваше през вратата.

Беше малко разочароващо да види, че изглежда толкова добре и така доволен, но поне нямаше онова гузно изражение на човек, който възнамерява да изгони икономката си.

— Как си, Джеси? Как вървят нещата?

— О, не е зле, докторе.

— Как е майка ти?

— Тя има велик дух, докторе. Възстанови се по чудо.

— Прекрасно. Радвам се за нея.

Той седна на масата, взе нож и отвори плика на първото писмо. Беше написано на машина. Дълъг бял плик с пощенска марка от Глазгоу. Джеси му хвърли едно око, докато му сервираше бекона с яйцата с леко префърцунен жест на масата пред него.

Наля чай и му сервира и него. От чашата се вдигаше съблазнителна пара. Препечената филийка беше хрупкава. Прекрасна закуска! Отстъпи назад, за да го погледне. Той прочете цялата страница, после обърна писмото, за да го дочете. Джеси видя един превзет подпис със завъртулки.

Тя си прочисти гърлото.

— Е, как се оправяхте, докторе?

— Хм? — той я погледна, но не я бе чул. Тя реши, че писмото сигурно е за нещо важно.

— Казах, как се оправяхте, докато отсъствах?

Той ѝ хвърли една от неговите редки усмивки. Не го беше виждала в такова добро настроение от години.

— Липсваше ми, Джеси, както на син липсва майка му.

— Хайде, бе!

— Не, вярно е. Къщата стана като бунище. — Той погледна яйцата и бекона. — О, това изглежда добре! — Остави писмото отстрани и започна да яде, както ѝ се стори като мъж, който не е виждал хубава храна поне от месец.

— Но... Сега не изглежда като бунище.

— Да, знам. Една добра фея дойде и я почисти и оттогава сестрата държи под око нещата.

Джеси нямаше нищо против сестрата. Тя управляваше кабинета. Тя беше една от семейството всъщност. Не аутсайдер. Но добрата фея? Дали не беше онази натрапница Мърдок?... Още веднъж Джеси почувства, че ще припадне, но трябваше да разбере.

— И коя би могла да е тази добра фея, ако мога да запитам?

— Със сигурност можеш да попиташ. Беше младата дама на Антъни Армстронг. Тя е отседнала във Фернриг. Отби се един следобед и остана да изчисти и излъска.

Младата дама на Антъни Армстронг. Джеси си отдъхна. Не беше госпожа Мърдок. Значи репутацията на Джеси бе спасена, реномето ѝ в Тарбоул бе ненакърнено, а работата ѝ бе сигурна.

Нейната работа. Какво правеше тя, стоейки тук, пропилявайки си времето, с цялата тази къща на главата? С ентусиазъм, който не бе проявявала от години, тя взе метлата, лопатата, четките и парцалите и до момента, в който Хю тръгваше на сутрешните си визитации, вече бе на половината на стълбището, на колене, атакувайки шумно праха и паяжините. Въздухът се насити с миризма на препарати, а Джеси пееше.

„Ние ще се срещнем отново, не знам къде, не знам кога.“

На входната врата той се спря.

— Джеси, ако някой се обади, кажи му, че ще бъда в кабинета в десет. А ако е спешно, може да ме намерят във Фернриг. — Той отвори вратата, после се поколеба и се обърна. — Джеси, сутринта е прекрасна! Вдигни всички щори и отвори прозорците, за да влезе слънце.

В нормални обстоятелства Джеси горещо би се противопоставила на тази странна идея. Но тази сутрин само каза: „О, веднага!“. Дори не спря да си върши работата, докато го казваше, и последното, което той видя, беше престилката на кръглия ѝ задник, чифт опънати найлонови чорапи и крачолите на нейните зелени плетени кюлоти.

Той отвори вратата и каза:

— Добро утро!

Тапи все още закусваше. Тя го погледна над очилата си, защото едновременно четеше и пощата си.

— Хю!

Той влезе и затвори вратата.

— Днес е страхотна сутрин!

Тапи не отговори. Ако трябваше да бъде честна, тя бе малко ядосана, че е хваната, дори от Хю, с подноса със закуската си на леглото, преди да е оправено. Свали очилата си, изгледа го подозрително и откри някакво самодоволство в поведението му.

— Какво правиш тук в този час на деня?

— Нямам ранни часове в кабинета тази сутрин, затова реших да направя първо няколко посещения, а едно от тях да е при теб.

— Е, но дойде твърде рано, а аз не знам къде е сестрата, и не съм готова за теб.

— Сестрата е на път. Ще дойде съвсем скоро.

— А ти — каза му тя, — изглеждаш като котка, която е облизала каймака на млякото.

Той дойде на обичайното си място и се облегна на парапета в края на леглото.

— Джеси Маккензи се върна от Портри. Въздухът е пълен с песни и къщата се почиства основно. Като с пургатив.

— Това е много удовлетворително, но не обяснява самодоволното ти изражение.

— Не, не напълно. Имам да ти казвам нещо.

— Нещо, което ще ме зарадва?

— Надявам се! — И типично в неговия стил той веднага пристъпи към същината на въпроса. — Тази сутрин получих писмо от

един млад мъж на име Дейвид Стивънсън. Завършил е преди три години в Единбург и оттогава работи в болницата „Виктория“ в Глазгоу. Има чудесна квалификация и сериозни препоръки. На тридесетина години е, с млада съпруга, която е била медицинска сестра, с две малки деца. Писнало им е от градския живот и искат да се преместят в Тарбоул.

— Партньор?

— Партньор.

Тапи не можеше да намери думи. Тя се облегна назад на възглавниците си, затвори очи, преброи до десет, после отново ги отвори. Той чакаше нейния коментар.

— Искях да ти кажа, преди да го съобщя на другите — каза ѝ той. — Какво мислиш?

— Мисля — отговори му тя, — че ти без съмнение си най-вбесяващият човек, когото познавам.

— Знам. Вбесяващ съм. Защото не ти казах по-рано.

— Ех, тиии, всички от месеци се опитваме да те убедим да си вземеш партньор. А всичко, което ти правеше, беше да заобикаляш темата и да се помайваш като идиот.

Той я познаваше много добре.

— Но си доволна, нали?

— Разбира се, че съм доволна — сърдито му каза тя. — Нищо не би могло да ме направи по-доволна от това, що се отнася до теб. Но аз бих искала да знам, че си го обмислял. Вместо да те гълча през цялото време, щях да си пестя дъха, за да си духам овесената каша.

— Тапи, мисля си, че понякога май забравяш, че вече не съм на годините на Джейсън.

— Това, което мислиш, е, че си напълно способен да си вземеш партньор, без никаква намеса от такава стара досадница като мен.

— Нищо подобно не съм казал.

— Не, но точно това си мислиш. — Но тя не можеше да продължи да се възмущава и да се преструва на сърдита. Удоволствието и радостта ѝ бяха истински. Сега Тапи си позволи да се усмихне. — Ще ти стане малко по-леко. Ще имаш време да правиш някои от нещата, които ти доставят удоволствие.

— Все още не е уредено. Той ще дойде тук следващата сряда, за да поогледа мястото, да добие представа за нещата.

Тапи стана делова.

— Къде ще живеят?

— Това е един от проблемите. Тук няма къщи.

Това вече беше по частта на Тапи.

— Трябва да огледаме наоколо, да разпитаме и да видим дали няма да намерим нещо подходящо?

— Е, не започвай да търсиш, преди да уредя всичко. Дотогава това е пълна тайна.

— Добре, няма да кажа и думица. Доктор Стивънсън. — Тя изрече името на глас и то ѝ прозвуча хубаво и надеждно. — Партньор на доктор Кайл. Само си помисли!

След като бе споделил новината, Хю стана по-делови.

— Как се чувстваш тази сутрин?

— По-добре от вчера, но не така добре, както ще се чувствам утре. Започвам да се изнервям, Хю. Предупреждавам те, няма да стоя тук още много дълго като някой вечно оплакващ се болник.

— Може би следващата седмица можеш да ставаш за час-два.

— А Роуз? Как е клетата малка Роуз?

— Все още не съм посетил клетата малка Роуз.

— Е, трябва да отидеш и да я видиш, и да се увериш, че ще се оправи. Ама наистина, каква ужасна стрида! Хората трябва да бъдат по-внимателни. Ако тя не може да присъства, утрешната вечер ще се провали. Идеята на танцовата забава беше всички да се запознаят с Роуз.

Докато говореше, той се отдалечи от леглото ѝ и отиде към прозореца, сякаш просто не можеше да устои на съблазънта на лъчистото утро. Докато го наблюдаваше и се чудеше дали чува и дума от това, което му казва, Тапи бе осенена от силното усещане за *deja vu*.

— Знаеш ли, Хю — каза му тя, — ти стоеше там, на прозореца, точно на мястото, където си застанал и сега, в деня, в който се чувствах много болна и ти казах, че искам да видя Антъни и Роуз. И ти по някакъв начин го уреди. Ти и Изабел, разбира се. Много съм ти благодарна, Хю. Аз съм голяма късметлийка.

Тя го гледаше с обич, очаквайки да отговори. Той се извърна от прозореца и застана с лице към нея, но преди да успее да каже нещо, на вратата на Тапи се почука. Тя помисли, че е сестрата, за да вземе подноса от закуската и извика:

— Влезте!

Вратата се отвори и Роуз влезе в стаята. Тя видя първо Хю, изправен пред прозореца. Спря за част от секундата, после, без да каже и дума, бързо се обърна и излезе отново. Тапи остана като втрещена — единственото, което успя да зърне при появата на Роуз, бяха дългите ѝ крака в тъмни чорапи и вихъра на къса плисирана поличка, нещо като детски килт.

Хю се възстанови от шока на това необичайно представление преди Тапи.

— Ей, върни се тук! — извика той с не особено мил тон поне според Тапи.

Те зачакаха. Роуз бавно се появи отново и увисна на топката на вратата, сякаш се позиционираше за второ бързо бягство. Тапи си помисли, че тя изглежда на петнайсет години. Хю я гледаше строго и намръщено от другия край на стаята. Това беше наистина смешна ситуация. Тапи знаеше, че в нормални условия чувството за хумор на Роуз би надделяло и тя щеше да избухне в смях, към който Тапи бе готова да се присъедини. Но сега Роуз изглеждаше така, сякаш щеше да се разплаче, а не да се разсмее. Тапи се надяваше това да не се случи.

Тягостната тишина се проточи и най-накрая Хю каза:

— Кой ти каза да ставаш?

Роуз явно се чувстваше по-неудобно от всякога.

— Е, всъщност никой.

— Сестрата не ти ли каза, че трябва да си в леглото?

— Да, каза ми. Вината не е нейна.

— Тогава защо стана?

— Реших да дойда да видя Тапи. Не си дадох сметка, че може да си тук.

— Това е повече от ясно.

Тапи не можеше да издържа повече.

— Хю, престани да тормозиш Роуз. Тя не е бебе. Може да стане от леглото, ако иска. Роуз, ела и вземи този поднос от скута ми, а после дай да ти се полюбувам.

Роуз, очевидно доволна, че си е намерила съюзник, затвори вратата, дойде да вземе подноса и го остави на пода. Тапи взе ръцете ѝ и я дръпна да седне на леглото до нея.

— Но ти си толкова слабичка! Китките ти са станали като вейки. — Тя се замисли и стигна до ново заключение относно измъкването на Роуз от леглото, защото тя наистина изглеждаше ужасно. — Може би все още трябва да си в леглото. Трябва да се справиш за партито утре. Просто си помисли как всички тези приготовления ще отидат нахалост, ако ти не си там. — После вниманието ѝ се отклони към по-щастливи мисли. — И не трябва да се тревожиш твърде много за цветята, защото Анна ще донесе всичките си саксийни цветя от нейната оранжерия. Тя ще напълни целия „Ленд Роувър“ с тях, мило дете. И аз мисля за няколко големи букови клонки, те винаги изглеждат...

Гласът ѝ замря. Роуз не реагираше. Тя просто стоеше там, гледаше надолу с безизразно лице, изкльощавяла, без следа от грим. Косата ѝ бе загубила блясъка си, а прелестната ѝ уста бе увиснала, което силно обезпокои Тапи. Тя си спомни младата Роуз от преди пет години и мрачните настроения, в които тя изпадаше на моменти, очевидно без никаква причина. Тогава Тапи ги игнорираше, казвайки си, че на седемнайсетгодишните е присъщо да бъдат нацупени. Но тя изобщо не бе очаквала да види отново това нещастно изражение на лицето на Роуз.

Заради Антъни ще да е. *О, боже, надявам се, че тя няма да е толкова нещастна.* Да си нещастен според Тапи беше непростим грях, доказателство за най-лошия тип себичност.

Мислите ѝ се лутаха насам-натам, докато се опитваше да разбере къде може да е коренът на това. Разбира се, тя беше болна, но... дали не се е скарала с Антъни? Но Антъни не е тук. Може би Изабел? Изабел никога не се е карала с никого през целия си живот.

— Роуз? — Тапи стана леко нетърпелива. — Роуз, мило дете, има ли някакъв проблем?

Преди Роуз да успее да отговори, преди да каже и дума, Хю отговори вместо нея.

— Няма никакъв проблем с милото дете, освен че е получило хранително натравяне и е излязло от леглото твърде рано.

Той дойде до леглото на Тапи, пое професионален контрол над ситуацията и при звука на гласа му Роуз сякаш направи усилие да се стегне. Тапи, както винаги, му бе благодарна.

— Е, как се чувстваш сега? — попита той Роуз. — Честно!

— Добре съм. Просто малко не ме държат краката.

— Хапна ли нещо на закуска?

— Да.

— И не ти прилоша отново?

Роуз изглеждаше притеснена.

— Не.

— В такъв случай най-доброто, което можеш да направиш, е да излезеш навън и да подишаш малко чист въздух. — Роуз не изглеждаше особено ентусиазирана. — Сега. Докато има слънце.

Тапи потупа Роуз по ръката, за да я насърчи.

— Хайде. Защо не го направиш? Утрото е прекрасно. Ще ти се отрази добре.

— Добре. — Роуз стана неохотно от леглото и се отправи към вратата, но междувременно домакинските инстинкти на Тапи изплуваха на повърхността. — О, Роуз, скъпа, ако слизаш долу, вземи и подноса ми, това ще спести на сестрата един курс. И ако я видиш, кажи ѝ да се качи при мен. И — добави тя, докато Роуз взе подноса и се насочи към вратата, — ако излизаш навън, поговори с госпожа Уоти преди това. Тя може да поиска да набереш малко фасул.

Когато дойде ред до домашните дейности, Тапи сякаш имаше шесто чувство. Госпожа Уоти, след като възкликна от изненада при появата на Флора, се съгласи, че би искала малко фасул и извади голяма кошница, която Флора трябваше да напълни.

— Сестрата знае ли, че сте станали?

— Да, току-що я срещнах. Ако знаете само каква физиономия направи!

— По-добре не ѝ се пречкай.

— Добре.

Понесла кошницата, тя се върна в салона. Не искаше да бере фасул. Дори изобщо не искаше да излиза. Бе планирала да се настани уютно на леглото на Тапи и тя да я поглези и успокои, но планът ѝ бе провален от Хю. Откъде можеше Флора да знае, че той е започнал посещенията си още в девет сутринта?

Тя не си даде труд да се качи горе да си вземе мантото, а взе една от многото връхни дрехи, които висяха в дрешника. Беше широко палто от туид, подплатено със заешки кожи. Тъкмо когато се

закопчаваше, Хю се появи долу с една ръка в джоба си и с чантата си, подскачаща отстрани на крака му.

— Поговорих си със сестрата — каза ѝ той и тя прие неизбежното. — Излизаш ли?

— Да. Да бера боб — добави тя примирено.

Очите му се присвиха, явно му беше забавно. Тя мина пред него и излезе през вратата. Яркото слънце я ослепи. Сините води на Фада се мяркаха между дърветата, разстилащи се като светла сапфирена коприна в цялата разточителност на прилива. Въздухът беше като вино, небето — пълно с пицщащи чайки.

Хю погледна нагоре.

— Летят към вътрешността. Това предвещава буря.

— Днес?

— Или утре. — Те слязоха по стълбите един до друг. — Хубаво ще е да не опъват шатра утре вечер, иначе без съмнение ще свърши на върха на някое дърво.

Стигнаха до чакълената алея. Флора спря.

— Хю.

Той спря. *Сега. Кажу го сега.*

— Ужасно съжалявам за това, което казах онази вечер. Онова за съпругата ти. Нямах право да казвам такова ужасно нещо. Беше непростимо... Не очаквам да го забравиш, но искам да знаеш, че съжалявам.

Ето, каза го. Направи го. От облекчение Флора отново бе на път да се разплаче. Но Хю, изглежда, не беше толкова впечатлен от самоунижението на Флора както тя самата.

— Може би и аз трябва да се извиня — каза той. Тя зачака. — Но моето извинение май ще трябва да изчака.

Тя се намръщи, защото не го разбра, но той реши да не обяснява.

— Не се безпокой. Пази се и внимавай за здравето си. И не бери твърде много боб. — Той понечи да тръгне, после си спомни нещо. — Кога се прибира Антъни?

— Утре следобед.

— Това е добре. Тогава ще се видим утре вечер.

Ще дойдеш ли на партито?

— Ако мога. Ако не искаш, няма да идвам!

— А, искам — каза тя и побърза да добави: — Аз познавам тук само трима души и ако ти не дойдеш, ще останат само двама.

Май отново му стана забавно.

— Ще се справиш — каза ѝ той.

И след това пестеливо утешение влезе в колата си, подкара я, мина през вратата и изчезна. Флора го гледаше как си тръгва, все още нещастна, съвсем леко успокоена и много объркана. *Моето извинение май ще трябва да изчака.* За какво трябваше да ѝ се извинява? И защо трябваше да чака? Тя се сборичка миг-два с този проблем, после, тъй като умственото напрежение все още ѝ бе непосилно, заряза борбата и се насочи към зеленчуковата градина.

Дойде и петък.

Изабел се събуди и се заслуша навън в дъжда. Вчера бе валило през целия следобед и през по-голямата част от нощта. От време на време се събуждаше от поривите на дъждовните струи или потракването на внезапната вихрушка от капките, тежки като хвърлени камъчета срещу стъклата на прозорците. Преследваха я видения на мокри стъпки и кал, внасяна в цялата къща, докато Уоти влизаше и излизаше, служителите от кетъринга разтоварваха кашоните си с порцелан и стъкло, хора трополяха напред-назад, носещи подноси с чаши, букови клонки и големи, пълни с торф гърнета с мушкатата от Ардмор, от които капеше вода.

Но в седем часа сутринта сякаш всичко бе спряло. Изабел стана от леглото (когато се върнеше в него, всичко това би трябвало да е свършило) отиде до прозореца, дръпна завесите и видя нежна перлена сивота — лека влажна мъгла се стелеше по повърхността на морето, нишки от воднисто розово отразяваха лъчите на първите нащърбени лъчи на ранното слънце. Островите не се виждаха, а спокойните води едва облизваха скалите под градината.

Все още валеше, но вятърът бе стихнал. Тя стоеше там, без никакво желание да започва един ден, който вероятно нямаше да свърши и след двайсет часа. Но знаеше, че след сутрешното кафе ще се почувства по-силна. А и този следобед Антъни щеше да се върне от Единбург. Мисълта за пристигането му я развесели и ободри. Тя отиде да си вземе сутрешния душ.

Джейсън не искаше да ходи на училище.

— Искам да остана тук и да помагам. Ако ще идвам на партито, не разбирам защо не трябва да остана тук, за да помогна.

— Не е задължително да идваш на партито — каза му леля Изабел. — Никой не те кара насила.

— Ти можеш да напишеш бележка на господин Фрейзър и да му кажеш, че има нужда от мен у дома. Това правят другите майки.

— Да, мога, но няма да го направя. Хайде сега, изяж си яйцето.

Джейсън потъна в мълчание. Той се чувстваше неуверен, защото за танцовата забава трябваше да облече килта и дублета, които дядо му бе носил на неговата възраст. С килта нямаше проблем, но дублетът беше кадифен и Джейсън си мислеше, че с него ще изглежда като женчо. Той нямаше да каже на приятеля си Дуги Милър за кадифения дублет. Дуги беше една година по-голям от Джейсън и с една глава по-висок. Баща му имаше своя собствена лодка и когато пораснеше достатъчно, Дуги щеше да излиза с него в ролята на матрос. Доброто мнение на Дуги означаваше много за Джейсън.

Той приключи с яйцето си и си изпи млякото. Погледна към леля Изабел през масата и реши да направи последен опит, защото не беше дете, което се отказва лесно.

— Аз мога да ти помогна, ще нося разни неща. Мога да помагам и на Уоти.

Изабел се протегна през масата и му разроши косата.

— Да, знам, че можеш и че ще го направиш много хубаво, но трябва да отидеш на училище. А и Антъни ще се върне днес следобед, така че той може да помогне на Уоти.

Джейсън бе забравил за Антъни.

— Той се връща този следобед?

Леля Изабел кимна. Джейсън не каза нищо друго, само въздъхна доволно. Леля му се усмихна любящо и нежно, без да си дава сметка, че той вече планира как да накара Антъни да му прикрепи пера на стрелите, които му бе направил предишния уикенд.

По-късно сутринта Анна Стодарт вкара през пороите на Фернриг ленд роувъра си, който заподскача по дупките на алеята (кога някой ще вземе да запълни тези дупки?) и паркира на чакъла до син бус, който явно принадлежеше на господин Андерсън от хотел „Тарбоул Стейшън“. Входната врата на къщата зееше отворена. Анна слезе от ленд роувъра и с ръце в джобове на кожухчето си се качи по стъпалата.

Салонът вече бе изпразнен от килимите и мебелите, а тези, които бяха твърде тежки, за да ги извадят, бяха избутани към стените. Госпожа Уоти бе хванала една полираща машина, която вдигаше шум като самолетен двигател, и лъскаше паркета. Изабел слезе надолу по стълбището с купчина чисти бели покривки за маса в прегръдките си, а Уоти вървеше през кухненския коридор с огромни кошници с цепеници, които щеше да натрупа до камините. Всички я видяха, поздравиха я с усмивки или кимване и продължиха по пътя си. Изабел наистина подхвърли над върха на купчината покривки: „Анна, колко е хубаво, че те виждам“, но го каза доста разсеяно и когато тя стигна в подножието на стълбището, не спря, а продължи направо към трапезарията. Анна я последва, тъй като не знаеше какво друго да направи.

Голямата маса бе изтеглена в едната страна на стаята и вече бе постлана с червено сукно. Изабел тръсна товара си отгоре.

— Господи, колко са тежки! Да се благодарим, че не ги използваме всеки ден.

— Но Изабел, ти вече си направила толкова много. Със сигурност си се преуморила.

— Да, със сигурност! — Изабел взе най-горната покривка, разтръска я и опъна гънките ѝ с експертно движение на дългите си тесни длани. — Донесе ли саксиите?

— Да, в ленд роувъра са, но ще имам нужда от помощ.

— Уоти може да ти помогне. — Изабел приглади гънките на покривката, после я остави и отиде да потърси Уоти. — Уоти! Госпожо Уоти, къде е Уоти?

— Някъде наоколо. — Госпожа Уоти се опита да надвика полиращата машина, но очевидно нямаше намерение да я изключи или да направи нещо, за да намери съпруга си.

— Уоти! А, ето къде си бил. Можеш ли да помогнеш на госпожа Стодарт да извади някои неща от ленд роувъра? О, ти подреждаш

цепениците. Забравих. Е, а къде е Роуз? Госпожо Уоти, къде е Роуз?

— И представа си нямам. — Госпожа Уоти завря полиращата машина в тъмния ъгъл зад завесите.

— О! — Изабел отметна косите от лицето си. Тя бе започнала да се обърква и Анна си помисли, че всъщност това не е изненадващо.

— Аз ще намеря Роуз — каза ѝ Анна. — Ти не се притеснявай. Върни се към покривките си.

— Тя вероятно е в хола. Уоти донесе малко букови клонки и Роуз каза, че ще ги аранжира, макар да не беше много уверена. Може би ти ще ѝ помогнеш?

Господин Андерсън от хотел „Тарбоул“, важен-важен в своята нова роля на специалист по кетъринг, се появи откъм кухнята и попита госпожица Армстронг дали може да му отдели минутка. Изабел се взря в покривките си, премисли и тръгна след него, после се сети за Анна.

— Съжалявам, трябва да вървя. Ще се оправиш ли сама?

— Не се тревожи — каза Анна. — Аз ще намеря Роуз.

Винаги беше едно и също. Анна помнеше забавите във Фернриг от детството си и те винаги следваха един и същ модел. Напитките и размотаването в хола, вечерята в трапезарията, танците в салона. Браян казваше, че намира партитата на Тапи за пълна досада. Той се оплакваше, че все едни и същи хора, във все едни и същи дрехи, водят все едни и същи разговори. Но на Анна нещата ѝ харесваха именно така. Не обичаше нещата да се променят.

Дори и подготовката и очевидният хаос я изпълваха с доволство, знаеше, че до осем часа всичко ще бъде по начина, по който винаги е било, готово, в очакване на пристигането на гостите, без нищо да е пренебрегнато или забравено. И никаква подробност нямаше да бъде пропусната. Само че тази вечер нямаше да е същото, защото Тапи не можеше да присъства. „Но тя все пак ще бъде тук“, помисли си Анна, макар да не можеше да застане в подножието на стълбището с нейната древна синя кадифена рокля и наследствени диаманти. Тя щеше да бъде горе, да слуша музиката и може би ще си пийне малко шампанско и ще потъне в спомени.

— Ще имате ли нещо против да се мръднете, госпожо Стодарт? — каза госпожа Уоти. — Точно щях да почистя тази част от пода.

Анна се извини, махна се от пътя ѝ и отиде да потърси Роуз.

Откри я в хола, коленичила на пода до огромното пиано. Опитваше се да сортира няколко дълги букови клонки, които бяха пръснати на стар чаршаф. До нея имаше голяма ваза с изрисувани рози и няколко парчета намачкана телена мрежа. Когато вдигна лице и видя Анна, изражението ѝ бе невероятно объркано.

— Здравей! — каза Анна.

— Анна, слава богу, че дойде. Всички изглежда приемат за даденост, че съм способна да направя най-прекрасните цветни аранжировки и не ми вярват, като им казвам, че не мога и шест нарциса да сложа в кана, без да паднат.

Анна си свали палтото, сложи го на един стол и отиде да ѝ помогне.

— Трябва да отрежеш стъблата им на различна дължина, иначе ще стърчат като метли. Къде са градинските ножици? Виж, ето така. А после...

Роуз я наблюдаваше възхитено, докато аранжировката се оформяше.

— О, ти се справяш прекрасно. Как може да си толкова талантива? Откъде знаеш как да го да правиш? Учил ли те е някой?

Толкова прекрасно беше някой да ѝ направи комплимент. Анна каза, че никой не я е учил. Това беше нещо, което просто обичаше да прави, затова може би ѝ се удаваше.

— Няма ли малко хризантеми, които да сложим при клонките? Те ще добавят цвят.

— Изабел помоли Уоти да донесе, но го помоли и за още десет други неща, така че клетият човечец вече почти се е побъркал.

— Винаги е така — каза ѝ Анна. — Изглежда неорганизирано, но накрая всичко е наред. А ние можем да накъсаме малко офика или нещо друго по-късно. Къде ще стои тази ваза?

— Изабел мисли, че трябва да е на пианото.

Роуз се наведе, за да вдигне вазата и да я сложи на място. Анна я гледаше с възхищение. Видя дългите ѝ стройни крака, тънката талия, блясъкът на тъмната ѝ коса, артистично небрежна. Анна винаги бе искала да изглежда така, но не ѝ завиждаше. Дали това бе един от симптомите на бременността, или просто защото много харесваше Роуз?

Никога не си бе и помисляла, че може да хареса Роуз. Преди, когато бе по-млада и Браян бе довел нея и майка ѝ в яхтклуба на по пиение, Анна бе останала като парализирана от стеснение, дори се бе уплашила малко от пренебрежителния ѝ поглед и от нахаканите ѝ реплики. И с основание се бе ужасявала от новата им среща.

Но Роуз се бе променила. Може би, помисли си Анна, това се дължеше в голяма степен на Антъни. Не можеше да е сигурна, знаеше само, че сегашната Роуз е различна. И затова и Анна не бе имала нищо против, когато Браян я бе поканил на вечеря. Всъщност това я накара да се почувства като истинска светска дама — която се впусна в лудо пазаруване, знаейки, че съпругът ѝ ще се забавлява в очарователна компания, докато тя отсъства. Това беше признак на изтънченост — нещо, за което Анна бе копняла през целия си семеен живот.

Може би наистина най-сетне бе станала по-зряла и се бе научила да приема нещата.

— Какво мислиш за това? — попита я Роуз, отстъпвайки назад от пианото.

— Много е добре — каза Анна, все още коленичила на пода. — Роуз, искам да ти кажа, че на Браян му е било много приятно на вечерята с теб и съжалява за стридите. Той много се ядоса, позвъни във „Фишърс Армс“ и ужасно се накара на управителя.

— Не беше по негова вина. — Роуз коленичи до нея и се зае с начупените клонки и с опадалите листа. Косата ѝ падна напред и Анна не можеше да види лицето ѝ. — А аз забравих да ти благодаря за азалията. Нямаше нужда да я изпращаш.

— Но, разбира се, че трябваше да ти я изпратя. Чувствах се отговорна, в известен смисъл.

— Как е Браян?

— О, той е много добре. — После Анна се поправи: — С изключение на окото му, разбира се.

— Окото му?

— Да, бедничкият, ударил се е във вратата. Не знам как, но се е ударил ужасно и окото му е посиняло. — Тя се усмихна, защото Браян изглеждаше смешно, като актьор във фарс. — Но сега вече е добре, бързо избледня.

— Колко жалко — каза Роуз. — Мислиш ли, че можем да отидем и да накъсаме малко офика сега, или пък да внесем саксийните цветя?

— Трябва да намерим Уоти, за да ни помогне със саксиите. — Анна се усмихна стеснително. — Работата е, че... е, никой още не знае, но аз не трябва да вдигам тежко. Хю ми забрани. Разбираш ли, чакам бебе.

— Наистина ли?

Анна кимна. Беше чудесно да си има довереница, друга жена, с която да споделя.

— Да, ще се роди през пролетта.

— Много се радвам! А пролетта е най-хубавото време за раждане на деца... Като агънцата и теленцата... — Роуз се смути малко. — Искам да кажа, че с бебето ще имате цялото лято пред вас.

— Чудя се... — Анна се поколеба. Идеята зрееше от известно време в съзнанието ѝ, но сега бе сигурна. — Чудя се, дали би му станала кръстница? Не съм казала още нищо на Браян и, разбира се, трябва да му кажа, но помислих, че първо трябва да попитам теб. Във всеки случай аз искам ти да му станеш кръстница. Ако на теб ти е приятно. — Роуз изглеждаше несигурна. — Ако искаш — завърши тя плахо.

— Разбира се — каза Роуз. — Ще ми е много приятно! Много съм поласкана. Единственият проблем е, че аз няма да бъда често тук и...

— Няма значение дали ще си тук или не. Все ще бъдеш някъде. А човек трябва да избира специални приятели за кръстници. — Емоцията в ситуацията стана твърде много за Анна. Тя се сви и се върна към по-безопасна тема, в която се чувстваше на по-сигурна почва. — Е, а сега, ако наберем малко далии, можем да направим нещо като фойерверк във формата на слънце с лъчи на плота на бюрото. Тапи има много далии в нейната леха. Хайде да отидем и да ги оберем. Клетият Уоти, това ще му разбие сърцето.

До средата на следобеда всичко бе приключило. И защото нямаше къде другаде да се седне, всички се бяха събрали в гостоприемната кухня на госпожа Уоти. Тя, неуморната, се бе захванала да прави купища кифлички. Съпругът ѝ, преди да се качи в рибарското бусче, за да отиде до Тарбоул да вземе Джейсън от училище, седна на кухненската маса с лице като на погребален агент и

пийна малко чай. („Клането“ на далиите беше последната капка.) Сестрата гладеше, а Изабел, видимо олюляваща се на дългите си крака, отметна косата от лицето си и обяви, че се качва в стаята си да се излегне малко. Изчака за коментар, но никой не ѝ възрази. Погледът ѝ падна на Флора.

— Ти също, Роуз. През целия ден се трудеше като пчеличка. Иди и си почини.

Но Флора не искаше да си почива. Тя чувстваше дълбока нужда да излезе навън, да се отдалечи от къщата и да остане за малко сама.

— Мислех си дали да не изведа Плъмър на разходка?

Изабел засия.

— О, ще можеш ли да го понесеш? Той ме преследва през целия ден с такива укорни очи, а аз нямам сили да го изведа сама.

Флора погледна часовника.

— Кога мислиш, че ще дойде Антъни?

— Всеки момент. Каза, че ще тръгне от Единбург по обед. — Изабел се протегна в цялата си върлинеста дължина. — Отивам в леглото, преди да припадна.

И излезе. Ути шумно сърбаше чая си. Флора отиде да си вземе мантото.

Намери Плъмър в салона. Той изглеждаше сразен от непознатата обстановка. Мразеше промените, както мразеше куфари, струпани на предната врата. Забравен и пренебрегнат той бе намерил убежище в кошницата си, която бе скрита под стълбището.

Когато Флора го извика, той първо я погледна, обиден и обезсърчен. Когато най-сетне осъзна, че тя ще го изведе на разходка, радостта му нямаше граници. Скочи от кошницата си, лапичките му се плъзнаха по полирания под, старата му опашка се завъртя като бутало. От гърлото му излязоха радостни звуци. Навън се хвърли да намери нещо, което да носи, и се върна до Флора с пръчка в устата си, толкова дълга, че се влачеше по земята зад него. След като се оборудваха така, двамата с Плъмър тръгнаха да се разхождат.

Беше студено, сиво и спокойно. Слънцето не бе пробило през целия ден и пътят все още бе влажен от вчерашния дъжд. Те излязоха през вратата и завиха към Тарбоул. След миля и нещо пътят се спусна покрай морето. Откри се малък плаж и Плъмър веднага тръгна да го

изследва, но Флора се уви в мантото си, за да не замръзне, и се настани на ниската крайморска дига, за да изчака Антъни.

Минаха няколко коли. С появата на всяка една ѝ се струваше, че е той. Поседя там половин час и вече започваше да замръзва, когато най-накрая се появи. Позна колата му веднага, стана от стената, застана в средата на пътя и размахна неистово ръце, за да го накара да спре. Антъни я видя, забави ход и спря встрани на пътя.

— Флора! — извика той и излезе от колата. Двамата се втурнаха един към друг, срещнаха се на средата на пътя и се прегърнаха. Тя не можеше да си спомни друг път, когато да е била толкова радостна или толкова облекчена да види някого.

— Чаках те. Исках да те видя преди всички.

— От колко време си тук?

— Стори ми се като цяла вечност, но всъщност, не е чак толкова отдавна.

— Изглеждаш премръзнала. Хайде, влез в колата.

Тя тръгна, но се сети за Плъмър, който най-накрая се мярна в дъното на малкото плажче, преследвайки някаква очевидно очарователна миризма. Флора го извика, но той не ѝ обърна внимание. Антъни свирна и ушите на Плъмър се наостриха. Той се обърна, гледайки очакващо в тяхна посока. Антъни свирна отново и това вече подейства. Плъмър хукна в галоп към тях, задраска нагоре по скалите, прескочи дигата и се метна към Антъни. Отне им известно време, за да го убедят да влезе на задната седалка на колата, до куфара, каса бира и купчина грамофонни плочи.

— За какво са тези плочи? — попита Флора, докато се настаняваше до Антъни.

— За довечера, когато оркестрантите ще започнат да ядат кифлички и да пият уиски. Партито ще се провали, ако музиката спре, а плочите на Тапи са практически от предвоенната ера, затова си помислих да донеса малко от моите. Но първо... — Той се обърна към нея. — Ти добре ли си?

— Да.

— Ти си глупаче. Щом си обърнах гърба, ти си започнала да ядеш развалени стриди. Изабел ми позвъни, обзета от паника. Според мен тя мислеше, че може да умреш. С Браян ли вечеря?

— Да.

— Да, тя май ми го каза. — Той явно се забавляваше, но си оставаше невъзмутим. — Това ще ти е за урок, да не ходиш да флиртуваш с местния Казанова. А какво става с партито довечера? Изабел още ли не е припаднала?

— На път е. Оставих я тъкмо когато се качваше да полегне малко. А Анна Стодарт и аз обрахме всички далии на Тапи и сега Уоти не ни говори.

— Това се случва всеки път. А как е Тапи?

— Очаква с нетърпение да те види. Казва, че с всеки изминал ден се чувства по-добре. И може би ще ѝ бъде позволено да става за по час-два всеки ден.

— Не е ли страхотно? — Без да я предупреди, той се наведе към нея и я целуна. — Изглеждаш ми отслабнала. Лицето ти е само кожа и кости.

— Добре съм.

— Никак не ти е приятно, нали Флора? Отвращаваш се от цялата тая мръсна работа!

— Не. — Тя трябваше да бъде искрена. — Не, не ми е толкова неприятно. Отвращавам се от себе си. Чувствам се гадна и дребна, и всеки ден става по-зле, защото все повече и повече ги обиквам, всичките. В един миг съм Роуз и ще се омъжвам за теб, и не лъжа. В следващия миг отново съм Флора, и съм аз. Не знам кое е по-лошо. Антъни, обещанието, което ти дадох — да знаеш, че го спазих! И ти ще спазиш твоето, нали? Ще кажеш на Тапи истината.

Той се облегна на седалката, обръщайки профила си към нея, и се взря обезсърчено напред, с ръце на волана.

— Да — каза най-сетне и Флора искрено го съжали.

— Ужасно е, знам. Някак си ми се иска да можем да се върнем и ти да ѝ кажеш още сега, и всичко да приключи, но с това парти и...

— Ще ѝ кажа утре. — Това беше краят. Той не искаше да говори повече по този въпрос. — А сега, за бога, нека се приберем у дома. Гладен съм и искам чай.

— Госпожа Уоти направи кифлички.

— И нека изхвърлим утрешния ден от съзнанието си. Недей да говориш повече за това.

С оповестяването на тази щраусова идея той посегна към стартера, но Флора го спря.

— Има още нещо. — Тя пхна ръка в джоба си. — Това.

— Какво е?

— Пощенска картичка.

— Много е мръсна тази картичка.

— Знам. Бях я хвърлила в кошчето, после помислих, че може би ще е по-добре и ти да я видиш, и я извадих отново. Затова е такава, намачкана.

Той предпазливо взе картичката от ръцете ѝ.

— Париж? — Той я обърна, веднага позна почерка и я прочете мълчаливо. Когато свърши, настана дълга тишина. После каза:

— Каква кучка!

— Точно заради това я хвърлих в кошчето.

Той я прочете отново и чувството му за хумор надделя.

— Знаеш ли, Роуз е доста умно момиче. Тя нагласи цялата тази работа, а ние двамата с теб паднахме в капана ѝ като истински лапнишарани. Или поне аз. Шегата определено е за мен. И ако човек може да остане непредубеден, предполагам, ще я оцени като много добра. „Реших да спра за два дни.“ Мислиш ли, че изобщо е възнамерявала да ходи до Спетсес?

— Може да е срещнала друг мъж в самолета за Париж. Може да е в Монако или... — Флора търсеше най-невероятното място, което можеше да измисли. — Акапулко?

— Не знам. — Той върна на Флора картичката. — Изхвърли я в огъня, когато се върнем във Фернриг. — Той запали колата. — И това ще бъде краят на Роуз. Където и да е, тя вече изчезна.

Флора не отговори. Тя знаеше, че Роуз не е изчезнала. И нямаше да изчезне, докато Антъни не кажеше на Тапи цялата истина.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ХЮ

Оркестърът пристигна тъкмо когато Антъни искаше да се качи горе да се преоблече. Музикантите дойдоха в малка очукана кола, собственост на господин Купър, съпруга на началничката на пощата. И те, и инструментите им бяха натъпкани толкова плътно, че им отне немалко време да се измъкнат.

Антъни спря и ги отведе в къщата, където им показва предназначениято за тях място в ъгъла на салона. Те се настаниха — господин Купър с акордеона си, цигуларят, пенсиониран работник от поддръжката по пътищата, роднина на Купър, и барабанистът, дългокос младеж с високи ботуши, в когото Антъни позна едно пораснало момче от Тарбоул, което работеше като матрос на рибарската лодка на чичо си. Тримата се бяха нагласили в нещо като ерзац униформи — сини ризи и карирани папийонки — за да бъде пълна картината на шоуто.

Антъни сипа на всичките по глътка уиски и те веднага се захванаха за работа и започнаха да разгриват — пенсионерът настройваше цигулката си, а господин Купър свиреше дълги, трептящи арпежи на клавиатурата на акордеона си.

Не оставаше много време до началото на вечерта. Антъни ги остави и изтича нагоре по стълбите, за да потърси вечерните си дрехи, и с огромно облекчение откри, че са готови и го очакват, поставени на леглото му: обувки, чорапи, жартieri, шотландска къса кама; риза, вратовръзка, жилетка, дублет, килт и традиционната кожена шотландска торбичка. Катарамите на обувките, сребърните копчета и камата, всичко беше излъскано до блясък, а златните копчета за яката и за маншетите бяха поставени на скрина му. Някой, вероятно госпожа Уоти, бе уредил тази работа и той я благослови, защото той, както обикновено, оставяше всичко за последната минута и потъваше във френетично търсене на липсващи части от носията си.

Десет минути по-късно той слезе долу — истинско олицетворение на добре облечен шотландски джентълмен. Служителите от кетъринга вече бяха пристигнали. Господин Андерсън, в колосано бяло сако, подреждаше пушена съомга на бюфетните маси, подпомаган от госпожа Уоти. Госпожа Андерсън, достолепна дама, славеща се с благоприличното си поведение, бе заела позиция зад бара и се занимаваше с окончателното полиране на чашите, вдигайки всяка една към светлината, за да провери за възможни петна.

Явно Антъни нямаше какво повече да направи. Той погледна часовника си и реши, че има време да си сипе малко уиски със сода и да се качи да каже добър вечер на Тапи. Тъкмо щеше да го направи, но го спря звук на кола, приближаваща по алеята, която спря на чакъла пред къщата.

— Кой за бога може да е това?

— Който и да е — каза госпожа Андерсън, въртейки невъзмутимо кърпата си, — е подранил с петнайсет минути.

Антъни се намръщи. Това беше Западна Шотландия и никой не подраняваше с петнайсет минути. По-вероятно бе да закъснее с час-два. Той зачака напрегнато, представяйки си самия себе си, прекарващ следващия половин час в опити да води любезен разговор в слуховия апарат на господин Клануилям. Вратата на колата се затръшна, по чакъла изскърцаха стъпки и в следващия момент входната врата се отвори и се появи Хю Кайл. Беше облечен във вечерен костюм и Антъни си помисли, че изглежда невероятно изискано.

— Здравей, Антъни.

Антъни изпусна въздишка на облекчение.

— О, слава богу, че си ти. Подранил си.

— Да, знам. — Хю затвори вратата зад себе си и приближи напред, с ръце в джобовете, с очи вперени в празничната сцена. — Много е хубаво! Също като в старите времена.

— Знам. Всички работят като бобри. Дойде тъкмо навреме за по една глътка. Тъкмо щях да си сипя и после да отида да видя Тапи, но щом си тук... — Той сипа две уискита, доля им вода и подаде едното на Хю. — Слейнтива, стари друже!

Той вдигна чашата си. Но Хю явно не беше в настроение за наздравици. Той стоеше там, хванал чашата си, втренчил поглед в

Антъни, а сините му очи бяха доста мрачни. Незнайно защо Антъни веднага се притесни и свали чашата си, без да опита уискито.

— Някакъв проблем ли има? — попита той.

— Да — безцеремонно му каза Хю. — И мисля, че ще е по-добре да поговорим за това. Има ли някое местенце, в което няма да ни безпокоят?

Флора седеше на тоалетката, облечена в износен син бански халат, който беше купила още от ученичка, и си слагаше спирала на дългите, гъсти мигли. Отражението ѝ, жената в огледалото, която се навеждаше към нея, сякаш нямаше нищо общо с Флора Уоринг. Изпипаният грим и внимателно подреденият водопад на блестящата коса ѝ бяха непознати като снимка в списание. Дори и спалнята зад гърба ѝ беше чужда. Тя виждаше светлината на електрическата печка, спуснатите завеси, подобната на призрак рокля, окачена на вратата на гардероба най-церемониално от сестра Маклиод и с немалка доза гордост.

Гордостта ѝ бе основателна, защото сега роклята изобщо не приличаше на онази мръсна дрипа, която госпожа Уоти бе измъкнала от сандъка на тавана. Избелена, колосана, зашита, тя очакваше Флора, свежа и прохладна, като току-що навалял сняг. Между фигурите на дантелата и ленения плат се виждаха лентите на синята подплата, а ред от малки перлени копченца слизаше от бието на врата до талията.

Присъствието на роклята я тревожеше. Мълчалива и укоряваща, тя сякаш наблюдаваше Флора и като неодобряващ зрител бе доста притеснителна. Тя знаеше, че няма никакво желание да я облече. Все отлагаше момента, когато трябваше да го направи, но сега вече нямаше никакви извинения за повече размотаване. Тя остави четката на спиралата и се напръска изобилно с остатъка от парфюма на Марша. Изправи се и неохотно се измъкна от удобния комфорт на стария син халат. За миг отражението ѝ застана пред нея: висока, стройна, с тяло все още загоряло от лятното слънце, а тенът беше подсилен от бялата дантела на бикините и сутиена. Стаята беше топла, но тя трепереше. Извърна се от огледалото и отиде да вземе роклята от закачалката, вмъкна се внимателно в нея, напъха ръцете си в дългите тесни ръкави

и накрая я намести на раменете си. Усещаше я студена и сякаш ѝ се съпротивляваше, приличаше ѝ на рокля, направена от хартия.

Закопча малките копченца. Отне ѝ известно време, защото илиците бяха залепнали от колосването, та трябваше да ги разтвори и да напъха всяко копченце на място. Високата яка беше истинска мъка — твърда като картон, тя се вряза във врата ѝ под челюстта.

Но накрая всичко бе готово, коланчето — закопчано с катарамата, копченцата на маншетите — пристегнати. Тя се размърда внимателно, за да се огледа, и видя момиче, сковано като захарна булка на върха на сватбена торта. *Страхувам се*, каза си тя, но девойката в огледалото не ѝ предлагаше никакво успокоение. Тя просто се вириаше в нея безстрастно сякаш не я харесваше особено. Флора се наведе да загаси електрическата печка, изключи лампите и излезе от стаята. Мина по коридора, за да се покаже на Тапи и да ѝ каже лека нощ, както ѝ бе обещала.

Чу слаб ритъм на джигата. Къщата беше много топла (Уоти бе получил нареждане да включи парното отопление) и се усещаше миризмата на горящи цепеници и хризантеми. Весели гласове се носеха откъм кухнята и създаваха атмосфера на потискано вълнение — като в деня преди Коледа или в момента на отваряне на някакъв мистериозен лъскав пакет.

Вратата на Тапи бе открената. Отвътре идваше дружеско мърморене. Флора доближи на пръсти до вратата, влезе и видя Тапи, облегната на свежи възглавници, облечена в нощния си халат, вързан със сатенените панделки. А до нея, гледащ като дете от стар портрет, нейният внук Джейсън.

— Роуз! — Тапи вдигна енергично ръце, типичен за нея жест, радостен, любящ и доста елегантен. — Ела и дай да те огледам! Не, произвърти се, за да можем наистина да те видим. — Скована Флора се подчини. — Колко е способна тази сестра! Само като си помислиш, че тази рокля е била от години на тавана, а сега изглежда така, сякаш току-що е ушита. Ела и ми дай целувка. Колко хубаво миришеш! Е, седни, седни тук, на края на леглото. Но внимавай да не си измачкаш полата.

Флора се настани предпазливо.

— С тази яка се чувствам като онези жени жирафи.

— Какво са жените жирафи? — попита Джейсън.

— Те живеят в Бирма — каза му Тапи. — В детството им поставят постепенно златни обръчи на вратовете и така шиите им се издължават завинаги.

— Това наистина ли е твоята тенис рокля, Тапи?

Той зяпаше Флора и едва разпознаваше в нея момичето, което познаваше по джинси и пуловер. Той дори малко се срамуваше от тази нова личност.

— Да, наистина. Когато бях момиче.

— Но как си играла тенис с нея? Не мога да си го представя — каза Флора.

Тапи се замисли.

— Ами, всъщност не беше кой знае какъв тенис. — И тримата се разсмяха. Тапи взе ръката на Флора и я потупа леко, с обичайния си покровителствен маниер. Очите ѝ бяха блестящи, цветът им — много наситен, но беше невъзможно да се разбере дали се дължеше на вълнението, или на искрящата чаша шампанско, която стоеше на нощното ѝ шкафче. — Аз си стоях тук и слушах музика, а краката ми танцуваха под завивките и си правеха своя танцова забава. После Джейсън дойде да ме види. Виж го, прилича досущ на дядо си! А аз му разказвах за партито, което организирахме, когато той беше на двайсет и една. Тогава запалихме огромен огън на хълма зад къщата и всички хора от околността дойдоха. Имаше цял печен вол и много бурета с бира. Какво парти беше само!

— Разкажи на Роуз за дядо ми и за лодката му.

— Роуз няма да иска да го чуе.

— Не, искам. Разкажи ми — настоя Флора.

Тапи не се нуждаеше от повече насърчаване.

— Ами дядото на Джейсън се казваше Брус, а какво щуро момче беше! По цял ден играеше с децата на фермерите, а в края на ваканцията едва можех да му натъпча краката в обувките. Но от дете имаше голяма страст към морето. Изобщо не се боеше от него и можеше да плува наистина много добре още когато беше на пет. А като стана малко по-възрастен от Джейсън, получи първата си лодка. Направи му я старият баща на Тапи Тод, който сега работи в Ардмор. Всяка година през лятото в яхтклуба на Ардмор се провеждаше регата и имаше и състезание за деца... как се казваше, Джейсън?

— Състезанието „Тинкър“, Скърпеното състезание, защото всички платна бяха скърпени.

— Скърпени? — намръщи се Флора.

— Просто всички платна бяха домашно направени — обясни Тапи, — всичките в невероятно прекрасни цветове, съшити от различни парчета като пачуърк. Всички майки работеха с месеци и детето с най-шарените платна получаваше награда. Брус победи в онази първа година и аз съм убедена, че която и да е следваща награда не е означавала за него повече от тази, която получи тогава.

— Но той е печелил още състезания, нали, Тапи?

— Да, разбира се. Много състезания. И не само в Ардмор, ами и в Клайд, и плаваше с „Роял Нортърн“, после, когато напусна училище, се записа в една океанска регата и отиде чак до Америка. Винаги е притежавал лодка. Това бе най-голямото му удоволствие в живота.

— А когато дошла войната — подсети я Джейсън, — е постъпил във флота.

— Да, отиде в морето. Служеше на ескадрен миноносец в атлантически конвой и понякога ходеха в Джиърлок или Кайлс, или Локалш и той се прибираще у дома в отпуск за уикенда. Но беше малко вероятно да не прекара цялото си време в работа на яхтата си или пък излизаше в морето с някоя от малките си лодки.

— И баба ми е била във флота, нали?

Тапи се усмихна снизходително на ентузиазма на Джейсън.

— Да, и тя беше във флота. Ожениха се много скоро след започването на войната. Това беше най-забавната сватба. Все се отлагаше, защото Брус все беше в морето, но накрая се ожениха в Лондон през отпуската на един уикенд, и Изабел и аз си прекарахме страхотно, докато се доберем до там — всички влакове пълни с войници, всички си споделят сандвичите и си седят един друг на коленете. Наистина се забавлявахме.

— Разкажи ни още истории — каза Джейсън.

Но Тапи вдигна ръце.

— Ти не дойде тук за истории. Дойде да кажеш лека нощ и после да отидеш на партито. Само си помисли, това е твоята първа танцова забава. И ти винаги ще си го спомняш, ще си спомняш как си носил килта на дядо си и кадифения му дублет.

Джейсън неохотно стана от леглото. Той отиде към вратата.

— Ще танцуваш ли с мен? — попита той Флора. — Аз мога само „Върбата“ и рила „За осем души“, но него всеки го знае.

— Аз не ги знам, но ако ти можеш да ме научиш, с удоволствие ще танцувам с теб.

— Може би ще мога да те науча на „Върбата“. — Той отвори вратата. — Лека нощ, Тапи.

— Лека нощ, любов моя.

Джейсън ги остави сами. Вратата се затвори зад него. Тапи се облегна на възглавниците, с уморен, но доволен вид.

— Много е странно — каза тя. Гласът ѝ звучеше уморено сякаш денят ѝ е бил прекалено дълъг. — Тази вечер май загубих дирята на годините. Музиката, мисълта за това как изглежда всичко долу и цялото това суетене, възбудата и суматоката. А после влезе Джейсън. За миг помислих, че наистина е Брус. Такова странно чувство. Но всъщност е и хубаво. Мисля, че има нещо общо с къщата. Тази къща и аз се познаваме много добре. Разбираш ли, Роуз, аз съм живяла тук през целия си живот. Родена съм тук. Чудя се знаеше ли това?

— Не, не знаех.

— Да, родена съм и съм израснала тук. А също и моите двама братя.

— Не знаех, че имате братя.

— О, миличката ми, да. Джеймс и Роби. Те бяха много по-млади от мен, а майка ми умря, когато бях на дванайсет години, затова в известен смисъл те бяха мои деца. А какви мили, палави момчета бяха. Направо не мога да ти обясня колко непослушни станаха и какви ужасни неща правеха. Веднъж построиха сал и се опитаха да отплават от брега, но бяха отнесени в морето от отлива и една спасителна лодка отиде да ги прибере. Друг път запалиха лагерен огън в лятната къща и всичко бе обхванато от пушеци. Извадиха голям късмет, че не се опекоха живи. Това е единственият път, в който видях баща ми наистина гневен, за друг не си спомням. После заминаха в далечни училища и много ми липсваха. Пораснаха, станаха млади мъже, толкова високи и красиви, но бяха все така палави както винаги. Тогава аз вече бях омъжена и живеях в Единбург, но, о, какви истории чувах! Лудории, приключения! Те бяха толкова привлекателни, че можеха да разбият сърцето на всяко момиче в Шотландия, но и толкова чаровни,

че никоя жена, която притежаваше сърце, не можеше да им се сърди дълго и винаги им прощаваха.

— Какво се случи с тях?

Веселият и възторжен тон на Тапи пресекна за малко.

— Бяха убити. И двамата. В Първата световна война. Първо Роби, след това и Джеймс. Беше ужасна война. Всички тези прекрасни млади мъже. Касапницата и списъците с жертвите. Разбираш ли, дори и някой от поколението на Изабел не може да си представи ужаса на тези списъци. А после, толкова близо до края на войната, моят съпруг също бе убит. И когато това се случи, аз чувствах, че няма за какво повече да живея. — Сините ѝ очи проблеснаха с внезапно бликнали сълзи.

— О, Тапи!

Но Тапи поклати глава, отхвърляйки всяка сантименталност и самосъжаление.

— Но, разбираш ли, аз имах! Имах децата си, Изабел и Брус. Но се боя, че не съм с особено изразени майчински инстинкти. Мисля, че бях изразходвала цялото си майчинско чувство по малките си братя. По времето, в което Брус и Изабел се появиха, не бях толкова радостна, колкото би трябвало. Живеехме на юг и те бяха много бледи и тихи, милите малки душички, и аз някак си не можех да се насиля да се отнасям с ентузиазъм към тях, а това ме караше да се чувствам виновна и безполезна. Беше като някакъв порочен кръг.

— Какво се случи после?

— Получих писмо от баща ми. Войната най-сетне бе свършила и той ме покани да доведе децата у дома, във Фернриг, за Коледа. И тъй, ние се качихме на влака и той ни посрещна в Тарбоул, в едно мрачно зимно утро. Беше много студено и валеше, а каква окаяна групичка бяхме, всичките облечени в тъмносиньо, със сиви лица, изцапани със сажди от влака. Той бе докарал каруца, ние се качихме зад конете и тръгнахме към Фернриг точно когато зората започваше да просветлява небето. По пътя срещнахме един стар фермер, когото баща ми познаваше, и той спря конете и го представи на децата. Спомням си ги как сериозно си стиснаха ръцете.

Мислех си, че сме се върнали у дома само за Коледа. Но останахме и за Нова година, после седмиците се превърнаха в месеци и следващото нещо, което видях, е, че беше дошла пролетта. И аз

осъзнах, че децата ми са си у дома тук, те принадлежаха на Фернриг. А вече бяха станали румени и шумни, през по-голямата част от времето играеха навън, точно каквито трябва да бъдат децата. Аз започнах да се интересувам от градинарство. Направих розови лехи, посадих храсти и жив плет от фуксия и постепенно осъзнах, че колкото и трагично да е миналото, все пак ще има бъдеще. Това е много успокояваща къща, да знаеш. Не се променя много-много, а ако нещата не се променят, те успокояват.

Тя замлъкна. Отдолу долитаха шумове на пристигащи коли, увеличаващите се гласове се извисяваха над джигата. Партито бе започнало. Тапи се пресегна към чашата си с шампанско и отпи малко. Сложи я на нощното си шкафче и отново хвана ръката на Флора.

— Торквил и Антъни се родиха тук. Раждането на Торквил беше трудно и докторът каза на майка му, че не бива да има второ дете, но тя бе твърдо решена да поеме риска. Брус естествено много се тревожеше за нея, и ние уредихме нещата така, че тя да дойде във Фернриг за бременността и за раждането на бебето. И аз мислех, че всичко ще мине добре, но корабът на Брус бе улучен от торпедо само месец преди Антъни да се роди и след това, според мен, тя загуби цялата си воля за живот. Не ѝ остана никаква борбеност. И най-лошото бе, че аз я разбирах. Знаех как се чувства. — Тя се усмихна тъжно. — И ето ни нас, Изабел и аз, обратно там, откъдето бяхме започнали, с две малки момчета, които трябваше да отгледаме. Винаги е имало малки момчета във Фернриг. Къщата е изпълнена с тях. Понякога ги чувам как изтичват вътре от градината, качват се по стълбите, вдигат такава невероятна врява. Мисля, че защото са умрели млади, никога няма да остареят.

Тя още веднъж замлъкна.

— Много ми се иска да ми го бяхте разказали по-рано — каза Флора най-сетне. — Бих искала да го знам.

— Понякога е по-добре да не се говори за миналото. Това е глезотия, която трябва да бъде пазена за старите хора.

— Но Фернриг е толкова щастлива къща. Усещаш го още в първия миг, в който влезеш в нея.

— Радвам се, че го чувстваш така. Понякога си мисля, че е като дърво, чепато и старо, а стволът му се е извил и деформирал от вятъра. Някои клони вече ги няма, откъснати са от бурите и на моменти

мислиш, че дървото умира — че не може повече да устоява на стихииите. А после идва пролетта и дървото разцъфва в хиляди млади, зелени листа. Като чудо. Ти си едно от тези малки листа, Роуз. И Антъни. И Джейсън. Струва си да знаеш, че наоколо отново има млади хора. Да знам, че ти си тук. — Флора не можеше да измисли нищо, което да ѝ каже, а Тапи, с характерната си рязка смяна на настроенията, се разбърза. — Но какво правя! Задържам те тук, като ти разправам купища глупости, когато всички долу очакват да се запознаят с теб! Чувстваш ли се нервна?

— Малко.

— Не бива да си нервна. Изглеждаш прекрасно и всички — не само Антъни, — ще се влюбят в теб. Хайде сега, дай ми целувка и бягай долу. А утре ще дойдеш и ще ми разкажеш всичко от игла до конец. До най-малката подробност, защото няма да имам търпение да го чуя.

Флора стана от леглото. Тя се наведе, целуна Тапи и отиде към вратата.

— Роуз — каза Тапи, докато отваряше вратата. — Забавлявай се!

Това беше всичко. Тя излезе от стаята и затвори вратата зад себе си.

Не беше време да изпада в емоционални изблици. Беше детинско да става сантиментална, да се разстройва, защото старата дама бе пийнала чаша шампанско и бе потънала в спомени. Флора не беше дете. Тя отдавна се бе научила да контролира чувствата си. Трябваше просто да застане неподвижно, да притисне ръце към лицето си и да затвори очи, и за миг буцата в гърлото ѝ щеше да спре да расте като голям раздуващ се балон, и глупавите сълзи щяха да отстъпят и никога нямаше да потекат.

Беше прекарала доста време при Тапи. От салона се чуваше увеличаващият се шум на партито, което вече бе напреднало, и този шум я терзаше. Трябваше да слезе долу. Не можеше да започне да плаче сега, защото трябваше да слезе долу и да се запознае с всички. И Антъни я чакаше, а тя му беше обещала...

Какво му беше обещала? Каква лудост я накара да даде такова обещание? И как изобщо бяха могли да си представят, че ще се

измъкнат от тази измама, без да се унищожат, не само те двамата, а и всички, които бяха замесени?

Отчаяният ѝ въпрос нямаше отговор. Роклята, която носеше, колосана и безкрайно неудобна, бе станала като физическо възплъщение на нейните срам и самоомраза. Мъчение беше да носиш тази рокля. Ръкавите бяха прекалено тесни и стягаха ръцете ѝ, високата яка притискаше гърлото ѝ и тя усещаше, че повече не може да диша.

Роуз. Забавлявай се.

Но аз не съм Роуз. И повече не мога да се преструвам, че съм Роуз.

Тя притисна юмрук към устата си, но нямаше много полза, защото вече плачеше — за Тапи, за малките момчета, за себе си. Заслепяващи, солени сълзи изпълваха очите ѝ и се стичаха по бузите ѝ. Тя си представи себе си, с лице на петна, с размазана спирала, но това нямаше значение, защото бе стигнала до края на играта. Не можеше да отиде на партито, не можеше да се изправи пред никого. Инстинктивно се насочи към убежището на своята стая и се затича като беглец по коридора, докато стигна до вратата си, влезе вътре и я затвори зад себе си. Беше в безопасност.

Сега музиката и смехът стихнаха до тихо жужене и се чуваше само грозният звук на нейния плач. Стаята беше леденостудена. Тя започна непохватно да разкопчава всички малки досадни копченца на роклята. Яката се отпусна и тя отново можеше да диша. После корсажа и тесните ръкави. Смъкна роклята от раменете си и тя падна с шумолене на пода, излезе от нея и я остави там като непотребна опаковка на колет. Треперейки от студ грабна познатия си халат и без да си дава труд да го закопчае или да завърже колана, прикачен към него, се хвърли на леглото и се предаде най-сетне на неизбежната буря от ридания.

Загуби се във времето. Флора нямаше представа колко дълго е лежала, преди да чуе звука от отварянето на вратата ѝ, а после и от внимателното ѝ затваряне. Дори не бе сигурна дали някой е влязъл в стаята ѝ, преди да усети натиска в края на леглото — някой явно седна до нея. Топло присъствие, солидно и успокояващо. Обърна глава на

възглавницата и една ръка се протегна и пригладя косата ѝ назад от лицето ѝ. Тя погледна през мокрите си очи и тъмното петно с бяла риза пред нея постепенно изкрystalизира и се превърна в Хю Кайл.

Бе очаквала Изабел или Антъни. Със сигурност не и Хю. Направи огромно усилие да спре да плаче. Сълзите ѝ понамаляха малко, тя ги избърса с опакото на ръката си и го погледна отново. Образът на Хю се очерта по-ясно, и тя видя един мъж, когото не бе виждала преди — не просто защото бе облечен различно, а защото бе извънредно необичайно за него да е толкова търпелив, да седи тук, сякаш е седял, откак свят светува, без да казва нищо, и очевидно готов да остави Флора да се изплаче докрай.

Тя не направи опит да заговори, да каже нещо, дори и да беше „махай се!“. Но Хю, не друг, а Хю разтвори обятията си и ѝ беше невъзможно да устои. Без да се замисли, Флора се надигна от възглавницата и се хвърли в очакващото я успокоение на неговата масивна прегръдка.

Явно не му пукаше от разрушенията, които тя вероятно бе нанесла на колосания нагръдник на ризата му. Ръцете му, хванали треперещите ѝ рамене, бяха топли и силни. Миришеше на чисто и на афършейв. Тя прочувства брадичката му на върха на главата си, и след малко той нежно каза:

— Какво има?

Думите ѝ сами излязоха, несвързани, непоследователни, но все пак излязоха — поток от думи, истински потоп.

— Бях при Тапи... и тя ми разказа... за малките момченца — а аз изобщо не знаех. И не можех да го понеса. И тя каза... лист от дърво... а аз не можех да го понеса... — Разказът ѝ изобщо не бе подпомогнат от факта, че лицето ѝ се притискаше толкова силно към нагръдника на ризата му. — Аз... не можех да слушам никого, и музиката, и аз знам... Аз не можех да сляза долу...

Той я остави да плаче. Когато се успокои малко, тя го чу да казва:

— Изабел се чудеше какво ти се е случило. Изпрати ме да разбера и да те заведа долу.

Флора яростно поклати глава, доколкото можеше така, както бе притисната в прегръдките му.

— Няма да дойда.

— Разбира се, че ще дойдеш. Всички чакат да се запознаят с теб. Не можеш да ги разочароваш.

— Не мога. Няма да дойда. Трябва да кажеш, че отново съм се разболяла, или нещо... нещо такова — каквото и да е.

Ръцете му се стегнаха около нея.

— Хайде, Флора, стегни се!

Стаята стана много тиха. От тишината някакви случайни звуци пробуждаха съзнанието на Флора: тиха музика от другия край на къщата, надигащият се вятър, потропващ по прозореца, далечният шепот на морето, а близко, толкова близко, че по-скоро го усещаше, отколкото го чуваше, равномерното тупкане на сърцето на Хю.

Тя предпазливо се отдръпна от него.

— Как ме нарече?

— Флора. Чудесно име. Много по-хубаво от Роуз.

Лицето я болеше от плакането. Неизсъхналите ѝ сълзи все още стояха на бузите ѝ и тя се опита да ги избърше с пръсти. Носът ѝ течеше, а не можеше да намери кърпичка и трябваше силно да подсмърча. Той бръкна в джоба си и извади своята кърпа. Не красивата коприна, която се показваше от върха на горното му джобче, а удобна, ежедневна, памучна кърпа, омекнала от много пранета.

Тя я прие с благодарност.

— Май няма да мога да спра да плача. Аз обикновено не плача, никога дори не плача. — Тя си издуха носа. — Няма да повярваш, но е истина. Но през тези последни дни сякаш не правя нищо друго, освен да плача.

— Да, но си била под доста голямо напрежение.

Тя погледна към кърпичката и видя, че е покрита с черни петна.

— Спиралата ми е потекла.

— Приличаш на панда.

— Предполагам. — Тя пое дълбоко дъх. — Как разбра? Че съм Флора?

— Антъни ми каза. Всъщност, той ми каза, че името ти е Флора, но аз знаех от известно време, че не си Роуз.

— Кога научи?

— В деня, в който се разболя, вече бях сигурен. Но имах известни подозрения и отпреди.

— Но как наистина разбра?

— Когато преди пет години Роуз беше тук през онова лято, претърпя злополука на плажа. Тя се печеше на слънце или се занимаваше с някакви други относително безвредни дейности и си поряза ръката на счупена бутилка, която някакъв шегаджия бе заровил в пясъка. Точно тук. — Той се протегна, хвана ръката на Флора, вдигна ръкава на халата ѝ и начерта с пръста си линия, дълга около шест сантиметра на външната страна на ръката, малко под лакътя ѝ. — Не беше много сериозна рана, но трябваше да се зашие. Имам основания да се гордея със сръчността си, когато се наложи да се шият рани, но дори и аз не бих могъл да го направя така, че да не остане следа или белег.

— Разбирам. Но защо не каза нищо?

— Искях първо да говоря с Антъни.

— И говори ли?

— Да.

— Той каза ли ти всичко? За мен, за Роуз и за родителите ни?

— Да. Всичко. Каква история само!

— Той... Той ще разкаже на Тапи утре.

Хю я поправи.

— Той разказва на Тапи сега.

— Искаш да кажеш, в същия този момент?

— В същия този момент.

— Значи... — Тя малко се боеше да довърши започнатото. — Значи Тапи знае, че аз не съм Роуз?

— Сега вече знае. — Той се взря в лицето ѝ. — Заради това ли плачеше?

— Да, така мисля. Всъщност изглежда плачех за доста много неща.

— Но гузната съвест беше едно от тях.

Флора кимна — нещастно признание.

— Не ти харесваше да лъжеш Тапи?

— Чувствах се като убиец.

— Е, сега вече няма нужда да се чувстваш като убиец. — Изведнъж той заговори с обичайния си сух и делови тон. — Е, може би ще станеш от това легло, ще си облечеш роклята и ще слезеш долу.

— Но лицето ми е мръсно и подпухнало.

— Можеш да го измиеш.

— А роклята ми е измачкана.

Той се огледа за роклята и забеляза къде я е захвърлила.

— Нищо чудно, че е измачкана.

Той стана и отиде да я вдигне, изтръска я, за да се поопънат гънките ѝ и я постави в долния край на леглото. Флора обви ръце около коленете си и го загледа.

— Студено ли ти е? — попита я той.

— Малко.

Без да коментира, той отиде да включи електрическата печка, натисна копчето с върха на обувката си, после дойде до тоалетката. Флора видя зелен блясък на бутилка шампанско и двойка винени чаши.

— Ти ли го донесе?

— Да. Хрумна ми идеята, че някакъв стимулант би могъл да ти бъде полезен. — Той се захвана със златното телче и станиола на капачката на бутилката. — Явно съм бил прав.

Чу се пукване и тапата хвъркна, последва експлозия на златисти балончета, които той ловко улови първо в едната, после в другата чаша. Остави бутилката и поднесе на Флора искрящата чаша, после каза:

— Слейнтива!

Отпиха от виното, което бе сухо, боцкаше в носа, а вкусът му напомняше за сватби и за най-хубави празненства.

Пръчките на електрическата печка почервеняха. Стаята стана по-светла и по-топла. Флора пийна втора окуражаваща глътка и каза рязко.

— Знам за Роуз.

Хю не отговори веднага. Вместо това той взе отново бутилката с шампанското, настани се в края на леглото и облегна масивните си рамене на пиринчените пръчки. Постави бутилката на пода до себе си, за да му е подръка.

— И какво знаеш за нея? — попита той.

— Знам, че е имала афера с Браян Стодарт. Но не го знаех, преди да ме изведе на вечеря. Иначе, кълна ти се, никога не бих излязла с него.

— Представям си как се е впуснал в определени детайли на спомените си.

— Не можех да го спра.

— Шокирана ли беше, или изненадана?

Тя се опита да си спомни.

— Не знам. Разбираш ли, аз нямах време да опозная Роуз. Ние се срещнахме в Лондон само за една вечер, а на следващия ден тя отлетя за Гърция. Но сестра ми изглежда досущ като мен и аз си въобразявах, че наистина е като мен. С изключение на това, че е богата и има много неща, които аз никога не съм се и надявала да имам. Но това не ми изглеждаше важно. Просто си мислех за нас като за две половинки на едно цяло. Ние сме били разделени през целия си живот, но аз си представях, че сме еднакви. После Роуз замина, Антъни се появи и ми каза какво се е случило, и това беше началото на съмненията ми в Роуз. Тя е знаела, че Антъни има нужда от нея, но все пак замина за Гърция. Предположих, че трябва да се опитам да компенсирам проблема, който Роуз бе създала. — Но всичко това бе прекалено трудно и Флора се предаде. — Това не звучи никак смислено, нали?

— Напротив, мисля, че е съвсем смислено.

— Разбираш ли...

Но той я прекъсна:

— Флора, през онзи първи ден, когато разговарях с теб на плажа до Крайбрежната къща, ти сигурно си помислила, че съм някакъв маниак.

— Не.

— Интересно ми е, какво си помисли?

— Ами аз... помислих си, че си някой мъж, който е бил наранен от Роуз.

— Помислила си, че съм бил влюбен в нея?

— Да, предположих нещо такова.

— Аз всъщност изобщо не я познавах. Тя със сигурност никак не се интересуваше от мен. И не мисля, че не би погледнала и Антъни втори път. Но Браян беше друга работа.

— Значи ти не си бил влюбен в нея?

— Боже мили, не! — Флора не можа да сдържи усмивката си. — И за какво е това ухилване в стил Чеширската котка?

— Мислех, че си бил влюбен в нея. И не можех да го понеса.

— Защо?

— Защото тя е много подла. И предполагам — добави тя с изражение на твърда решимост да изясни всичко, — защото много те

харесах.

— Ти ме харесваш?

— Затова бях толкова ужасна с теб онази нощ, когато ме докара от Локгери.

— Винаги ли си така ужасна с хората, които харесваш?

— Само когато мисля, че ревнуват.

— Бих искал да си го изясня. Мислех, че ме мразиш. Мислех и че си пияна.

— Може би бях, мъничко. Но поне не те зашлевих по лицето.

— Клетата Флора — каза Хю, но не изглеждаше, че се разкайва ни най-малко.

— Но ако не си бил ядосан, защото си ревнувал Роуз... — Отне й известно време да го каже. — Хю, защо се ядоса?

— Заради Анна.

Анна. Заради Анна. Флора въздъхна.

— Трябва да ми обясниш. Иначе никога няма да разбере.

— Добре — тежко каза той. Беше си допил чашата и протегна ръка към мястото на пода, на което стоеше бутилката. Взе я и напълни отново двете чаши. Стана много уютно, помисли си Флора, като среднощно тържество. — Не знам колко знаеш за Анна и Браян Стодарт.

— Знам за тях, защото Тапи ми разказа.

— Добре. Това ще спести много време. Е, откъде да започна? Пред пет години Роуз и майка й дойдоха тук и отседнаха в Крайбрежната къща; ти вече я знаеш. Като погледна назад, така и не мога да разбера защо изобщо дойдоха във Фернриг? Това е най-невероятното място за такива разглезени богаташи като Шустърови, които могат да си позволят да пътуват къде ли не. Може би бяха видели обявата на Тапи в „Таймс“, или са си помислили, че връщането към простия живот ще им достави невероятни нови усещания. Както и да е, те дойдоха, а Тапи винаги е много добросъвестна към наемателите си. Тя се чувстваше отговорна към тях сякаш й бяха гости. Покани ги във Фернриг да ги запознае с приятелите си и мисля, че тогава Роуз и майка й са се запознали и със Стодарт. Онова лято Анна очакваше бебе. Първото й. А Браян, може би обезсърчен от това, че ще става баща, се забавляваше с една сервитьорка в яхтклуба. Тя беше

момиче от Глазгоу, дошло в Ардмор за лятото, да поработи там, и мисля, че двамата с Браян много си пасваха.

— Някой знаеше ли за това?

— Тарбоул е малка общност. Всеки знае какво прави другият, само че в този случай никой не говореше за това, от лоялност към Анна.

— И тя си затваряше очите за това, което Браян прави?

— Преструваше се, че го прави. Но, под свенливата си, невзрачна външност, Анна е много страстна и много чувствителна жена. И много влюбена, и определено е обсебена от съпруга си.

— Браян я описа като щраус, жена, която вижда само това, което иска да вижда.

— Колко мило от негова страна! Разбира се, през повечето време тя е такава, но в някои жени бременността отключва много бурни емоции.

— Като ревност.

— Точно така. Този път Анна не си зарови главата. Тя подозираше, че той флиртува с онова момиче и изпадна в крайно нервно състояние. Това, което не осъзна, и слава богу, никога не го разбра, беше фактът, че Роуз вече се бе появила на сцената. А аз го разбрах единствено благодарение на Тами Тод. Той работи в Яхтклуба Ардмор. Двамата с него бяхме съученици като малки и може би той е чувствал, че аз трябва да знам какво се случва.

Една сутрин Анна ми се обади много рано. Беше неспособна да говори свързано, от тревога заради Браян, който бил навън цялата нощ. Изобщо не се прибрал. Опитах се да я успокоя, после отидох да го потърся и го намерих в яхтклуба. Той ми каза, че е бил на парти и вместо да безпокои Анна, е решил да прекара нощта в клуба. Казах му да се прибере вкъщи и той обеща.

Но по-късно през деня получих съобщение да звънна на Анна. Тогава вече бях далече, на два часа път от Тарбоул, на посещение при младия син на един овчар. Майката имаше съмнения за апандисит, но за щастие се оказа, че греша. Както и да е, обадох се и Анна ми каза, че е прокървила. Обещах ѝ да се върна веднага, но Браян трябваше да позвъни в болницата и да извика линейка. Тя ми каза, че все още е сама. Браян така и не се бе прибрал. Затова аз извиках линейка и се обадох в болницата в Локгери, после карах като луд към Тарбоул, а

когато стигнах до кабинета, отново звъннах в болницата, но вече беше късно. Сестрата ми каза, че Анна е пристигнала, но е загубила детето. Каза още и че е питала за съпруга си, но никой нямал представа къде да го открие. Успокоих я, че аз ще го намеря, затворих телефона, влязох в колата и отидох до Крайбрежната къща, влязох вътре и заварих Роуз и Браян в леглото.

— Но майка ѝ не е ли знаела какво прави?

— Честно казано, не знам. Тя със сигурност не беше в къщата по това време. Доколкото си спомням, беше отишла до Локгери, за да поиграе голф.

— Хю, ти какво направи?

Той вдигна ръце и разтри очите си.

— О, обичайните неща. Избухнах, разфучах се, нахвърлих му се. Но, разбира се, беше твърде късно да негодувам, защото бебето на Анна вече бе мъртво.

— А сега тя ще има друго. — Хю кимна. — И ти не искаш да стоиш така и да оставиш всичко да се повтори отново.

— Не.

— А имаше ли... Имаше ли някакви последици?

— Не. По времето, в което Анна излезе от болницата, Роуз и майка ѝ си бяха заминали.

— Тапи не научи ли? Или Изабел?

— Не.

— А Антъни?

— Антъни работеше в Единбург. Той се срещаше съвсем за кратко с Роуз, когато се случеше да си бъде у дома за уикенда.

— Какво си помисли, когато чу, че Антъни ще се жени за Роуз?

— Бях отвратен и възмутен. Но си казах, че всичко онова се е случило преди пет години. Че Роуз вероятно е пораснала. Молах се да е така.

— А Анна? Тя разбра ли нещо?

— Браян и аз сключихме сделка. Единствената, която бяхме в състояние да направим. Истината щеше да унищожи Анна. Едно е да си мисли, че Браян флиртува с някаква малка уличница от Глазгоу. Съвсем друго — да знае, че спи с Роуз. Щеше да бъде съсипващо и неизбежно щеше да въвлече и семейство Армстронг.

— И какво щеше да извлече Браян от тази сделка?

— Браян, независимо от похотливите си наклонности, има здрав разум. Материално, финансово той може да загуби много повече от всички. И все още е така.

— Ти наистина го мразиш, а?

— Взаимно е. Но това е малко място, ограничено общество. Затова трябва да понасяме взаимно компанията си.

— Сигурно не е бил много доволен да те види онази вечер в Локгери.

— Не, не мисля, че беше.

— Анна каза, че окото му е насинено.

Хю я погледна весело.

— О, не! Наистина ли?

— Не си го ударил, нали?

— Само малко.

— Какво ще се случи с техния брак?

— Нищо няма да се случи. Браян сигурно ще продължи да следва своите младежки страсти, ако подхожда да се каже така за мъж на неговата възраст, а Анна ще си затваря очите за малките му прегрешения. И бракът им ще оцелее.

— Детето ще помогне ли?

— Ще помогне на Анна.

— Изглежда много нечестно.

— Животът не е честен, Флора. И ти със сигурност си го открила досега.

— Да. — Тя въздъхна дълбоко. Всичко беше много притеснително. — Иска ми се Роуз да беше по-добра. Иска ми се да не беше такава. Аморална и безжалостна. Тя просто наранява всички. Двете сме идентични, еднояйчни близнаци. Родени сме под знака на Близнаци. Защо е такава?

— Средата?

— Имаш предвид, че ако аз бях отгледана от майка ми, вместо от баща ми, щях да стана като Роуз ли?

— Не, не мога да си представя, че би била като нея.

— Освен това аз завиждах на Роуз за средата. Завиждах на палтото ѝ от норки, на апартамента ѝ в Лондон, за това, че имаше толкова много пари, че можеше да си позволи да отиде навсякъде и да прави каквото си иска. А сега само я съжалявам. Това е ужасно

чувство. — Тя облегна брадичката си на коленете си и погледна замислено Хю. — Е, аз не искам да бъда Роуз.

— И аз също не искам ти да бъдеш Роуз. Но ти доста ме обърка. С години хората ми говореха, че работя много, че трябва да си взема партньор, че ще рухна. А аз просто им се смеех. Но изведнъж започнах да се чудя дали наистина не съм рухнал и не съм се побъркал. Първо те заварих да чистиш кухнята ми, което съвсем не бе в стила на Роуз, беше просто толкова нетипично, че направо ме извади от контрол. После изведнъж започнах да ти разказвам за Ангъс Макей и следващото нещо, което осъзнах, беше, че ти издрънках историята на брака си. И това, ако можеш да повярваш, беше много по-нетипично за мен, отколкото почистването на пода за Роуз. Не бях говорил за Даяна от години. Със сигурност никога не съм казал на никоя жива душа нещата, които казах на теб.

— Радвам се, че го направи.

— И после, тъкмо когато си помислих, че Роуз може би не е толкова лоша, в крайна сметка, разбирам, че ето на, тя отново е отишла на гуляй с Браян Стодарт. А доктор Кайл, задръстеният стар глупак, остава като ударен с мокър парцал.

— Не е чудно, че беше толкова ядосан.

Някъде отдалеч се дочуха звуците на валс. Едно-две три, едно две-три.

— Ако не тръгнем сега, партито ще свърши, преди да слезем долу.

— Трябва ли да продължа да бъда Роуз?

— Мисля, че трябва. — Той стана от леглото, взе празната бутилка от шампанското и я вдигна като украшение пред огледалото на Флора. — Само още една вечер. За Антъни и за Изабел, и за да спестим много притеснения на шейсет души. — Той отиде до мивката, пусна крана на топлата вода, намокри една кърпа и я изстиска. — Хайде сега, ставай от леглото и ела да си измиеш лицето.

Тя вече беше готова, напудрена и сресана, с минимално количество грим. Беше се напъхала обратно в роклята си и бе закопчала повечето копченца, докато Хю се оправяше с най-пипкавите на врата й. Дрехата си беше все така неудобна, както и преди, но сега, окуражена от шампанското, Флора реши, че няма нищо, което да не

може да понесе. *Pour etre belle il faut souffrir*^[1]. Тя закопча колана си и се изправи пред него.

— Цялото ми лице е на петна, нали?

— Не. — Това бе всичко, което тя очакваше, но той добави: — Изглеждаш много очарователно.

— Ти също изглеждаш очарователно. Успешен и изискан. Само дето някоя безразсъдна жена е размазала спиралата си по нагръдника на ризата ти и ти е изкривила вратовръзката.

Той погледна в огледалото, за да провери, и изглежда се изненада.

— От колко време вратовръзката ми е изкривена?

— От десет минути.

— Защо не ми я оправи?

— Не знам. Това е много сантиментално.

— Защо да е сантиментално да оправиш връзката на един мъж?

— О, знаеш, онези стари филми, които дават по телевизията. Двамата са вече облечени, а жената е влюбена в мъжа, но той не го осъзнава. После тя му казва, че връзката му е изкривена и му я оправя, и всичко става твърде многозначително и те се взират в очите си...

— Какво се случва после? — попита Хю и звучеше така, сякаш наистина иска да научи.

— Ами после той обикновено я целува и някакъв небесен хор започва да пее „Ще те видя“ или нещо такова, и те се прегръщат и се отдалечават от камерата с надпис „Край“ на гърбовете им. Казах ти, че е много сантиментално.

Той сякаш обмисляше плюсовете и минусите на ситуацията. Накрая каза:

— Е, едно нещо е сигурно. Не мога да сляза долу с тази изкривена вратовръзка.

Флора се засмя и внимателно оправи вратовръзката му. Без много суетене той се наведе и я целуна. Беше изключително удовлетворяващо усещане. Толкова удовлетворяващо, че когато приключи, тя вдигна ръце, обви ги около врата му, наведе надолу главата му и го целуна в отговор.

Но реакцията му беше объркваща. Тя се отдръпна и се намръщи.

— Не обичаш ли да те целуват?

— О, напротив. Но вероятно съм отвикнал. Не ми се е случвало от доста дълго време.

— О, Хю. Не можеш да живееш без любов. Не можеш да живееш, без да обичаш някого.

— Мислех си, че мога.

— Ти не си такъв човек. Ти не си създаден, за да бъдеш самотен и самодостатъчен. Ти трябва да имаш съпруга и деца, които да тичат из дома ви.

— Забравяш, че веднъж опитах. Беше огромен провал.

— Провалът не е бил твой. А в живота се среща и втори шанс.

— Флора, знаеш ли на колко години съм? Тридесет и шест. Ще навърша тридесет и седем след два месеца. Не съм натрупал богатство. Аз съм провинциален доктор, не много млад, без амбиции да бъда нещо друго. Вероятно ще прекарам остатъка от дните си в Тарбоул и ще изживея края на дните си също като стария ми баща. Явно никога няма да имам никакво време за себе си и ако имам, ще ходя на риба. Това е твърде мрачно бъдеще, за да помолиш някоя жена да го сподели с теб.

— Не нужно да е мрачно — каза инатливо Флора. — Не може да е мрачно да бъдеш важен и нужен на хората.

— За мен е различно. Това е моят живот.

— Ако някоя те обича, това ще бъде и нейният живот.

— От твоите уста звучи лесно. Почти просто.

— Не съм възнамерявала да е така.

— Какво ще правиш, когато всичко това свърши? — рязко каза той. — Тоест когато цялата тази работа с Армстронг свърши?

— Ще замина. — Трудно ѝ беше да не се почувства наранена от внезапната смяна на темата.

— Къде?

Флора сви рамене.

— В Лондон. Да правя това, което се опитвах да правя, когато срещнах Роуз. Да си намеря работа. Да си намеря жилище. Защо?

— Предполагам, че просто току-що започвам да осъзнавам каква празнина ще оставиш в живота на всички нас. Мрак. Като че ли светлината ще бъде угасена. — Той се усмихна, вероятно на самия себе си. Засрами се от сантименталността си и стана по-делови. — Трябва да вървим. И то сега!

И отвори вратата.

Тя видя дългия коридор, простиращ се напред, чу още веднъж музиката и гласовете. Куражът ѝ се разклати.

— Нали няма да ме изоставиш.

— Антъни ще бъде там.

— Ще танцуваш ли с мен?

— Всеки ще иска да танцува с теб.

— Но... — Тя не можеше да понесе да изпусне тази крехка нишка на интимност, която най-сетне се бе появила между тях.

— Ще ти кажа следното. Ще вечеряме заедно. Как ти се струва?

— Обещавах ли? — попита тя.

— Обещавам. Хайде да вървим.

После, когато всичко свърши и остана в миналото, спомените на Флора за партито, дадено от Тапи за Антъни и Роуз се сведоха до няколко кратки и напълно несвързани случки — размити впечатления, без ред и приоритет.

Слизане надолу по стълбите в салона, с Хю до нея, като двойка гмуркачи, слизащи в света на светлината и шума, където имаше множество вдигнати нагоре лица, чакащи да я поздравят. Всеки път, когато се обърнеше, някой очакваше да ѝ се представи и може би да я целуне или да я приветства, или да ѝ стисне ръката. Но дори и да бе запомнила поне едно име, не би могла да го съчетае с нечие лице.

Имаше много едри млади мъже в килтове и дребни стари мъже, облечени по същия начин.

Имаше церемониално въвеждане в хола, за да бъде представена на госпожа Клануилям. Косата ѝ приличаше на крило или на гнездо на птица, коронясана с диадема от антични диаманти. Тя седеше до камината с бастун, поставен встрани, и с чаша силно уиски в ръка. Не беше в особено добро настроение и имаше двояко отношение относно партито на Тапи. Каза на Флора, че нямаше много смисъл да се ходи на парти, ако не можеш да танцуваш, а трябва да седиш до камината като някоя стара кляфка. А не можеше да танцува, добави тя с извисяващ се глас на много глух човек, защото си бе счупила бедрената кост, падайки от стълба при опит да боядиса тавана на банята си. А после се сети, че ще стане на осемдесет и седем на следващия си рожден ден.

Там бяха и семейство Краутърс, танцуваха заедно в средата на групата, играеща „Рил за осем души“. Господин Краутър надаваше викове, които звучаха така, сякаш обявяваше залози, а госпожа Краутър въртеше полите на карираната си копринена рокля и показваше обувките, специално предназначени за шотландски танци, с връзки, които се връзваха над глезените.

Имаше шампанско. Имаше един много стар мъж с лице в малинов цвят, който разправяше на някого, че Тапи е прекрасна малка женичка и че ако е имал поне капка здрав разум, щял да се ожени за нея преди години.

Танцува „Върбата“ с Джейсън, който я въртеше и пускаше по дългата редица партньори. Стаята също се въртеше като пумпал около нея. Ръце без тела се появяваха отникъде, за да я хванат. Сребърни ръкавели се забиваха в ръцете ѝ. Хващаха я и я въртяха отново, и отново я връщаха на Джейсън.

Там беше и Анна Стодарт, в изненадващо шикозна рокля, която много ѝ отиваше. Тя седеше на дивана с Изабел и изглеждаше похубава от всякога.

Имаше един момент, в който се обърна от бара и се озова лице в лице с Браян Стодарт. Веднага потърси доказателство за насиненото му око.

Той се намръщи.

— За какво е този пронизващ поглед?

— Анна ми каза, че си се блъснал във вратата.

— Доктор Кайл трябва да се научи да не си вре носа в работите на другите хора и да си държи ръцете в джобовете.

— Значи е бил Хю!

— Не прави такава невинна физиономия, Роуз, знаеш много добре какво е било. Просто едно от нещата, с които му е приятно да се хвали. Мръсен натрапник. — Той навъсено се огледа за него. — Бих те поканил да танцуваме, но да подскачам нагоре-надолу не е моята представа за танцуване, а оркестърът явно не е в състояние да изсвири нещо друго.

— Знам — каза съчувствено Флора. — Скучно е, нали? Същите лица, същите дрехи, същите разговори.

Той ѝ хвърли предпазлив поглед.

— Роуз, нотка на сарказъм ли долавям в гласа ти?

— Вероятно. Просто много мъничка.
— Ти беше много по-добра в това. Загубила си стила си.
— Това не е лошо нещо.
— Звучиш като момиче, на което са промили мозъка.
— Не съм същото момиче, което си познавал, Браян. Никога не съм била.

— За нещастие. Бях започнал да подозирам това. — Той загаси цигарата си. — Това ми разбива сърцето, Роуз, но се страхувам, че си се променила.

— Може и ти да опиташ да го направиш.

Той я изгледа, бледите му очи бяха твърди и блестящи като на птица.

— Роуз, спести ми го.

— Ти изобщо някога мислиш ли за Анна?

— Почти през цялото време.

— Тогава защо не вземеш чаша шампанско и да отидеш да седнеш до нея, и да й кажеш, че изглежда прекрасно?

— Защото няма да е вярно.

— Ти можеш да го направиш вярно. И — мило добави тя, — няма да ти струва и едно-едничко пени.

Антъни бе наблизил през цялата вечер и тя танцува с него, но нямаше възможност да поговорят. Знаеше, че преди вечерта да напредне, беше много важно да го намери и да остане насаме с него. Най-сетне го откри в хола, застанал до бюфета, отрупвайки една чиния с пушена съомга и картофена салата.

— За кого е?

— За Анна Стодарт. Тя няма да остане до края на партито и Изабел настоя да хапне нещо.

— Искам да говоря с теб.

— И аз искам да говоря с теб, но няма възможност.

— А какво ще кажеш за сега?

Той се огледа. Явно никой в този момент не се нуждаеше от неговото внимание.

— Добре — каза й той.

— Къде ще отидем?

— Знаеш ли старото килерче, където госпожа Уоти и Изабел почистват сребърните предмети?

— Да.

— Е, вземи малко шампанско и две чаши и се престори, че отиваш в кухнята по спешна работа. Аз ще те пресрещна там.

— Няма ли да забележат, че липсваме?

— Не и за десет минути. А дори и да забележат, всички ще мислят, че сме се отдали на малко ласки и учтиво ще си затворят очите. Доскоро.

Той я остави, за да занесе вечерята на Анна. Флора взе две чаши и отвори една бутилка шампанско. Стараейки се да изглежда небрежно, тя се насочи към кухненския коридор. Килерчето се намираше пред кухнята, затова никой не видя как Флора влиза вътре и дори никой не разбра, че тя е там.

Беше тясна стаичка, с прозорец в единия край и дълги шкафове покрай всички стени. В средата на стаята имаше място само за малка маса с мушама и всичко миришеше на паркетин и изжулено дърво и на препаратите, които Изабел използваше, за да лъска най-хубавите вилици на Тапи и да им премахва петната.

Тя седна на масата и зачака Антъни да се присъедини към нея. Той влезе със съзаклятническо изражение. Затвори внимателно вратата зад себе си и се облегна на нея, като обсаден герой в лош филм, и ѝ се ухили.

— Най-сетне насаме. — Те се гледаха един друг през тясното пространство на стаята и усмивката му стана печална.

— Не съм сигурен дали някога преди съм имал подобно изживяване като тази вечер. Само се моля никога повече да не ми се налага да преминавам през подобно изпитание.

— Е, може би поне това ще ти е за урок. Да не се сгодяваш за момичета като Роуз.

— Не бъди такава лицемерка! Ти също си затънала до шията в това, както и аз.

— Антъни, искам да знам какво каза Тапи.

Усмивката му угасна. Той пристъпи, взе бутилката с шампанско и напълни двете чаши, които Флора бе донесла. Взе едната и ѝ я подаде.

— Много беше ядосана.

— Истински ядосана?

— Истински ядосана. Тапи може да бъде много страшна. — Той се настани на масата до нея. — Никога не съм изтърпявал подобни укорни излияния в живота си. Знаеш, все от този род неща — никога повече не ме лъжи, и какво, просто защото мислиш, че аз съм на последния етап от живота, и така нататък, и така нататък.

— Все още ли е ядосана?

— Не, разбира се, че не. Никога не допуска да заспим скарани. Целунахме се и се сдобрихме. Прости ми, но все още се чувствам малко като на тръни.

— А ядосана ли е и на мен?

— Не, просто те съжалява. Казах ѝ, че вината е изцяло моя, както си е, и че ти просто си попаднала в ситуация, която ти е дошла като гръм от ясно небе. Но ти знаеш, че съм казал на Тапи?

— Да, Хю ми каза, че те е посъветвал да го направиш.

— Той е знаел от известно време, че ти не си Роуз.

— Да, нямам белег на ръката.

— Прилича на приказка от „Хиляда и една нощ“. Младежът със звездата на ятаган е истинският принц. Откъде можех да знам аз, че Роуз е имала белег на ръката, глупава кучка. — Той отпи малко шампанско и остави чашата си с печален поглед. — Хю подрани тази вечер. Не можах да се сетя какво става, докато той не се взря в мен със студения си поглед и каза, че иска да говори с мен. Изглеждаше така, сякаш е изпратен от училищния директор. Дойдохме тук, защото нямаше къде другаде да се скрием, и аз му разказах цялата дълга, сложна история. За теб и за Роуз, за раздялата на родителите ви, за заминаването на Роуз за Гърция, за това, че ти беше в нейния апартамент, когато пристигнах в Лондон. И той ми каза, че трябва да го разкажа на Тапи. Веднага. Тази вечер. Без никакво отлагане. И заплаши, че ако аз не го направя, ще го направи той.

— Ако не ѝ беше казал, аз сигурно нямаше да доживея до сутринта.

Антъни се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам. Предположих, че не можеш да лъжеш вечно. Поне не и човек, който ти вярва. Човек, когото обичаш. И макар аз да не правех нищо друго, освен да лъжа през последните седем дни, всъщност не съм много добра в това.

— Изобщо не биваше да те карам да идваш.

— Аз не биваше да се съгласявам.

— Е, след като това е уредено, нека пийнем още малко шампанско.

Но Флора стана от масата.

— Вече пих достатъчно. — Тя приглади роклята си и Антъни остави чашата си, протегна се, обгърна раменете ѝ и я придърпа към себе си.

— Знаеш ли, госпожице Флора Уоринг, че изглеждаш особено хубава тази вечер.

— От роклята за тенис на Тапи е.

— Няма нищо общо с роклята на Тапи, колкото и да е очарователна. Просто ти. Излъчва се от теб. Очите ти блестят невероятно и си толкова сияйна. Сензационно.

— От шампанското е, може би.

— Не. Не е от шампанското. Ако не те познавах, щях да кажа, че си влюбена. Или че някой е влюбен в теб.

— Каква прекрасна мисъл.

— И все пак не мога да се сетя защо по дяволите не съм аз.

— Решихме го от самото начало.

Той я придърпа в обятията си и ѝ залепи звучна приятелска целувка.

— Ще трябва да тръгна на вечерно училище. Да понауча нещо за това.

— Да, ще трябва.

Те се усмихнаха.

— Вероятно съм ти го казвал и преди, но ти си най-страхотното момиче в целия свят.

Влюбена. Или пък някой е влюбен в теб. Цялата вечер Флора усещаше Хю. Той стоеше, извисил глава и рамене над всички гости на Тапи и присъствието му не можеше да бъде нито пропуснато, нито игнорирано. Но след като двамата бяха слезли заедно долу, не бяха разговаряли, макар да бе участвал в танца, който тя изигра с Джейсън, и дори я завъртя един-два пъти.

Сякаш имаха неизречен договор. Сякаш той също съзнаваше, че техните отношения изведнъж са станали толкова крехки, толкова деликатни, че една неуместна дума или поглед щяха да бъдат достатъчни, за да ги разрушат. Малкото споделено разбирателство стигаше, за да изпълни сърцето на Флора с надежда. Тези размисли, които биха били подходящи за петнайсетгодишна мечтателка, я изненадаха. В крайна сметка тя бе на двацет и две години и съзряването ѝ бе изпълнено с приятелства, връзки и половинчати увлечения. Помисли си за Лондон: излизаше от ресторант на лъщящата мокра улица, усети яркото сияние на неоновите надписи, с ръка в ръката на един мъж, пъхната дълбоко в джоба на палтото му. И онова лято в Гърция. Спомни си повърхността на скалата, обрасла с дивни анемонии, и компаньонът ѝ, със загоряло от слънцето тяло, и гъстата, рошава, изсветляла от слънцето коса. Сякаш през последните години тя бе раздавала малки частици от себе си — и може би бе разбила няколко сърца, а в замяна и нейното сърце бе понащърбено веднъж-дваж.

Но никога не се бе влюбвала, просто търсеше любов. Фактът, че бе отгледана от самотен баща, бе направил това търсене много по-объркващо за Флора, защото нямаше пример, който да следва, нито пък представа какво всъщност търси. Но сега, в течение на тази невероятна седмица, тя бе открила какво търси. Или по-точно то я бе открило като внезапна експлозия, която я свари толкова неподготвена, че я остави неспособна на каквато и да е разумна реакция.

Сега беше различно. Хю беше по-възрастен. Той се бе женил преди. Беше доктор работохолик, грижещ се за нуждите на изолирана провинциална общност. Не беше богат, а бъдещето му не криеше изненади. Но Флора твърдо и категорично знаеше, че това е единственият мъж, който може да запълни живота ѝ с нещата, които наистина иска: любов, сигурност, комфорт и смях. Тя бе намерила всичко това в обятията му. И искаше да може да се връща в тези обятия винаги когато почувства, че има нужда. Искаше той да бъде до нея. Искаше да живее с него — да, в онази ужасна къща — и да остане в Тарбоул през остатъка от живота си.

Със сигурност никога преди не се беше чувствала така.

В полунощ оркестрантите, потни от изтощение след две повторения на „Херцога на Пърт“ оставиха инструментите си, избърсаха чела с огромни кърпи и се изнизаха по посока на кухнята, където госпожа Уоти щеше да им сервира вечеря и големи чаши с бира. Веднага щом това се случи, Антъни и Джейсън, имащи опит в процедурата, извадиха грамофона на Фернриг и купчината плочи, които Антъни бе донесъл със себе си от Единбург на задната седалка на колата си.

Повечето от гостите, дори по-изтощени от оркестъра след енергичните танци, се насочиха към трапезарията в търсене на храна или студени напитки. Но Флора се озова седнала на стълбите с един млад мъж, който бе пропътувал с колата си целия път до Фернриг, чак от Арднамърчън, където управляваше малък риболовен район за улов на съомга.

Той бе на средата на обясненията си за неговия бизнес, когато осъзна, че всички са отишли да вечерят.

— Съжалявам. Искате ли нещо за ядене? Искате ли да хапнете тук? Аз ще ви донеса нещо, ако искате.

— Много мило от ваша страна, но обещах да вечерям заедно с Хю Кайл.

— Хю? — Младият мъж се огледа. — Къде е той?

— Нямам представа, но все ще се появи.

— Аз ще отида да го потърся. — Младият мъж стана и оправи плисетата на килта си. — Той вероятно е заседнал в някой тъмен ъгъл със стар приятел рибар и сега си разправят разни рибарски небивалици.

— Не се тревожете за мен. Идете и си вземете нещо за вечеря.

— Междувременно ще направя и това. По-добре да побързам или студената пуйка ще свърши.

Той я остави. Грамофонът засвири. Въздухът се изпълни от различна музика и след джигата на акордеона и скрибуцането на цигулката тя звучеше странно непозната и фина и напомни на Флора за един живот, който сякаш бе приключил отдавна.

*Да танцуваме по старомодния начин,
Няма ли да останеш в обятията ми.*

Антъни танцуваше с едно момиче в синя рокля, а Браян Стодарт с най-елегантната дама в стаята, цялата в черен креп и висящи обици.

*Просто се разтопи по кожата ми.
И ме остави да почувствам сърцето ти.*

Тя знаеше, че Хю ще дойде да я намери, защото бе обещал. Но след малко започна да се чувства нелепо, седнала на стълбището, очаквайки да я повика, и леко притеснена като младо момиче, уплашено, че първата му среща ще се провали. Младият мъж от Арднамърчън не се върна и Флора се зачуди дали не се е присъединил към рибарските разговори. Накрая, неспособна да сдържа повече нетърпението си, тя стана и отиде сама да потърси Хю. Влизаше от стая в стая, първо предпазливо, после не толкова предпазливо, и накрая без никакъв срам питаше всеки застанал близо до нея.

— Виждали ли сте Хю Кайл? Не сте ли виждали някъде Хю Кайл?

Но никой не го бе виждал. Тя не можа да го открие. И не след дълго разбра, че е имало телефонно обаждане за него, че някакво бебе щяло да се роди преждевременно и че Хю вече си бе тръгнал.

Посред нощ се надигна буря и до ранните часове на утрото се разрази с пълната си сила. Това неприятно изненада гостите на Тапи, които си обличаха плащовете и палтата, за да се подготвят за тръгване. Бяха дошли в спокойна вечер, а сега трябваше на напуснат в такова неприятно време. При отварянето и затварянето на входната врата поривите на студения въздух влизаха в къщата. От камината в салона се вдигаше дим и дългите завеси се издуваха от течението. Отвън градината блестеше от тъмния дъжд, по чакъла имаше локви, а въздухът бе изпълнен с хвърчащи листа и малки клонки и вейки, току-що откъснати от дърветата.

Най-накрая и последната двойка изтича надолу по стъпалата пред къщата, увити в плащове и шалове, навели глави срещу вятъра. Антъни затвори входната врата и с известна церемониалност я

заклучи и спусна резето. Изтощеното домочадие се насочи към леглата.

Но имаше твърде много шум, за да може да се спи. Обърнатата към морето фасада на къщата поемаше главната тежест на яростта на бурята. Вихрушката идваше на силни пориви и разтърсваше структурата на солидните стари стени, а гласът на вятъра прерастваше във вой. А над всичко, далечен, заплашителен, се чуваше надигащият се грохот на дългите огромни вълни, които идваха от бурния океан, за да се разбият в брега и да се пръснат в облаци от бяла пяна по пясъците на Фада.

Флора се сви на кравайче, за да намери поне малко комфорт, отворила широко сухите си очи, вслушвайки се в шумовете. Бе завършила вечерта с голяма чаша черно кафе и ударите на сърцето ѝ бяха тревожни като часовник, чийто звън отмерва тъмните часове на деня. Главата ѝ бе пълна със звуците на джигата и със случайни образи и гласове. Никога не бе оставала будна до толкова късно.

Първите сиви лъчи на зората бяха започнали да се промъкват в небето, преди тя най-сетне да потъне в неспокоен, измъчван от сънища сън, населен от непознати. Когато се събуди, отново беше ден, тъмен и сив, но безкрайната нощ бе зад гърба ѝ. Тя отвори очи, благодарна за студената светлина, и видя Антъни застанал до леглото ѝ.

Той изглеждаше изморен, беше небръснат, с леко замъглени очи, медната му коса бе разрошена, сякаш не бе имал време да я срещне. Беше облечен в кариран вълнен пуловер с висока яка и стари кадифени панталони, и носеше две големи, вдигащи пара чаши.

— Добро утро — каза ѝ той.

— О, колко мило!

Тя се протегна, примигна в опит да прогони съня от очите си и се изтегна на възглавниците. Антъни ѝ подаде чашата, тя обви ръце около нея и се прозя.

Той донесе халата ѝ и го наметна на раменете ѝ, включи електрическата печка и седна до нея на края на леглото.

— Как се чувстваш?

— Отвратително — каза му тя.

— Пийни малко кафе и ще се почувстваш по-добре.

Тя отпи няколко глътки. Кафето беше горещо и силно.

— Някой станал ли е вече? — попита го тя след малко.

— Постепенно излизат на повърхността. Джейсън все още спи и не мисля, че ще се появи до обед. Изабел е на крак от час, а се съмнявам, че господин и госпожа Уоти изобщо са си лягали. Във всеки случай те работят усилено още от осем часа сутринта и до момента, в който ти се появиш, дори няма да разбереш, че тук е имало парти.

— Трябваше да стана и да отида да им помогна.

— Щях да те оставя да си поспиш, но това пристигна по пощата.

— Той пхна ръка в задния джоб на панталоните си и извади един плик. — Мисля, че ще искаш да го видиш.

Тя взе плика от него. Видя почерка на баща си и клеймото от Корнуол. Беше адресирано до госпожица Роуз Шустър.

Флора остави чашата си с кафе на нощното шкафче.

— От баща ми е.

— Така си и помислих. Ти си му писала?

— Да. Миналата неделя. След като ти замина за Единбург. — Тя го погледна извинително и тъй като се почувства виновна, се опита да обясни. — Трябваше да кажа на някого, Антъни, а ти ме накара да обеща, че няма да казвам на никого тук. Но предположих, че баща ми не влиза в това число. Затова му писах.

— Не осъзнавах, че нуждата ти да се изповядаш е била толкова силна. Всичко ли му каза?

— Да.

— Не мога да си представя колко впечатлен е бил.

— И аз — нещастно въздъхна Флора и започна да отваря плика.

— Искаш ли да изляза, за да го прочетеш на спокойствие?

— Не, предпочитам да останеш. — Тя предпазливо разгърна писмото. И прочете: „Моя скъпа Флора“.

— Е, все още съм скъпа Флора, значи вероятно не е толкова ядосан.

— Мислиш, че е щял да се ядоса?

— Не знам. Не си помислих за това.

С успокояващото присъствие на Антъни до себе си тя продължи да чете писмото.

Вила Тюлен
Лейъниън

Корнуол
Моя скъпа Флора,

Вече адресирах плика на писмото така, както ти ме инструктира. Той е пред мен на бюрото сега, доказателство за лъжа, която, макар и добре замислена, никога не може да бъде запазена или контролирана, а се разпространява като зараза, неизбежно въвличаща още и още хора.

Доволен съм, че ми написа толкова дълго писмо. Отне ми известно време, за да го прочета задълбочено. И тъй като ти явно чакаш с нетърпение някакъв отговор, ще се опитам да реша твоите проблеми по най-краткия начин.

Първо, Роуз. Случайната ви среща е нещо, което винаги съм се надявал да не се случи. Но се е случило и аз ти дължа обяснение.

Майка ти и аз решихме да се разделим година след като се оженихме. Трябваше да се разделим веднага, но тя беше бременна в осмия месец и раждането на бебето беше организирано в местната болница, затова продължихме да живеем заедно последния месец. През това време ние се договорихме, че тя ще има попечителство над детето и ще го вземе със себе си. Щеше да отиде да живее в дома на родителите си и изглеждаше доста щастлива от това.

Но, както се оказа, не беше едно бебе, а близнаци. Когато казаха на Памела, тя изпадна в истерия. До момента, в който ми позволиха да я видя, вече беше решила, че не може да се справи с две бебета. Заяви, че тя щеше да вземе едното, а аз щях да взема другото.

Перспективата, нямам нищо против да го призная, ме отврати. Но Памела, след като свали товара от раменете си с това изявление, се успокои и двете бебета бяха внесени в стаята, в две отделни кошчета.

Това беше първият път, когато и двамата ви видяхме. Роуз лежеше като малко цветенце, спяща, с тъмна копринена коса и юмручета като малки мидички, свити под брадичката. Ти, от друга страна, въртеше глава и ревеше, и изглежда цялата беше покрита с петна. Майка ти не беше

глупава. Тя се протегна към Роуз, сестрата постави спящото бебе в обятията ѝ и изборът бе направен.

Но и аз направих своя избор. Не можех да понеса да плачеш, звучеше толкова сърцераздирателно. Взех те от кошчето и те вдигнах, ти се оригна здравата и спря да плачеш. Отвори очи и двамата се погледнахме. Никога преди не бях държал дете, което бе толкова мъничко и току-що родено, и бях напълно неподготвен за ефекта, който това оказа върху мен. Открих, че съм изпълнен с гордост, със силно чувство за притежание. Ти беше моето бебе. Нищо и никой нямаше да те отдели от мен.

Та така се разви всичко. Трябваше ли да ти кажа? Никога не научих отговора. Вероятно да. Но ти беше такова щастливо дете, толкова завършено, толкова самостоятелно, че ми се струваше лудост да поставям ненужни въпроси и евентуална несигурност в твоя живот. Памела бе заминала, вземайки Роуз със себе си. Разводът приключи и аз никога повече не видях нито една от двете отново.

Наследствеността и средата са странни фактори. Роуз сякаш се е превърнала в много точна реплика на майка си. И все пак, аз не бих допуснал, че при различни обстоятелства ти щеше да станеш себичен, безразсъден, нехаен или нечестен човек.

Затова и ситуацията, в която си попаднала сега, много ме тревожи. Не просто заради теб или заради младия мъж, а заради всички от семейство Армстронг. Те изглежда са от този род хора, които заслужават повече от празна измама. Съветвам ви и двамата да им кажете истината колкото е възможно по-скоро. Последствията може да са неприятни, но ти няма кого друго да виниш, освен себе си.

Когато приключиш там, искам да си дойдеш у дома. Това — както често ти казвах, когато беше малка, — е не искане, а нареждане. Има много неща, за които трябва да поговорим и ти можеш да отделиш малко време, за да си поближеш раните и да се възстановиш от този очевидно травматичен епизод.

Марша ти изпраща своята любов заедно с моята. Ти си моето дете и аз съм твоят обичащ те татко.

Тя стигна до края и се позачуди дали ще се разплаче. Антъни чакаше. Флора погледна състрадателното му лице.

— Трябва да се прибера у дома.

— В Корнуол?

— Да.

— Кога?

— Веднага.

Тя му подаде писмото, за да го прочете и той. Когато го направи, тя допи кафето си и стана от леглото, загърна се в халата си и завърза коланчето му. Отиде до прозореца и видя ниските черни облаци, носени от вятъра. Приливът бе стигнал до най-високата си точка, студените сиви води се разбиваха и се мятаха над скалите под градината. Няколко опърпани чайки се бореха с времето и крилата им пърхаха срещу вятъра. Моравата отдолу, под прозореца, беше покрита с окапали листа и останки от счупена каменна плоча, издухана от нечий покрив.

— Много мило писмо — каза Антъни.

— Той е мил човек.

— Чувствам, че трябва да дойда с теб. Да поема първия удар на бурята.

Флора се почувства трогната. Тя се извърна от прозореца, за да го успокои.

— Не е необходимо. Освен това ти си имаш достатъчно твои проблеми, които трябва да оправяш. Точно сега и точно тук.

— Днес ли искаш да тръгнеш?

— Да. Вероятно ще мога да хвана влак от Тарбоул.

— Влакът за Лондон заминава в един часа.

— Ще ме закараш ли до Тарбоул?

— Ще те закарам и до края на света, ако това ще помогне.

— Достатъчно е и до Тарбоул. А сега трябва да се облека. Трябва да отида и да се видя с Тапи.

— Ще те оставя. — Той остави писмото, вдигна двете празни чаши от кафето и се отпрати към вратата.

— Антъни — каза му тя. Той спря и се обърна. Тя свали годежния пръстен. Беше ѝ малко тесен и ѝ отне известно усилие, за да го свали от пръста си, но най-накрая го махна. Отиде до него и го постави на ръката му, после се надигна и го целуна по бузата.

— По-добре го прибери на някое сигурно място. Един ден ще ти потрябва отново.

— Не знам. Не мога да спра чувството, че този пръстен не е на късмет.

— Ти си просто един суеверен шотландец — каза му окуражително Флора. — Но къде е твоята пестелива жилка? Помисли си колко много струва!

Той се ухили и го пхна в джоба си.

— Слизам долу и ще съм на твое разположение, когато имаш нужда от мен — каза ѝ той.

Тя се облече, разчисти стаята си, сякаш да я остави подредена беше единственото нещо, което имаше значение. Прибра писмото от баща си, излезе от стаята и отиде там, където знаеше, че я чака Тапи.

Почука на вратата.

— Да? — извика Тапи и Флора влезе.

Тапи четеше сутрешния вестник, но веднага го остави и свали очилата си. Очите им се срещнаха и тя ѝ се стори толкова тъжна, че сърцето на Флора се сви, и това вероятно се изписа на лицето ѝ, защото Тапи се усмихна и каза нежно: „Флора“. Облекчението да не бъде наричана „Роуз“, беше толкова голямо, че Флора просто затвори вратата и прекоси стаята като пощенски гълъб, за да кацне право в обятията на Тапи.

— Не знам какво да кажа. Не знам как да се извиня. Не знам как да те помоля да ми простиш.

— Аз не искам да ми се извиняваш. Това, което ти и Антъни направихте, беше много гадно, но аз имах цяла нощ да го премисля, и осъзнах, че сте го направили с най-най-добри намерения. Но всъщност и пътят към ада е постлан с добри намерения, и аз бях толкова ядосана на Антъни предната вечер, че наистина за малко щях да го напляскам.

— Да, той ми каза.

— Е, той вероятно е мислил, че съм на смъртен одър и съм готова да приема всичко, дори лъжа. А що се отнася до Роуз, слава богу, че няма да се ожени за нея. Какво момиче, да се отнесе към Антъни по този начин — да избяга с друг мъж, без дори да прояви поне малко възпитание, за да му го обясни. Мисля, че това е крайно глупаво и жестоко.

— Това беше една от причините да дойда във Фернриг. Защото исках да помогна на Антъни.

— Знам. Разбирам. И мисля, че е много мило от твоя страна. И направо не мога да проумея как преживя цялата тази седмица, докато се правеше на Роуз. И на всичкото отгоре се разболя. Наистина ти е било много тежко.

— Но ти ми прощаваш, нали?

Тапи я целуна звучно.

— Скъпа моя, та какво друго да направя. Флора или Роуз, ти си самата себе си. Ти ни донесе толкова много радост, толкова много щастие. Мъчно ми е единствено, че явно ти и Антъни не искате да се влюбите и да се жените. Това е много по-разочароващо от всички тези ужасни лъжи, които бяхте принудени да ми разправяте. Но все пак аз знам, че влюбването не е нещо, което може да се манипулира. И слава богу. Колко скучен би бил животът, ако можеше. А сега хайде да не говорим повече за това. Искам да чуя всичко за снощната забава и...

— Тапи.

— Да? — Сините очи на Тапи веднага проблеснаха с внимание.

— Тази сутрин получих писмо от баща ми. Антъни може би ти е казал, той е гимназиален преподавател и живее в Корнуол. Писах му в началото на миналата седмица, защото имах огромна нужда да споделя с някого какво се е случило, а разбира се, не можех да кажа на никого от вас.

— И какво каза баща ти?

— Мисля, че е по-добре да го прочетеш.

Тапи мълчаливо постави очилата си и взе писмото от Флора. Прочете го от началото до края.

— Каква необичайна история — промърмори тя, когато свърши.
— Но той сигурно е много мил човек.

— Да, такъв е.

— Ще се прибереш ли у дома?

— Да, трябва да си отида. Има влак в един. Антъни обеща да ме закара до Тарбоул.

Лицето на Тапи изведнъж се състари, устата ѝ се нацупи, очите ѝ потъмняха.

— Не мога да понеса да ни напуснеш.

— И аз не искам да си тръгвам.

— Но ти ще се върнеш. Обещай ми, че ще се върнеш. Върни се, за да ни видиш отново, върни се, когато искаш. Фернриг ще те чака. Трябва само да кажеш една дума.

— Все още ли ме искате?

— Искаме те, защото те обикнахме. Толкова е просто. — След като изясни това, тя се върна към обичайния си практичен маниер. — А баща ти е прав. Мисля, че трябва да се прибереш у дома за малко.

— Винаги съм мразила сбогуванията. И се чувствам ужасно заради Джейсън и Изабел, и Уоти, и сестрата. Те бяха толкова мили, и аз не мога да си представя как ще отида да им кажа...

— Не виждам защо трябва да им казваш нещо. Просто е дошло писмо за теб и се налага да заминеш. А когато Антъни се върне от гарата, той може да им го обясни. Той те е вкарал в тази ситуация и това със сигурност е най-малкото нещо, което може да направи.

— Но всички тези хора от партито снощи?

— Местната клюкарска агенция ще разпространи новината, че годежът е отменен. Всяко чудо за три дни. И това ще отшуми.

— Но рано или късно те ще научат, че аз не съм Роуз. Някога все трябва да научат.

— И тази информация несъмнено ще се промъкне, но ще се почудят малко и после ще забравят. В крайна сметка това всъщност не е важно. Нали никой не пострада. Ничие сърце не е разбито.

— От твоите уста звучи толкова просто.

— Истината винаги опростява всичко. А ние разполагахме с Хю, на когото трябва да благодарим. Ако не беше той да поеме контрола, бог знае колко дълго щеше да продължи този глупав фарс. Задължени сме му за всичко. И сякаш винаги ще сме му длъжни, ако не за едно, то за друго. Той много държи на теб, Флора. Чудя се дали го осъзнаваш? Вероятно не, защото той обикновено се стеснява да показва емоциите си, но...

Думите ѝ замряха. Флора седеше неподвижно, взирайки се в сключените си ръце. Кокалчетата ѝ побеляха и тъмните ѝ мигли се открийа рязко на внезапно пребледнялото ѝ лице.

Тъй като възприятията на Тапи бяха изострени от дългите години, в които се бе разправяла с млади хора, тя веднага долови страданието ѝ. То вледени въздуха и се изливаше от някаква емоция, далеч по-дълбока от естествената неохота да кажеш сбогом някому. Тапи се притесни силно и постави ръката си върху ръката на Флора. Установи, че е леденостудена.

Флора не я погледна.

— Всичко е наред — каза тя, но прозвуча така, сякаш се опитва да успокои Тапи за някаква непоносима болка.

— Скъпо мое дете, трябва да ми кажеш. Разстроил ли те е някой? Антъни ли е? Не, разбира се, че не е той.

Тапи се върна назад, търсейки някакви улики. Те бяха разговаряли за Хю и... Хю. Хю? И Тапи разбра сякаш Флора го бе изрекла на глас.

— Хю е.

— О, Тапи, не говорим за това.

— Но разбира се, че трябва да поговорим за това. Не мога да понеса да си толкова нещастна. Ти... ти влюбена ли си в него?

Флора вдигна поглед, а очите ѝ бяха тъмни като натъртени.

— Мисля, че е възможно — несигурно каза тя.

Тапи бе смаяна. Не защото Флора се беше влюбила в Хю, което Тапи намираще напълно разбираемо. А защото се бе случило без тя да разбере за това.

— Но аз не мога да си представя, кога...

— Не — рязко каза Флора. — Нито пък аз. Не мога да си представя кога се случи, или защо, или как. Просто знам, че това няма никакво бъдеще.

— Защо да няма никакво бъдеще?

— Защото Хю е такъв. Той веднъж е бил наранен и няма намерение да бъде нараняван отново. Устроил си е живота сам, не иска да го споделя и няма нужда от нова съпруга. Той не си позволява да има нужда от такава. И дори и да има, изглежда не мисли, че може да ѝ предложи нещо. Имам предвид материални неща.

— Изглежда сте говорили за това в подробности.

— Всъщност, не. Просто миналата вечер, преди партито... Аз бях пийнала шампанско и ми беше по-лесно да говоря.

— Той разбра ли какво чувстваш?

— Тапи, аз все пак имам малко останала гордост. Но малко остана да му се хвърля на врата, сякаш бях достигнала до края.

— Той разказа ли ти за Даяна?

— Не миналата вечер, но да, разказа ми за нея.

— Никога не би го направил, освен ако не те е почувствал много близка.

— Можеш да бъдеш близък с някого, но това не означава, че си влюбен в него.

— Хю е голям инат и е много горд — предупреди я Тапи.

— Не е нужно да ми го казваш — усмихна се Флора, но в усмивката ѝ нямаше много радост. — Снощи щяхме да вечеряме заедно. Той каза, че няма да танцува с мен, защото всички щели да искат да танцуват с мен, но че ще вечеряме заедно. Много тъпо от моя страна да допусна това да бъде толкова важно... но беше важно, Тапи. И аз си помислих, че е важно и за него. Но когато моментът дойде, той си беше тръгнал. Телефонно обаждане, раждане на бебе. Не знам. Но той просто си тръгна.

— Мила моя, той е доктор.

— А не можеше ли да ми каже? Не можеше ли поне да каже довиждане?

— Може би не е могъл да те открие. Може би не е имал време да те потърси.

— Не би трябвало да ми пука, нали? Но всъщност това наистина има значение, огромно значение!

— Ще бъдеш ли в състояние да си заминеш и да го забравиш?

— Не знам. Изглежда не знам отговора на нищо. Сигурно съм си загубила ума.

— Напротив. Мисля, че ти си изключително мъдра. Хю е много специална личност, но пази чувствата си добре скрити под резервираното си поведение и под острия си език. Много усет трябва на човек, за да разбере, че тези качества са наистина там.

— Какво да правя? — тихо проговори Флора, но това прозвуча на Тапи като вик, идващ направо от сърцето.

— Това, което трябва да направиш. Върни се при баща си у дома. Опаковай си багажа, намери Антъни, кажи сбогом и иди на гарата. Много е просто.

— Просто?

— Животът е толкова сложен, че понякога има само едно нещо, което остава да се направи. Сега ми дай целувка и бягай. Забрави всичко, което се случи. А когато се върнеш отново във Фернриг, ще започнем всичко отново, отначало.

— Никога няма да мога да ти благодаря подобаващо. — Те се целунаха. — Не знам правилните думи.

— Най-добрият начин да ми благодариш, е като се върнеш. Това е всичко, което искам.

Някакъв лек шум в края на леглото ги прекъсна. Съки бе решила да се събуди. Лапичките ѝ драскаха по коприната на юргана, докато си проправяше път по дължината на леглото, очевидно с единственото намерение да се изкатери върху коляното на Флора, за да се протегне и да я близне по лицето.

— Съки! Това е първият път, когато е мила с мен. — Флора вдигна малкото кученце в обятията си и го целуна по върха на главичката. — Защо изведнъж стана толкова мила?

— Съки разбира нещата — каза Тапи, сякаш това обясняваше всичко. — Може би осъзна, че ти всъщност не си Роуз. Или вероятно просто иска да ти каже довиждане. Това ли искаш, миличко?

След като се обърнаха така към нея, Съки забрави Флора и отиде да се гушне под мишницата на Тапи.

— Трябва да вървя — каза Флора.

— Да. Не трябва да караш Антъни да чака.

— Сбогом, Тапи.

— Не е сбогом. *Au revoir*.

Флора за последен път стана от леглото и отиде до вратата.

Но когато я отвори, Тапи отново заговори.

— Флора.

Тя се обърна назад.

— Да?

— Никога не съм мислила за гордостта като за грях. За мен това качество винаги е било по-скоро достойно за възхищение. Но двама

горделивци, които не могат да се разберат, са в състояние да създадат истинска трагедия.

— Да — каза Флора. Вече нямаше нищо, което да си кажат. Тя излезе от стаята и затвори вратата.

Отне ѝ много малко време да опакова багажа си и още по-малко да разчисти стаята си от всички следи от присъствието си. Когато накрая свърши, тя ѝ се стори безлична, оголена — готова и очакваща следващия човек, който ще дойде на гости във Фернриг. Остави бялата рокля, която бе носила снощи, окачена на външната страна на гардеробната врата. Тя беше намачкана и бе приела формата на тялото на Флора, оцапана по подгъва, с петно на предницата на полата от нечие разлято шампанско. Отвори гардероба и извади мантията си, наметна го на раменете си и с куфара в ръка слезе долу.

Всичко се бе върнало към нормалния си ритъм. Салонът изглеждаше както винаги, мебелите бяха върнати обратно по местата си, огънят пушеше. Плъмър седеше до топлинката му, очаквайки някой да го изведе на разходка. От трапезарията се дочуваха гласове. Флора остави куфара и мантията си и отиде да потърси Изабел и Антъни. Те стояха до камината, потънали в разговор. Той секна в мига, в който Флора се появи, и те продължиха да стоят там, с лица, обърнати към нея.

— Казах на леля Изабел — промълви Антъни.

— Радвам се, че си разбрала — каза ѝ Флора и наистина го мислеше.

Изабел явно бе шокирана и объркана. Бе ѝ отнело известно време, за да разбере това, което Антъни ѝ обясняваше в продължение на петнайсет минути. Тя бе уморена, страдаше от недоспиване и не беше в състояние да го слуша, камо ли да разбере дългата заплетена история.

Но един факт беше тъжно ясен. Роуз — не, Флора — си тръгваше. Днес. Сега. Просто така. Антъни щеше да я закара до Тарбоул, за да хване влака за Лондон. Всичко това бе така внезапно и неочаквано, че Изабел за малко щеше да припадне. Сега, като видя Флора толкова бледа, всичко се превърна в реалност.

— Няма нужда да си ходиш — каза ѝ Изабел, макар да знаеше, че е безнадеждно, но все пак искаше поне да се опита да я убеди да остане. — Няма значение коя си. Не искаме да си ходиш.

— Много мило от твоя страна. Но аз трябва да тръгна.

— Писмото от баща ти. Антъни ми каза.

— Ами другите? — обърна се Флора към Антъни.

— Казах им, че си тръгваш, но все още не съм им казал, че не си Роуз. Мисля, че това може да почака до по-късно. Така ще направим нещата по-лесни. — Тя му се усмихна с благодарност. — А госпожа Уоти ти пригответи плик с обяд. Тя няма вяра на вагон-ресторантите.

— Аз съм готова, ако и ти си готов.

— Ще им кажа — каза Антъни. — Те ще искат да си вземат довиждане с теб.

И излезе от стаята.

Флора отиде до Изабел.

— Ще дойдеш отново, нали? — попита я Изабел.

— Тапи ме покани.

— Искаше ми се ти да се омъжиш за Антъни.

— И аз бих искала, само и само да принадлежа на такова прекрасно семейство. Но не става по този начин.

Изабел въздъхна.

— Нещата никога не стават по начина, по който ни се иска. Мислиш си, че всичко е много добре уредено, а после пред очите ти се разпада на парченца.

Като цветните аранжировки, помисли си Флора. Тя чу гласовете на другите, идващи по коридора откъм кухнята.

— Довиждане, Изабел. — Те се целунаха с много нежност, а Изабел все още не беше наясно как се е стигнало до тази неудовлетворителна ситуация.

— Ще се върнеш, нали?

— Разбира се, че ще се върна.

И по някакъв начин и последните сбогувания приключиха. Всички стояха в салона с тъжни лица и й казваха, че е много жалко, задето трябва да си тръгва, но разбира се, тя щеше да се върне, нали? Никой сякаш не забеляза, че тя вече не носи годежния пръстен на Антъни, а и дори да бяха, не направиха коментар. Флора целуна сестрата, после госпожа Уоти, която напъха плик със сливов сладкиш и ябълки в джобовете на мантото ѝ. Накрая приближи и Джейсън. Тя коленичи, за да се изравни на ръст с него и те се прегърнаха, а ръцете

му се сключиха толкова стегнато около врата ѝ, че тя си помисли, че никога няма да я пусне.

— Искам да дойда на гарата с вас.

— Не — каза Антъни.

— Но аз искам...

— Аз не искам да идваш — бързо каза Флора. — Мразя сбогуванията по гарите, винаги плача, а това ще бъде ужасно и за двамата ни. И ти благодаря, че ме научи на танца „Върбата“. Това беше най-хубавият танц през цялата вечер.

— Няма да забравиш как се танцува, нали?

— Ще го помня до края на живота си.

Зад гърба ѝ Антъни отвори входната врата и студеният вятър нахлу като струя ледена вода. С куфара ѝ в ръце той слезе надолу по стълбите до колата си, а тя изтича след него, с глава наведена срещу дъждовните струи. Той метна куфара на задната седалка, помогна ѝ да се качи и захлопна вратата зад нея.

Въпреки лошото време всички излязоха навън да я изпратят както подобава, а Плъмър бе застанал пред малката групичка и гледаше така, сякаш очакваше някой да му направи снимка. Вятърът вдигна престилката на сестрата, развя косата на Изабел и я оплете, но въпреки всичко стояха там и ѝ махаха, докато колата направи кръг и отпраши от къщата надолу по алеята, покрита с дупки и бабунки.

Ето че всичко свърши. Флора се обърна и се отпусна в седалката с ръце, напъхани дълбоко в джобовете. Стисна пръсти около плика с обяда на госпожа Уоти. Усети формата на сладкиша, кръглата твърдина на ябълките. Взря се напред през обливаното от дъждовните струи предно стъкло.

Но не можеше да види нищо. Дъждът ги бе затворил като в кутия. Антъни караше с включени светлини и от време на време от мрака се материализираше някоя голяма мокра овца, вървяща в обратната посока. Вятърът беше силен както винаги.

— В какъв ужасен ден си заминаваш! — каза Антъни.

Тя си спомни за деня, в който се бяха качили на хълма; за островите, изглеждащи така магично, сякаш се носеха по лятното море; за кристалния въздух и снежните шапки на върховете на Куилинс.

— По-добре така. Ще е по-лесно да си тръгна.

Те завиха надолу по хълма към Тарбоул и видяха пристанището, пълно с лодки и яhti, които не бяха могли да излязат в морето заради времето.

— Колко е часът, Антъни?

— Дванайсет и четвърт. Доста сме подранили, но това вероятно няма значение. Можем да пийнем кафе при Санди, както го направихме първата сутрин, когато пристигнахме от Единбург.

— Изглежда сякаш е било толкова отдавна. Преди цял един живот.

— Тапи имаше предвид това, когато те помоли да се върнеш.

— Ще се грижиш за нея, нали, Антъни? Няма да допуснеш да ѝ се случи нищо, нали?

— Ще ти я запазя жива и здрава — обеща той. — Тя не може да ми прости, клетата Тапи, че няма да захвърля работата си, за да се ожена за теб и да те върна във Фернриг като моя булка.

— Тя знае, че това никога няма да се случи.

— Да — въздъхна той. — Знае.

Вече бяха в Тарбоул и караха по пристанището. Вълните се разбиваха по ниския вълнолом, пътят се обливаше от студената вода, а канавките бяха задръстени с мръсна пяна. Усещаше се познатата миризма на риба и нафта. Скриптене на спирачки разцепи въздуха, докато един голям камион слезе надолу по хълма от Форт Уилям.

Стигнаха до кръстопътя и тръгнаха по брега, където Флора някога бе паркирала бусчето на забраненото място. Малката гара, изградена от сив камък, покрита със сажди, ги очакваше. Железопътните линии се извиваха зад перона и изчезваха от поглед. Антъни изключи двигателя. Слязоха от колата и отидоха на гишето за билети. Антъни носеше куфара на Флора. Въпреки възраженията ѝ той ѝ плати билета за Корнуол.

— Но той е толкова скъп, а и аз мога да го платя сама.

— О, не говори такива глупости — каза той рязко, защото преливаше от емоции, а не искаше да ги показва.

Издаването на билета отне известно време. Те стояха и чакаха. Гореше малка печка, но помещението миришеше на мухъл. Олющени плакати ги приканваха да отидат до шотландски курорти за ваканцията си, да направят пътешествие с яхта до Клайд, да прекарат седмица в

Глориъс Ротсей. Никой от двамата не говореше, поради простата причина че не бе останало нищо, което да си кажат.

Билетът беше готов. Антъни го взе и ѝ го подаде.

— Ако трябва да го направя правилно, би трябвало да ти купя билет и за връщане, та да сме сигурни, че ще се върнеш при нас.

— Ще се върна. — Тя пхна билета в чантата си. — Антъни, не искам да чакаш.

— Но аз трябва да те кача на влака.

— Не искам да чакаш. Мразя сбогуванията и мразя гарите. Както казах на Джейсън винаги изглупявам и плача. Няма да ми е приятно да се стигне до там.

— Но ти имаш четирийсет минути до тръгването.

— Всичко ще е наред. Моля те, върви си.

— Добре. — Но той не звучеше убедено. — Ако това е, което искаш?

Оставиха куфара ѝ в билетното гише и излязоха пред гарата.

— Това е всичко, а? — каза Антъни, спирайки до колата.

— Тапи каза *au revoir*.

— Ще пиеш ли? Ще поддържаме ли връзка?

— Разбира се.

Те се целунаха.

— Знаеш ли какво?

Тя се усмихна.

— Да, аз съм най-страхотното момиче в целия свят.

Той влезе в колата си, подкара много бързо и почти веднага изчезна зад ъгъла при брега. Флора остана сама. Дъждът беше ситен, но постоянен и много мокреше. Над нея вятърът блъскаше в комините и телевизионните антени.

Появи се момент на колебание.

Двама горделивци, които не могат да се разберат, са в състояние да създадат истинска трагедия.

Тя тръгна.

Хълмът, потъмнял от дъжда, изглеждаше стръмен като скат на покрив. Водата в канавките течеше като водопади. Докато се изкачваше извън града, силата на вятъра, удряща като камък, спираше

дъха на Флора и нарушаваше равновесието ѝ. Въздухът бе изпълнен с пяна, подета от вятъра, и тя усещаше солта ѝ по бузите си и вкуса ѝ в устата си. Когато най-накрая стигна къщата на върха на хълма, спря до портата, за да си поеме дъх. Погледна назад и видя сивото бушуващо море, по което нямаше нито една лодка. Видя високите колони от пръски, надигащи се зад далечния пристанищен вълнолом.

Отвори портата, затвори я зад себе си и се качи по наклонената пътечка към входната врата. Спря на верандата, позвъни и зачака. Обувките ѝ бяха мокри и от подгъва на мантото ѝ върху плочите капеше вода. Позвъни отново.

Чу някой да вика: „Идваааам“, и в следващия миг вратата се отвори и пред нея застана една жена с очила, на неопределена възраст, която явно изглеждаше объркана. Носеше престилка на цветя и чехли, които изглеждаха като мъртви зайци, и Флора веднага разбра, че това е Джеси Маккензи.

— Да?

— Доктор Кайл тук ли е?

— Все още е в кабинета.

— О! Кога ще приключи?

— Не мога да кажа със сигурност. От сутринта всичко е вили-на-могили. Кабинетът обикновено отваря в десет, но тази сутрин, заради инцидента, докторът не можа да започне до единайсет и половина.

— Инцидент? — каза тихо Флора.

— Не сте ли чули? — Джеси нямаше търпение да сподели ужасяващата новина. — Доктор Кайл още не бе започнал да закусва, когато телефонът иззвъня. Беше началникът на пристанището, явно беше станал инцидент на една от рибарските гемии. Въжето на един кран се скъсало и купчина пълни с риба кашони се изсипали на палубата, право върху един от младежите, работещи там. Счупил си крака. Очевидно е била страхотна бъркотия.

Тя явно не можеше да бъде спряна. Впусна се в клюки, кръстосала ръце върху престилката на гърдите си. Джеси не беше дебела, но тялото ѝ сякаш се разливаше във всички посоки. Явно бе жена, която поставя удобството пред красотата, и все пак Флора инстинктивно разбра, че ако има сбирка за игра на вист или църковна вечеринка, тя ще бъде първата, която ще се нагласи в страхотен

ансамбъл по същия начин, по който някои хора носят зъбите си само тогава, когато се очаква да са в компания.

— ... Доктор Кайл веднага отиде там, но трябваше да дойде линейка, за да откара бедното момче в Локгери... и доктор Кайл отиде там... и операция, разбира се. Не се прибра у дома до единайсет.

Стана належащо да я прекъсне.

— Може ли да го видя?

— Ами не мога да кажа със сигурност. Видях сестрата да се прибира към тях, така че може би кабинетът е затворил. А докторът не хапна и залък сутринта. Имам тенджера супа на печката и го очаквам всеки момент... — Тя се взря във Флора иззад кръглите си очилца, сияеща от любопитство. — Вие пациентка ли сте? — Вероятно помисли, че Флора е бременна. — Спешно ли е?

— Да, спешно е, но не съм пациент. Трябва да хвана влака. — Миговете се изплъзваха и Флора се отчая. — Вероятно може да отида да го видя, ако все още е зает.

— Да — Джеси явно премисляше. — Вероятно можете.

— Как да стигна до кабинета?

— Следвайте малката пътечка около къщата.

Флора започна да отстъпва назад.

— Благодаря ви. Аз...

— Ох, а каква ужасна сутрин беше! — отбеляза Джеси, с явно желание да продължи да си бърри.

— Да. Ужасна. — И с тези думи тя избяга на дъжда.

Бетонната пътечка обикаляше къщата и водеше към вратата на кабинета. Флора влезе вътре. Коридорът беше празен, но навсякъде по линолеума личаха кални стъпки, покрай стените имаше наредени столове, а няколко пръснати списания по масичката носеха белези от опашките, които се бяха изнизали през сутринта. Усещаше се миризма на дезинфектант и мокра мушама. В края на помещението се намираше малък офис, оформен със стъклени прегради, а вътре имаше бюро, шкафове и кутии с картони на пациенти.

Вратата с неговото име беше в дъното на дългата зала и Флора отиде до нея. Обувките ѝ оставяха мокри отпечатыци подире ѝ. Почувства жал към този, който ще трябва да почисти пода в края на деня.

Събра всичкия си кураж и почука на вратата. Не последва отговор, затова тя почука отново и отвътре прогърмя глас.

— Казах влезте!

Не беше добро начало. Флора влезе.

Той дори не вдигна поглед от бюрото. Тя можеше да види само върха на главата му и че пише нещо.

— Да?

Флора затвори вратата зад себе си, като леко я хлопна. Той вдигна поглед. За миг изглеждаше като вкаменен, после свали очилата си и се облегна на стола си, за да я види по-добре.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да се сбогувам.

Вече ѝ се искаше да не беше идвала. Кабинетът му беше безличен и изнервящ. А и той не ѝ предложи никакво насърчение или успокоение. Бюрото му беше огромно, стените бяха с цвят на маргарин, линолеумът — кафяв. Тя зърна кутия със зловещо изглеждащи инструменти и бързо отклони поглед.

— Но къде отиваш?

— Връщам се в Корнуол. При баща ми.

— Кога стигна до това решение?

— Получих писмо от него тази сутрин. Аз... Аз му писах в началото на седмицата, за да му кажа какво се случи. Къде съм. Какво правя.

— И какво каза той за всичко това?

— Каза да се прибера у дома.

Май отново му стана забавно.

— Да не би да отиваш да се скриеш?

— Не, разбира се, че не. Той не е ядосан. Просто е много мил. Споделих с Тапи и тя ме посъветва да отида. Сбогувах се с всички във Фернриг и Антъни ме докара до Тарбоул. Взех си билет, куфарът ми е на гарата, но влакът тръгва в един, и аз реших да дойда и да се сбогувам и с теб.

Хю мълчаливо остави писалката си и се изправи. Изведнъж ѝ се стори огромен, като бюрото си, съразмерен с него. Заобиколи, дойде до мястото, на което бе застанала Флора и приседна на ръба на бюрото, за да застанат очите му на нивото на нейните. Тя си помисли, че той изглежда много уморен, но за разлика от Антъни очевидно бе намерил

време да се избърсне. Тя се зачуди дали между преждевременното раждане на бебето и момчето със счупения крак е имал време да поспи.

— Съжалявам за снощи — каза ѝ той. — Питаше ли се какво ми се е случило?

— Помислих, че си забравил, че ще вечеряме заедно. А после някой ми каза, че е имало телефонно обаждане за теб.

— Наистина забравих — призна си Хю. — Когато се обадиха, забравих за всичко друго. Винаги става така. Едва когато стигнах на половината път, се сетих за нашата среща, но тогава, разбира се, вече беше твърде късно.

— Няма значение — каза тя, но думите ѝ не прозвучаха много убедително дори и на нея самата.

— Не знам дали ще ми повярваш, но за мен това имаше значение.

— Бебето добре ли е?

— Да, малко момиченце. Много мъничко, но ще се справи.

— А момчето тази сутрин, на рибарската гемия?

— Откъде научи?

— Говорих надълго и нашироко с твоята икономка. Тя ми каза.

— Да, естествено — сухо каза Хю. — Не можем да сме сигурни за момчето в първите един-два дни.

— Имаш предвид, че може да умре ли?

— Не, няма да умре. Но може да загуби крака си.

— О, съжалявам.

Хю кръстоса ръце.

— Колко време ще останеш при баща си?

— Не знам.

— Какво ще правиш после?

— Както ти казах снощи, предполагам, че ще се върна в Лондон. Да си потърся работа. Да си намеря жилище.

— Ще се върнеш ли във Фернриг?

— Да, Тапи ме покани.

— Но ти ще дойдеш ли?

— Не знам. Зависи.

— От какво?

Тя го погледна право в очите.

— От теб, предполагам — каза му тя.

— О, Флора...

— Хю, не ме отблъсквай. Ние станахме толкова близки. Със сигурност можем да поговорим.

— На колко години си?

— На двайсет и две. И не казвай, че си достатъчно стар, за да ми бъдеш баща, защото не си.

— Нямаше да кажа това. Но съм достатъчно възрастен, за да осъзная факта, че ти имаш всичко пред себе си, и аз няма да бъда мъжът, който ще ти го отнеме. Ти си млада и красива, и много специална. Ти може би си въобразяваш, че си невероятно зряла, но всъщност твоят живот едва сега започва. Някъде, някога ти ще се влюбиш в някой мъж, който те чака. Някой, който не е бил женен преди и може да ти предложи много повече от това да бъдеш негова втора благоверна съпруга — който един ден ще бъде в състояние да ти предложи всички хубави неща от живота, които ти наистина заслужаваш.

— А може би аз не ги искам.

— Моят живот не е подходящ за теб. — Той се опитваше да бъде много любезен. — Опитах се да ти го обясня снощи.

— А аз ти казах, че ако някой те обича, именно това може да бъде подходящият живот за него.

— Вече направих тази грешка.

— Но аз не съм Даяна. Аз съм си аз. И това ужасно нещо, което тогава ти казах, явно е абсолютно вярно. С начина, по който е умряла, Даяна наистина те е съсипала. Тя е унищожила доверието ти в хората, вярата ти в самия теб. А най-лошият резултат от всичко е, че като се боиш да не нараниш себе си, ти си готов да нараниш другите. Мисля, че това е просто ужасно.

— Флора, аз не искам да те наранявам. Не можеш ли да разбереш? Да предположим, че наистина те обичам? Да предположим, че те обичам твърде много, за да ти позволя да провалиш себе си?

Флора го изглежда мрачно. Моментът изглеждаше много необичаен, за да се говори за любов, направо посред караницата. Защото те се караха, и то страховито, гласовете им се издигнаха до кръсъци и ако Джеси Маккензи беше достатъчно любопитна, за да

сложи ухо на стената, щеше да разбере всяка дума. Флора се надяваше заради Хю това да не се случи.

— Аз не мога да бъда унищожена толкова лесно — каза тя най-накрая. — След като оцелях през тази седмица, ще мога да оцелея от всичко.

— Ти каза, че Тапи те е поканила да дойдеш отново във Фернриг.

— Да.

— Ще дойдеш ли?

— Казах ти. Зависи...

— Това е нелепо. Е, кога ще се върнеш?

Флора си изпусна нервите. Явно нямаше никакъв начин да пречупи инатливата му гордост, без надълго и нашироко да му обясни, че се държи като глупак.

— Хю, ще се върна или при теб, или изобщо никога няма да се върна.

Тишината, която последва това избухване, беше преизпълнена от изумлението и на двамата. После Флора продължи, с безнадеждното отчаяние на човек, който знае, че гори всички мостове зад себе си.

— Макар че защо трябва да ми пука, не мога да си представя. Не мисля, че ти ме харесваш особено. — Тя го изгледа свирепо и добави, сякаш това беше последната ѝ сламка. — И връзката ти е накриво.

И наистина беше. Може би се бе облякъл твърде набързо и нехайно. Може би тя просто се бе изкривила сама, по своя инициатива, както често се случваше при баща ѝ, и...

Мислите ѝ замряха, като осъзна какво каза ей така, съвсем без да помисли. Тя се взираше в изкривената вратовръзка, очаквайки Хю да я оправи сам. Реши, че ако го направи, тя ще излезе от тази стая, ще изтича по хълма, ще се качи на влака и ще отпътува далече-далече, и никога повече няма да помисли за него.

Но той не направи нищо, за да оправи непослушната вратовръзка. Ръцете му останаха твърдо заключени пред гърдния му кош. Накрая каза:

— Е, защо не я оправиш?

Флора бавно и внимателно го направи. Издърпа възела и го постави на правилното място, точно в средата на яката му. Готово! Отдръпна се леко назад. Той все още не мърдаше. Трябваше повече решителност, отколкото си бе мислила, за да погледне нагоре и да

срещне очите му. Видя го за първи път обезоръжен и беззащитен и изглеждаше много, много млад. Той изрече името ѝ и протегна ръце, и в следващия миг, с нещо средно между хлипане и вик, Флора беше в тях.

— Обичам те — каза тя.

— Ти, невъзможно дете!

— Обичам те!

— Какво ще правя с теб?

— Можеш да се ожениш за мен. От мен ще излезе чудесна докторска съпруга. Само си помисли!

— През последните три дни не съм мислил за нищо друго.

— Обичам те.

— Мислех, че ще мога да те пусна да си тръгнеш, но не мога.

— Но ще се наложи да ме пуснеш да си тръгна, защото трябва да хвана влака.

— Но ще се върнеш?

— При теб.

— Кога?

— След три-четири дни.

— Твърде дълго е.

— Не по-дълго.

— Ще ти звъня всяка вечер в къщата на баща ти.

— Той ще бъде впечатлен.

— А когато се върнеш, аз ще бъда на гарата, с букет цветя и годежен пръстен.

— О, Хю, не и годежен пръстен. Съжалявам, но ми писна от годежни пръстени. Не можеш ли да уредиш сватбени халки?

Той започна да се смее.

— Ти си не само невъзможна, ти си непоносима.

— Да, знам. Не е ли ужасно?

— Обичам те — каза той най-накрая.

Джеси се тревожеше за тенджерата със супа. Ако докторът се забавеше още съвсем малко, щеше да изври и да стане на нищо. Тя

вече беше започнала да яде ежедневния обяд: изостанал картоф, бутче от студено пиле и кутия варен боб. Любимото ѝ. За десерт щеше хапне консервирани сливи и крем карамел, а после щеше да си направи голяма чаша силен чай.

Тъкмо щеше да вземе пилешкото бутче с пръсти (не се броеше, при положение че си сам), когато чу гласове и стъпки по пътеката откъм кабинета. Преди да успее да ликвидира бутчето, вратата се отвори рязко и доктор Кайл застана пред нея, хванал за ръка жената в морскосиньото манто, която го бе търсила.

Жената се усмихваше, косата ѝ се мятеше от вятъра по цялото ѝ лице. А лицето на доктор Кайл беше такава картинка! Джеси загуби ума и дума. Нормално би било той да е изтощен, смазан от тревоги и непосилна работа и да се влачи тежко от кабинета към купата си със супа, живителния бульон, който тя, Джеси, му бе сготвила.

Но вместо това той беше целият усмихнат, преливащ от добро настроение и изглеждаше така, сякаш е готов за още четирийсет и осем часа, без да мигне.

— Джеси!

Тя пусна пилешкия кокал, но той явно не забеляза.

— Джеси, отивам на гарата. Ще се върна след десет минути.

— Слушам, доктор Хю!

Все още валеше, но макар да не носеше дъждобран, това явно не му правеше впечатление. Той излезе, все още хванал жената за ръка. Остави задната врата отворена и вятърът нахлу като нож в кухнята на Джеси.

— Ами супата? — извика тя след него, но беше твърде късно. Той беше изчезнал. Тя отиде да затвори задната врата, после излезе през входната и внимателно, тъй като не искаше да бъде забелязана, я отвори. Видя ги да се отдалечават по пътеката. Бяха се прегърнали и се смееха, без да забелязват вятъра и дъжда. Тя ги наблюдаваше как излизат през портата и се насочват надолу към града. Главите им изчезнаха под върха на дигата, първо на жената, после на доктор Кайл.

Изчезнаха.

Тя затвори вратата и си помисли: „Е, добре!“.

Но знаеше, че рано или късно трябва да намери някого, на когото да разкаже.

[1] „Красотата изисква жертви“ от фр. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Розамунде Пилхер

Заглавие: Игрите на съдбата

Преводач: Жана Тотева

Година на превод: 2016

Издание: първо

Издател: Книгоиздателска къща „Труд“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Бет Принт“ АД

Излязла от печат: 07.03.2016

Редактор: Александра Кънева

Технически редактор: Стефка Иванова

Коректор: Валя Калчева

ISBN: 978-954-398-440-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2964>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.